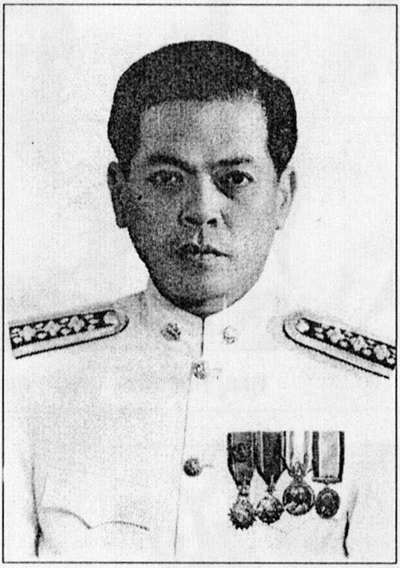
คุยกับหลวงพ่อ

หลวงพ่อสนอง กตปุญฺโญ



คุยกับหลวงพ่อ
หลวงพ่อสนอง กตปุญฺโญ

อนุสรณ์
งานพระราชทานเพลิงศพ



คุณพ่อปรีดา ผาสุกะกุล

ชาตะ ๒๙ ธันวาคม ๒๔๖๙

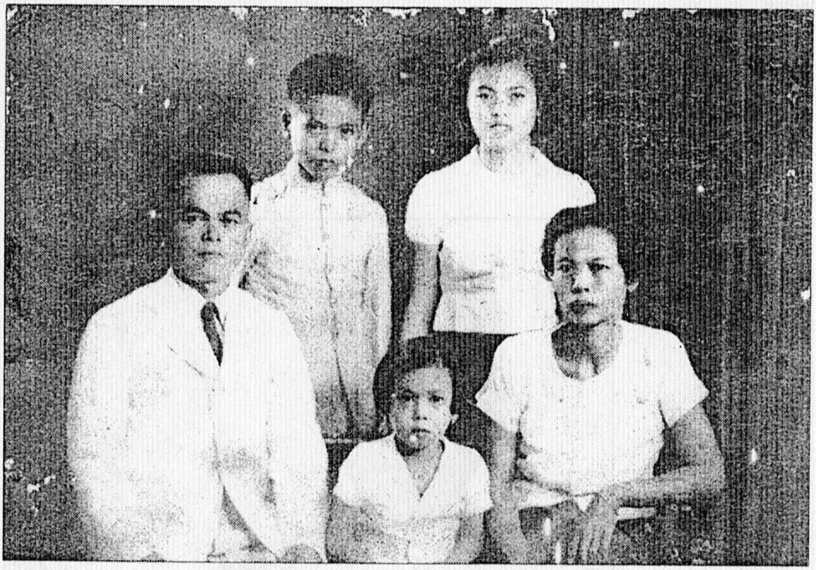
มรณะ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐

สิริอายุรวม ๘๑ ปี

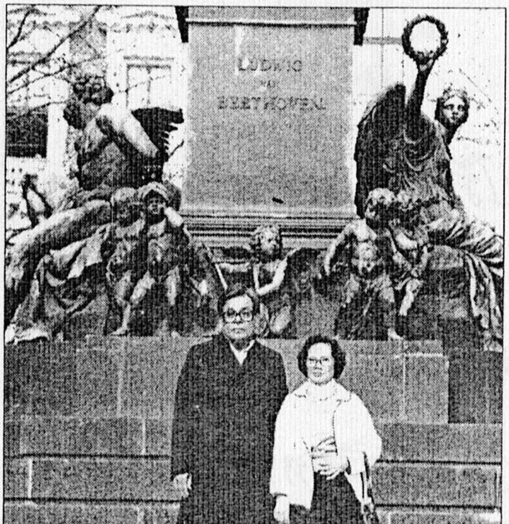
ณ เมรุวัดพระศรีมหาธาตุ

เขตบางเขน กรุงเทพมหานคร

วันพฤหัสบดีที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐



คุณปู่ กับคุณพ่อ, คุณย่า, คุณป้าพร และคุณอาแจ๋ว



คุณพ่อและคุณแม่ ที่กรุงเวียนนา



คุณแม่ กับลูกๆ หลานๆ

ประวัติโดยสังเขป

คุณพ่อปรีดา ผาสุกะกุล เป็นบุตรของคุณปู่ชั้น - คุณย่าหงส์ ผาสุกะกุล เกิดเมื่อวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๔๖๙ คุณพ่อได้สมรสกับคุณแม่ยุพา ทัยคุปต์ เมื่อปี พ.ศ.๒๔๙๒ มีบุตร-ธิดา รวม ๗ คน คือ

๑. นายปรียะชาติ ผาสุกะกุล (ตู่)

๒. นางปรียะวดี กรรณสูต (ตุ๊ก)

๓. นางปรียะนุช ผาสุกะกุล (ตั๊ก)

๔. นางปรียะนารถ รัตนรงคาภรณ์ (ติ๊ด)

๕. นายปรียะพงศ์ ผาสุกะกุล (ต้อย)

๖. นายปรียะฉัฐม์ ผาสุกะกุล (ตุ่ย)

๗. นางสาวปรียะณัฏฐ์ ผาสุกะกุล (ตุ๋ม)

ชีวิตการทำงาน

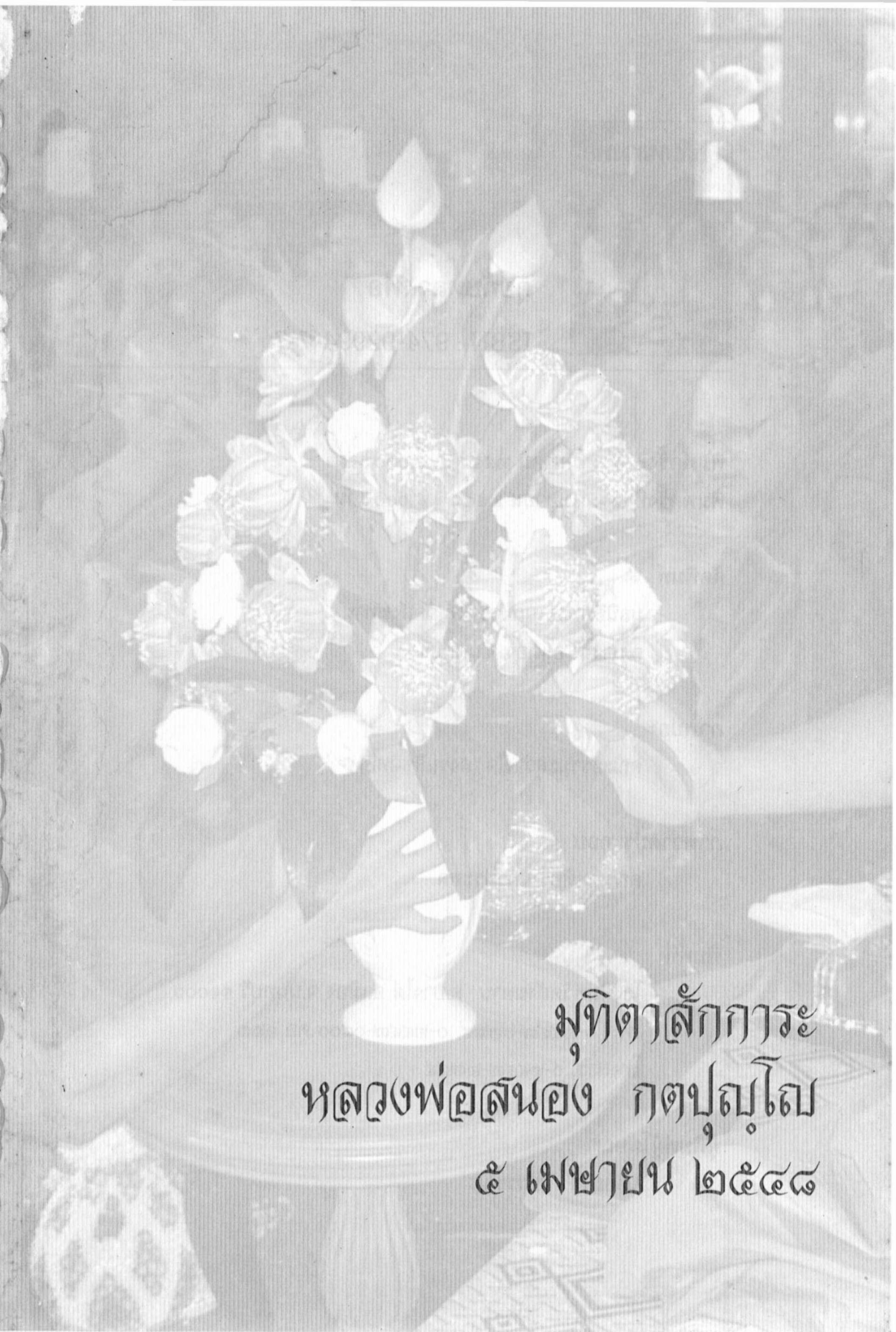
หลังจากจบ ม.๖ แล้ว คุณพ่อก็ได้รับราชการกรมราชทัณฑ์ สังกัดกระทรวงมหาดไทยมาตลอด ได้ผ่านการอบรมหลักสูตรพิเศษ นผบ. รุ่นที่ ๒ จากกรมราชทัณฑ์ ตำแหน่งสุดท้ายก่อนเกษียณอายุราชการ คือผู้บัญชาการเรือนจำเพชรบูรณ์

เครื่องราชอิสริยาภรณ์ที่คุณพ่อได้รับพระราชทานโปรดเกล้าฯ ครั้งสุดท้าย คือ จัตุรถาภรณ์ช้างเผือก

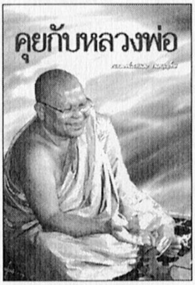
มรดก... ของคุณพ่อปรีดา

พ่อ...ให้เลือดเนื้อ ให้ชีวิต
พ่อสอน...ให้รู้คิด รู้สร้างสรรค์
พ่อสอน...ให้เรา รู้แบ่งปัน
พ่อฝัน...ให้เรา เป็นคนดี
พ่อสอน...ให้ลูกกินผัก
พ่อให้...ทั้งศักดิ์และศรี
พ่อรักเรา...ดังดวงชีวี
พ่อ...ให้วิถี ชีวิตงาม
พ่อบอก...พ่อไม่มีสมบัติ
พ่อให้หัด... ให้ปัญญา ให้กล้าถาม
พ่อส่ง...ให้ร่ำเรียน เพียรพยายาม
พ่อมีความ รักแท้ ลูกแน่ใจ

พ่อจะพูดอยู่เสมอว่า
"พ่อมีแต่ ความรู้เท่านั้น ที่จะให้
พ่อไม่ได้ร่ำรวย ไม่มีสมบัติอะไร"
แต่พ่อคือ... บุรุษผู้ยิ่งใหญ่ ในใจเรา



มุทิตาสักการะ
หลวงพ่อสนอง กตปุญฺโญ
๕ เมษายน ๒๕๔๘



คุยกับหลวงพ่อ

ISBN : 974-92994-7-7

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : มีนาคม ๒๕๔๘ ๕,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๒ : เมษายน ๒๕๔๘ ๕,๐๐๐ เล่ม

จัดพิมพ์

มูลนิธิพุทธอเนกประสงค์ วัดสังฆทาน
ต.บางไผ่ อ.เมือง จ.นนทบุรี

ภาพปก

คณะธรรมะสว่างใจ (สงวนลิขสิทธิ์)

ภาพวาดประกอบ

คุณมณเฑียร แก้วประพล

พิมพ์ที่

โรงพิมพ์วัดสังฆทาน ต.บางไผ่ อ.เมือง จ.นนทบุรี ๑๑๐๐๐
โทร. ๐-๒๔๔๗-๐๗๙๙, ๐-๒๔๔๗-๐๘๐๐ ต่อ ๑๒๓
โทรสาร. ๐-๒๔๔๗-๒๗๘๔

ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา

นายธวัต สังขวรรณะ

คำนำ

"กาเลนะ ธัมมะสากัจฉา เอตัมมังคะละมุตตะมัง
การสนทนาธรรมตามกาล ข้อนี้เป็นมงคลอันสูงสุด"

พุทธพจน์จากมงคลสูตรนี้ แสดงให้เห็นถึงความจริงที่นักปราชญ์ทั้งหลายต่างยอมรับกัน โดยเฉพาะถ้าการสนทนาธรรมนั้นเป็นการสนทนาธรรมกับท่านผู้รู้ กับครูบาอาจารย์ผู้มีปัญญา ผู้ผ่านการฝึกฝนอบรมตนจนเป็นที่พึ่งของผู้อื่นได้

ผู้ที่ได้มีโอกาสเข้ามาพูดคุย ปรึกษา หรือสอบถามปัญหาต่างๆ กับ**หลวงพ่อสนอง กตปุญฺโญ** จะเข้าใจและเห็นจริงตามพุทธวจนะข้างต้นเป็นอย่างดี หลายคนเมื่อสนทนาจบแล้วก็ยังไม่อยากจะกราบลาท่าน เพราะว่ายังไม่อิ่มในธรรม

คณะผู้จัดทำหวังเป็นอย่างยิ่งว่า **"คุยกับหลวงพ่อ"** (ซึ่งเรียบเรียงจากการสนทนาธรรมในรายการวิทยุ) เล่มนี้ คงจะช่วยสร้างเสริมบรรยากาศแห่งธรรม และน้อมนำปัญญามาสู่ท่านผู้อ่านได้บ้างไม่มากก็น้อย

อนึ่ง เพื่อให้เข้ากับบรรยากาศที่เป็นกันเองที่มีอยู่เป็นประจำยามที่ได้สนทนากับหลวงพ่อฯ คณะผู้จัดทำจึงได้แทรกภาพการ์ตูนประกอบไปด้วยโปรดอย่าถือเป็นสาระจริงจังกับการล้อเลียนเหล่านั้น

คณะผู้จัดทำ

มีนาคม ๒๕๔๘



คำปรารภ

ในรายการ **"ธรรมะชีวิตใหม่"** ยามเช้า อาตมาก็ได้มีโอกาสปรารภธรรมะตอบสารพันปัญหาให้แก่ท่านผู้ฟัง

ธรรมะนี้ การได้ยินได้ฟังบ่อยๆ ก็ทำให้เราเข้าใจ ฟังแล้วก็ฟังอีกก็ทำให้เราเข้าใจมากขึ้น ก็เกิดอานิสงส์ ทำให้จิตใจของเรามีความสุขสงบ ฟังบ่อยๆ ก็ทำให้เกิดปัญญา สิ่งใดที่ไม่เคยฟังก็ได้ฟัง สิ่งใดที่เคยฟังแล้วก็ได้ฟังอีก พระพุทธเจ้าท่านว่า ธรรมะก็เป็นเหมือนยา กินแล้วก็กินอีก ไม่ใช่ว่ากินทีเดียวแล้วหาย เพราะโรคนั้นเป็นมายาวนาน ก็ต้องรับประทานบ่อยๆ

แต่ **"ธรรมะก็เหมือนยาขม..."** ที่ว่าพอกินแล้วบางครั้งก็ไปโดนกิเลสมันก็เจ็บปวด กิเลสมันทำให้เราเจ็บปวด พระพุทธเจ้า

ท่านว่า **"กิเลสเหมือนยาพิษ"** ไม่ใช่ยาขม มันเป็นยาพิษที่เคลือบด้วยความหวาน กินเข้าไปก็ถึงตาย

ที่ว่าความรักของเราที่มีให้คนอื่นมากเกินไป... มันก็เป็นพิษ คนอื่นให้ความรักเรามากเกินไป... ก็เป็นพิษ เราจึงว่าความรักไม่พอดีก็เรียกว่าความรักเป็นทุกข์ ฉะนั้นคนเราก็ต้องให้มันพอดี ทำอะไรก็เรียกว่าให้เป็นกลาง... **มัชฌิมาปฏิปทา**

ทางสายกลาง คืออะไร?

คุณธรรมสันโดษทางสายกลาง คือชีวิตที่เราทำให้ถูกต้อง คนมีศีล ๕ นี้คือ กลาง... มัชฌิมาฯ

มีศีล ๘ นี้กลางไหม...?

กลาง...

ศีลนี้ทำให้เราเป็นกลาง จะทำให้เราไม่เบียดเบียนใคร เป็นคนที่สงบเรียบง่าย เป็นคนที่สมถะ ถึงจะมีก็ไม่เบียดเบียนตนและคนอื่น จะมีจะรวยจะจน... ก็จนแค่กาย ใจก็ไม่จน นี่คือแสวงหาได้ในตัวเรากับศีลธรรม

ศีลธรรมนี้จึงเป็นของอยู่คู่โลก สร้างสังคม สร้างฐานะตัวเอง ไม่ให้ตกไปในที่ชั่วหรือตกไปในที่ต่ำ เพราะว่าศีลธรรมเป็นการสร้างสรรค์ เป็นความเจริญงอกงามของวัฒนธรรมไทยเรา ที่เกิดมาทุกวันนี้ ก็เกิดมาจากศีลธรรม จากที่พระพุทธเจ้าสอน แล้วก็กลายมาเป็นขนบประเพณี

การประพฤติปฏิบัติก็กลายมาเป็นขนบประเพณีที่ดีงาม เช่น การกราบไหว้ อันหมายถึงการอ่อนน้อมถ่อมตน การกราบไหว้นี้มันเป็นลักษณะของผู้ดี ทำให้ไม่เป็นคนถือตัว เราเป็นผู้น้อย มัน

ต้องกราบไหว้ผู้ใหญ่ มันก็ต้องทำสืบทอดกันมา

หรือจะเป็นความกตัญญูรู้คุณ ท่านให้มา เราก็ให้ตอบ คนดี เราก็รู้ว่าคนดี เราก็คบ เช่น พ่อแม่นี่เป็นคนดีเราก็คบ

ฉะนั้นจึงว่า การที่เคารพอ่อนน้อมถ่อมตนนี่ เป็นสิ่งที่ดีงาม การกราบ การไหว้ การก้มหัวให้ การเกรงใจ เป็นสิ่งที่ทำให้สงบ อยู่กันแบบน่ารัก

การกราบไหว้ พระพุทธเจ้ากล่าวไว้หนึ่งไม่เป็นสอง ที่ พระพุทธเจ้ากล่าวไว้ ลองไปสังเกตเถอะ แปดหมื่นสี่พันพระธรรมขันธ์ ลองดูว่าอันไหนจับผิดได้? ลองไปจับผิดพระไตรปิฎกให้ได้สิ ไม่มี สักข้อเดียวที่ไปจับผิดพระไตรปิฎกน่ะ คำที่พระพุทธเจ้าสอน สิ่งใด ที่ว่าดีก็คือดี... ดีจริงๆ ที่ไม่ดีก็คือไม่ดี

คำสอนแปดหมื่นสี่พันพระธรรมขันธ์นี่ ไปอ่านเถิด

หลวงพ่อสนอง กตปุญฺโญ

คุยเรื่อง... พระนานาชาติ

ถาม: *ขอให้หลวงพ่อได้เล่าเกี่ยวกับที่ได้มาประชุมนานาชาติ (“World Buddhist Sangha Youth” First executive board meeting 17-20 พ.ค. 2547) ได้ประชุมอะไรกันบ้างทำอะไรกันบ้างครับ?*

หลวงพ่อ: เมื่อวานเป็นวันเปิดประชุม แสดงตัวว่าแต่ละองค์มาจากไหน ก็มี ๒๐ กว่าชาติ ทางเอเชียก็จะมากันเกือบหมด แต่ละชาติก็แต่งตัวไม่เหมือนกัน วัดสังฆทานเลยมีบรรยากาศไม่เหมือนเมื่อก่อน

เมื่อวานกลับจากออกรายการวิทยุ ก็นั่งรถกลับไปถึงซอยวัดสังฆทาน ก็เจอนานาชาติจริงๆ ก็มีพระจีน พระไต้หวันพวกนี้ เดินบิณฑบาตตามพระวัดเรา

การบิณฑบาตที่สังฆทานต้องเดินตามร่องสวน ถ้าฝนตกนี้จะลื่นมากเลย บางทีล้มกลิ้งเลย! แต่เดี๋ยวนี้เขาเทปูนไปบ้างก็เดินสบายหน่อย เมื่อก่อนจะลำบากมาก เวลาฝนตกต้องเดินเอาปลาย


พระนานาชาติแสดงธรรมที่ลานธรรม วัดสังฆทาน

เท้าจิกดิน ถ้าคนไม่รู้เดินไม่เป็นก็ลื่นล้ม.. ชาวสวนเขาเดินเก่ง

ก็เจอพระนานาชาติท่านบิณฑบาตกัน จีวรก็สีแดงเป็นตาหมากรุก ญาติโยมบางคนเขาดีใจ ดีใจที่ได้ใส่บาตรพระนานาชาติ บางองค์ก็นุ่งกางเกงไปบิณฑบาตก็มี! ก็พระจีนนะ นุ่งกางเกงไปบิณฑบาต อาตมาก็มานึก *"เออ มีพระนุ่งกางเกง มีจีวรตาหมากรุกสวยๆ บ้าง อย่างนี้ก็ดี"*

ถาม: *เมื่อก่อนได้ดูแต่ในทีวี ทีนี้มาเห็นของจริง*

หลวงพ่อ: แต่เราก็เสียดายนะ ไม่ได้ถ่ายทำอะไรไว้ ไม่ได้บันทึกภาพไว้เป็นอนุสรณ์

ถาม: *ท่านเหล่านั้นก็ได้มาเรียนรู้ชีวิตของพระไทย ว่าบิณฑบาตกันอย่างไร ญาติโยมใส่บาตรกันอย่างไร*

หลวงพ่อ: เมื่อคืนพระศรีลังกาก็พูดว่า เขารักเมืองไทย เขารักเมียนม่าร์ เขารักวัดสังฆทาน เขาเข้ามาแค่ ๓ วัน เขารู้จักวัดสังฆทานเยอะ

เขาได้เห็นอะไรที่เป็นบทเรียนที่ดี เพราะเขาเห็นญาติโยมเราที่นี่ทุกคนรักสงบ รักปฏิบัติ และพระเราก็เรียบร้อย ไม่เหมือนที่เขาเคยเห็นมา เขาก็ดีใจ

และเขาก็บอกว่า ถ้าเขาจะเกิดใหม่ ก็ขอเกิดในเมืองไทย เขาอยากเป็นพระไทย

แต่ที่จริงคนเรานั้นเกิดที่ไหนก็ได้ ขอเพียงเกิดพบพระพุทธศาสนานั้นถือว่าโชคดีแล้ว แต่เขารักวัฒนธรรมคนไทยที่เป็นผู้ให้

อย่างจัดรายการประชุมนานาชาตินี้ ทางวัดสังฆทานไม่คิดสตางค์เลยนะ ทั้งกินทั้งอยู่เราไม่ได้คิดเลยนะ ถ้าไปที่อื่นเขาต้องเรียกร้องค่ากินค่าอยู่ แต่เรานี่ฟรีหมดเลย เพราะเราอยากให้ เราคิดว่าเหมือนได้เลี้ยงญาติของเราที่มาจากต่างแดน

เพราะเราเคยไปต่างแดน เรารู้สึกว่าเราแสวงหาสิ่งเหล่านี้เหมือนกัน แสวงหาคนทักทาย แสวงหาคนบอกทาง แสวงหาที่กินที่นอนที่สะดวกสบาย เราต้องการความปลอดภัย ต้องการสิ่งคุ้มครอง เราก็นึกว่าเขามาบ้านเรา เราก็ควรให้ความอบอุ่นแก่เขา เราก็บอกไปว่า

“ขอให้ท่านอยู่อย่างเหมือนบ้านท่าน เหมือนวัดท่าน อย่าได้รังเกียจ มีอะไรก็บอก และถ้ามีอะไรขาดตกบกพร่องเราก็ขออภัย”

ก็ให้ภาพเป็นพระพุทธรูปบ้าง เป็นเจดีย์บ้าง เป็นที่ระลึก พระศรีลังกาก็ให้เจดีย์ ก็เรียกว่าแลกเปลี่ยนกัน ทางเราก็ได้ถวายผ้าไตร

สำหรับญาติโยมก็ให้เป็นพระกับหนังสือเป็นที่ระลึก

คือเขาไม่ใช่ว่าอยากจะได้อะไร... อยากได้เพียงของที่เอาไว้ระลึก อะไรก็ได้ขอให้ให้เขาเถอะ

ที่เขามาในที่นี้ เราก็ไม่ได้คิดว่าเราเป็นเจ้าภาพจัดทำ เราคิดว่าเขามาอาศัยที่เรา เราก็ไม่ได้จัดอะไรไว้เป็นที่ระลึก ให้แต่ของที่มีอยู่เท่านั้นเอง ไม่ได้ทำของที่ระลึกพิเศษอะไร

เรื่องของการประชุมก็มีการพูดคุยกัน มีการแสดงธรรมะกลางคืน ท่านก็มาแสดงธรรมะให้ญาติโยมฟัง มีพระแปลให้ฟัง มีทั้งแม่ชีฝรั่งมั่ง แม่ชีไทยมั่ง คนฝรั่งมั่ง พระฝรั่งมั่ง พระต่างชาติก็ช่วยกันแปล จากภาษาอังกฤษ หรือภาษาจีนมาเป็นไทย

ที่จริงเรื่องพุทธศาสนานี่ทุกคนก็รู้เหมือนกัน อย่างทางไต้หวันนี้เขาก็รู้ ทิเบตเขาก็รู้ จีนเขาก็รู้ ญี่ปุ่นเขาก็รู้ ฝรั่งก็รู้มาก ที่มานี่ก็คงจะแลกเปลี่ยนความรู้สึกที่ดีต่อกัน... โลกมันแคบลง ไปมาหาสู่กันง่ายขึ้น

บางทีเขาก็มาได้ไอเดียจากพวกเราเหมือนกัน เช่นว่า วัดเรานี่อยู่ในธรรมชาติ มีต้นไม้มีป่า มีร่องน้ำมีธรรมชาติ และก็มีญาติโยมมาสวดมนต์ภาวนา เขาก็เห็นว่าเมืองไทยเราก็ยังมีสิ่งที่งดงาม สิ่งที่ประทับใจ มองเห็นคนสงบ เพราะคำว่าสงบนี่ มันหาดูได้ยากในโลกนี้

ถาม: *รู้สึกว่าเขาจะประทับใจที่ลานธรรม ไม่ได้ปลูกเป็นศาลา อยู่กันใต้ต้นไม้ แสดงธรรมใต้ต้นไม้ แล้วก็มีญาติโยมมาอยู่รักษาศีลทุกวันพระ เผอิญวันที่เขามาประชุมกันนี่ อยู่ตรงกับวันพระพอดี มีญาติโยมมารักษาศีลฟังธรรมกัน ท่านก็ประทับใจ แล้ว*



หลวงพ่อสนองถ่ายรูปร่วมกับพระนานาชาติที่หน้าอุโบสถแก้ว

เราก็ไม่จัดฉากอะไร โยมก็มารักษาศีลกันตามปกติ

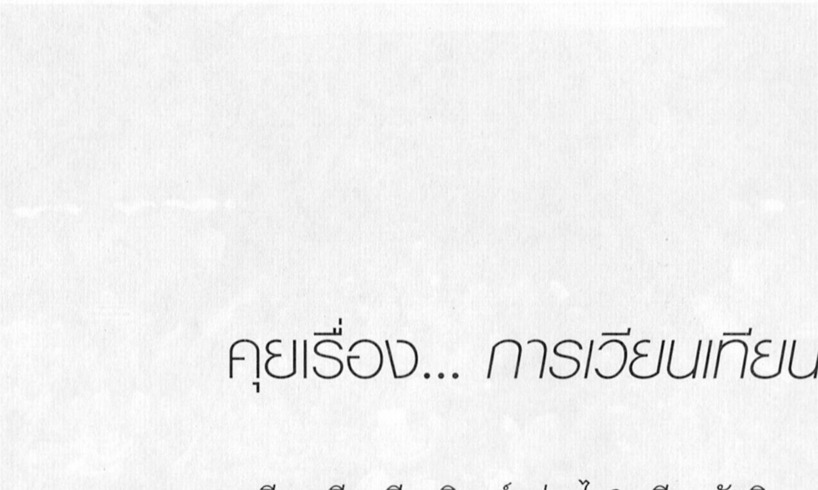
หลวงพ่อ: ไม่มีผักชีโรยหน้า

ถาม: *เราก็ถือว่าเป็นโอกาสของเราที่เราจะได้ทำบุญ*

หลวงพ่อ: เราก็เลยถวายผ้าไตรไปทุกองค์ ถวายหลวงพ่อโต ๕ นิ้วไปด้วย

ถาม: *อย่างพระจีนไม่ใช้ผ้าไตรอย่างเรา ท่านจะเอาไปทำไมครับ?*

หลวงพ่อ: ไม่รู้ ! ท่านก็คงคิดมากของท่านแหละ... หรือจะไปเปลี่ยนวิถีชีวิตท่านใหม่หรือเปล่าก็ไม่รู้ !?!



คุยเรื่อง... *การเวียนเทียน*

ถาม: *การเวียนเทียนมีอานิสงส์อย่างไร? เวียนดับนิวรณ์เพื่อให้หายง่วง? เพื่อให้มีสติสัมปชัญญะในการปฏิบัติธรรมอยู่ทั้งคืน? เป็นอานิสงส์อย่างหนึ่งของการเวียนทียนยังมีอานิสงส์อื่นอีกไหมครับ?*

หลวงพ่อ: เวียนเทียนมีอานิสงส์เยอะ สมัยพระพุทธเจ้าเขาไม่ได้เวียนแบบเราทุกวันนี้ เขาเวียนแบบรอบเจดีย์ที่พระพุทธเจ้าทรงนิพพาน เวียนรอบเจดีย์พระอรหันต์ มีอานิสงส์มาก บางคนก็เวียนทั้งคืน

ครั้งหนึ่งสมัยพระพุทธเจ้าพระองค์หนึ่งในอดีต บุรุษคนหนึ่งเห็นเจดีย์ของพระพุทธเจ้าแล้วมีศรัทธามาก ก็เลยเอาพระพุทธคุณนี้มาเป็นอารมณ์ คิดว่า *“เราควรที่จะสละชีวิตของเราเพื่อพระพุทธเจ้า เป็นพุทธบูชา”* ไม่มีธูปเทียนเพราะตัวเองจน ก็เลยเอาผ้านี้ชุบน้ำมัน แล้วเอามาพันตัวเอง จุดไฟเผาตัวเองแล้วเดินเวียนสว่างทั้งคืนเลย คนก็บอก

“เป็นอะไรไป คนนี้”

ถ้าสมัยนี้คนก็คงคิดว่าบ้า ไม่มีอะไรจะทำแล้ว เผาตัวเอง แต่ไม่ใช่นั่งเผานะ เดินเวียน ไฟลุกท่วมตัวหมด แต่พอรุ่งเช้าผ้าไหม้หมดแล้ว ตัวเขากลับไม่เป็นอะไร อัศจรรย์!

พระพุทธเจ้าก็พยากรณ์อานิสงส์การเวียนเทียน คนนี้ต่อไปจะได้เป็นผู้ยิ่งใหญ่ ตอนหลังก็เลยมาเป็นพระพุทธเจ้าพระองค์หนึ่ง มีพระนามว่า**มงคลพุทธเจ้า** มีศรัทธากล้ามาก สมัยนี้ไม่มีแล้ว จะไปทำอย่างนั้นก็ใจไม่ถึง คือเขาทำอะไรเขาทำให้เป็นประโยชน์ ไม่ทำให้เป็นโทษแก่คนอื่น

การเวียนเทียนจึงถือว่าเป็นการแสดงความเคารพ ใจจะเป็นสมาธิ ใจนั้นจะตื่น จะมีปีติ ก็เหมือนเดินจงกรมไปในตัว เวลานั่งสมาธิก็จะไม่ง่วงเหงาหาวนอน และการเคลื่อนไหวก็จะทำให้ร่างกายเราแข็งแรง ทำให้เราได้ต่อสู้กับเวทนา ธรรมดาคนเราจะอยู่ยันสว่างไม่ได้ ต้องอาศัยนั่งไปฟังธรรมไป แล้วก็เวียนเทียนก็จะช่วยให้กำลังใจเราได้ แล้วนิวรณ์ก็จะดับ

ถาม: *ในระหว่างการเดินเวียนเทียน เราควรทำใจอย่างไรบ้างครับ?*

หลวงพ่อ: ก็ระลึกถึงพระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ ระลึกอยู่ในใจเรา ระลึกทั้งสามองค์ก็ได้ เราก็จะพิจารณาคุณด้วย ว่าพระพุทธเจ้ามีคุณอย่างไร พระธรรมมีคุณอย่างไร พระสงฆ์มีคุณอย่างไร

บางทีคำว่า **"คุณ"** ก็ภาวนาอย่างเดียวใช่ไหม แต่บางคนก็ไม่รู้ความลึกซึ้งของ **"คุณ"** อันนั้น

เหมือนพ่อแม่นี้เราบอกว่า พ่อแม่มี **"คุณ"** แต่เราไม่เคยคิดเลยว่าพ่อแม่ให้อะไรเรา พ่อแม่ดีกับเราอย่างไร แต่เราเพียงแต่ท่องจำว่า **"พ่อแม่มีบุญคุณ"** บางคนเป็นลูกไม่เคยคิดเลยว่า **"คุณ"** ที่พ่อแม่ให้เราเกิดมา... ตั้งแต่อุ้มท้องมานี่ ตั้งแต่ขาดเลือดมีประจำเดือน แม่พอขาดเลือดแล้วแพ้ท้องนี้ อุ้มท้องต้องลำบาก พอคลอดแล้วก็ต้องดูแลเช็ดขี้เช็ดเยี่ยว รับผิดชอบเรามาตลอดยี่สิบปีนี่ เราไม่เคยนึกถึงตรงนี้ ถ้าเรานึกถึงตรงนี้ เราจะรู้จักมีพระคุณแม่

พ่อดูแลอย่างไร? ก็อุตส่าห์หาทรัพย์สมบัติมาให้เรา หาการศึกษามาให้เรา นี่คือส่วนหนึ่งของพระคุณพ่อ

ฉะนั้นการระลึกถึงพระพุทธคุณก็คือ มาระลึกว่าพระพุทธเจ้ามีบุญคุณกับเราอย่างไรถ้าเราไม่ระลึกถึงคุณพระพุทธเจ้าเราจะรู้อะไร

ถาม: *ฉะนั้นเวลาเวียนเทียนเราจึงมักจะสวด "อิติปิ โส... สวากขาโต..." ฯลฯ?*

หลวงพ่อ: นั่นจะต้องเข้าใจความหมายด้วย

ถาม: *มีบางคนเวียนเทียนไป จะกำหนดเท้า ยกขึ้น... ก้าวไป... วางลง ในขณะที่เดิน อย่างนี้จะได้ไหมครับ?*

หลวงพ่อ: ก็ได้นะ ทำสติทำสมาธิ ก็ใช้ได้ จะระลึกถึงพระพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณก็ได้ หรือจะเจริญสติในการเดินก็ได้

ถาม: *ศาสนาอื่นมีการเวียนเทียนไหมครับ?*

หลวงพ่อ: ไม่เห็นมีนะ ศาสนาอื่นมีแต่เรื่องทำสมาธิ นับประคำอย่างนี้ อย่างศาสนาอิสลามก็นับประคำ ศาสนาฮินดูก็มีการทำสมาธิ มีโยคะ มีการบูชาไฟ พิธีการพิธีกรรมของฮินดูจะมีมากกว่าคนอื่น มีทั้งประโยชน์มีทั้งโทษ มีหลายอย่าง

ถาม: *การเวียนเทียนถือเป็นการสักการะอย่างหนึ่ง ไม่ทราบว่า ระหว่างการเวียนเทียนกับการกราบเบญจางคประดิษฐ์ มีความแตกต่างในการสักการะอย่างไรครับ?*

หลวงพ่อ: การเวียนเทียนก็เป็นการเคารพในการปฏิบัติ ทำให้เรามีการเจริญพระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ แต่การกราบนี้เป็นเรื่องการเจริญสติให้รู้ว่าเราเคารพอ่อนน้อมนอบน้อมด้วยกายวาจาและใจ ทำให้เป็นการเคารพนอบน้อม



การกราบเบญจางคประดิษฐ์เป็นจริยธรรมที่ดีที่งดงาม ประเพณีการกราบไหว้อย่างนี้ก็ควรรักษาไว้ เกิดเป็นคนไทยทั้งทีกราบพระไม่เป็นแสดงว่าไม่รู้อะไรเลย ก็ต้องหัดกราบพระ หัดไหว้พระ

คุยเรื่อง... *ทำแท้ง - คุมกำเนิด*

ถาม: *ถ้าถูกข่มขืน แล้วไปทำแท้ง เพราะไม่มีความประสงค์จะมีลูก จะบาปไหมครับ?*

หลวงพ่อ: บาป! เป็นบาปฆ่ามนุษย์ในครรภ์

จริงๆ น่าจะเอาเขาไว้ เพราะเขามีบุญมาเกิด คนที่มาเกิดมีบุญทั้งนั้นแหละ

แต่ถ้าตายก็ถือว่าเป็นกรรมของเด็ก เป็นชีวิตที่ต้องชดใช้กรรมเก่า เขาอาจเคยทำแบบเดียวกันมา พอสัตว์เกิดในครรภ์ตัวเขาเองก็คงเคยฆ่า ตัวเองก็ต้องมาตายในครรภ์ถึง ๕๐๐ ชาติ แล้วมาชาตินี้ก็มาเจอแม่ที่ไม่รัก ตัวเองจึงต้องถูกทำแท้งตายในครรภ์

แต่เด็กที่จะมาเกิดนี่ต่อไปก็ต้องเกิดจนได้ เขาก็ต้องเกิดอยู่อย่างนี้ เขาจะเกิดนะ เขาไม่ไปอื่นนะ บางครั้งก็ต้องเกิดที่เดิมนี่ เกิดกับแม่คนเดิม บางครั้งก็ไปเกิดกับคนอื่น แล้วก็ต้องถูกฆ่าตาย จนกว่ากรรมของเขานั้นหมด จึงจะเกิดเป็นคนบริสุทธิ์

แต่ผู้หญิงคนที่ทำแท้งนี้จะต้องไปรับกรรมอีก จะต้องไปโดน

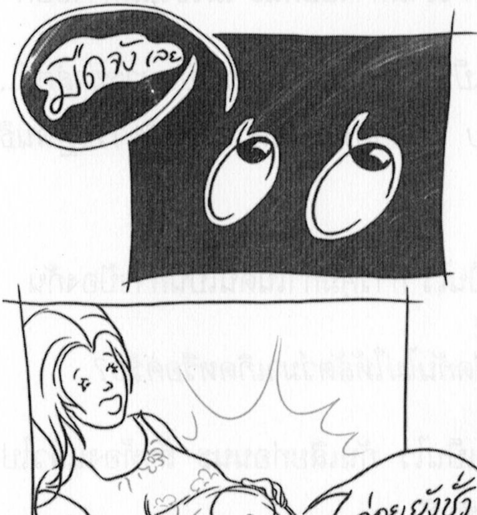
วิบากกรรม ชาติหน้าต่อไปก็ต้องไปลงนรก ต้องไปรับกรรมอีก แล้วต่อไปก็จะต้องมาโดนฆ่าตายอย่างนี้อีก

ถาม: *สัตว์ที่มาเกิด แม้จะยังอยู่ในครรภ์ ก็ถือว่าเป็นมนุษย์เหมือนกัน?*

หลวงพ่อ: เป็นมนุษย์สิ ไปทำแท้งก็เหมือนเป็นการฆ่ามนุษย์ ฆ่ามนุษย์นี่เป็นบาปที่ไม่ลืมเลย ถ้าไม่ปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน ไม่ทำใจให้สงบ ไม่ได้ใช้ปัญญานะ ภาพนี้ก็จะมาหลอกหลอนอยู่ตลอด บางคนจะเศร้าหมองเรื่องนี้มากเลย ทำบุญเท่าไรก็เหมือนไม่ลืม

ฉะนั้นอันตรายมาก... การฆ่าลูกในครรภ์

ที่จริงควรให้เขาเกิด ยังไงก็เอาไปฝากไว้ที่วัดก็ยังดี บางที... เคยมีมาแล้ว โยมจะเอาออก เราบอกให้เอาไว้ ถ้าเป็นลูกชายก็ให้เอามาถวายพระ ถ้าเป็นลูกผู้หญิงก็ฝากเลี้ยงเอาไว้ก่อน พอคลอดออกมาทีนี้ อู้ฮู! น่ารัก ไม่ใช่เด็กธรรมดา เด็กฉลาดด้วย ไอคิวสูงด้วย



ถ้ามาปรึกษาเรา เราก็ไม่ให้ทำ เขาก็ไม่ทำ



พอเขาไม่ทำปุ๊บ..! คลอดออกมาได้เห็นเด็ก โห..! พอเขาโตมาแล้ว เขารู้แล้ว แหม... น่าเสียดาย เกือบจะฆ่าไปเสียแล้วนี่ เด็กคนนี้ไม่ใช่ธรรมดา

ต้องเอาไว้ อย่าไปฆ่า เรามีทางออกน่ะ ไม่ใช่ไม่มีทางออก

ถาม: *การทำแท้งเป็นการทำบาป เพราะเป็นการฆ่าสัตว์... ถ้าเป็นการคุมกำเนิดล่ะครับ กินยาคุมกำเนิด ไม่ให้มีการปฏิสนธิ อย่างนี้จะบาปไหมครับ?*

หลวงพ่อ: ไม่เป็นไร การคุมกำเนิดนี้เป็นการป้องกัน

ถาม: *ไม่เป็นการกีดกันไม่ให้สัตว์มาเกิดหรือครับ?*

หลวงพ่อ: ก็ไม่เป็นไร กันเสียก่อนนะ ถ้าท้องแล้วไปทำแท้งอย่างนั้นมันเป็นบาปทันที

คุยเรื่อง... *สัตว์เลี้ยงมีบุญ*

ถาม: *เห็นสัตว์เลี้ยง เป็นหมาหรือเป็นแมวก็แล้วแต่ เกิดมาเป็นสัตว์เลี้ยง แล้วเจ้าของเลี้ยงดูอย่างดี แสดงว่าสัตว์นั้นมีบุญกว่าคนใช่ไหมครับ?*

หลวงพ่อ: สัตว์มันก็มีบุญแบบสัตว์นะ จะมีบุญมากกว่าคนไม่ได้หรอก มนุษย์นี่... แม้แต่ขอทานก็ยังมีบุญมากกว่าสุนัขที่เขาเลี้ยงอยู่ในกรงทองเศรษฐีมหาเศรษฐี ถึงแม้เขาเลี้ยงให้กินดี แต่ก็สู้มนุษย์ขอทานไม่ได้ สู้มนุษย์ที่พิกลพิการไม่ได้ มนุษย์นี้ยังมีโอกาสใช้ธรรมะใช้คำสอนของพระพุทธเจ้า หรือใช้ความดีตัวเองนี้สร้างอารมณ์ให้เป็นมนุษย์สมบัติสวรรค์สมบัติ และนิพพานสมบัติได้

สุนัขมันไม่รู้อะไร แค่กินแค่นอนอย่างเดียว ไม่รู้ศาสนา ไม่รู้ธัมมะธัมโม ไม่รู้จะไปสั่งสอนให้คนได้ดีอะไร สุนัขมันดีได้เพียงส่วนหนึ่ง จะไปเปรียบเทียบกันไม่ได้

ถาม: *เป็นสัตว์เลี้ยงของเศรษฐีก็แค่มีความเป็นอยู่ที่ดี แต่เป็นคนยังสามารถพัฒนาให้คุณธรรมสูงขึ้นได้*

หลวงพ่อ: มนุษย์นี้ประเสริฐที่สุด เปรียบเทียบไม่ได้ คนบางคนอาจจะคับแค้นใจแล้วคิดอย่างนี้ว่า

“เป็นหมาดีกว่า...ไม่ต้องทำมาหากิน”

แต่ถ้าหมามันพูดได้ มันก็คงพูดว่า

“กูขอเป็นขอทานดีกว่า ยังไงจะกินอะไรก็กินได้ วันๆ เขาขังให้กินอย่างเดียวนี่ ไปไหนก็ไม่ได้”



คุยเรื่อง... *ห่วงแม่*

ถาม: *แม่อยู่ต่างจังหวัด ลูกมาทำงานที่กรุงเทพฯ วันอาทิตย์กลับไปหาแม่ เอาเงินไปให้ คิดว่าแม่อยู่ไกลมาก อยากให้แม่ขายบ้านที่ต่างจังหวัดแล้วมาอยู่กับลูก แต่แม่ไม่เข้าใจ แม่ก็หาว่าลูกจะขายบ้านเอาเงินมาใช้ ทำอย่างไรแม่ก็ไม่เข้าใจ กลับบ้านทีไรแม่ก็ร้องไห้ แล้วก็เข้าใจผิด ทำอย่างไรแม่จึงจะไม่ร้องไห้ ไม่เข้าใจผิดเจ้าคะ?*

หลวงพ่อ: พาแม่ไปวัด พาแม่ไปปฏิบัติที่วัด เพราะ**ธรรมชาติของแม่... ความรักลูก รักบ้าน ติดบ้าน อารมณ์อยู่ที่บ้าน เขาเกิดที่นั่น เขาก็มีความรู้สึก ไปที่ไหนก็คิดถึงบ้าน**

อย่างหลานอาตมามาทำงานที่โคราชนี่ พอถึงเดือนมันต้องหาเรื่องกลับไปทุกที นี่จิตของเขาอยู่ที่บ้าน ทั้งๆ ที่ไม่มีเหตุผลจะกลับ ก็หาเรื่องกลับไปจนได้ แสดงว่าจิตของเขาผูกพัน บ้านก็ไม่เห็นมีอะไรเลย เราไม่คิดจะไป แต่ว่าลูกหลานมันจะไป ทั้งๆ ที่อยู่วัดดีกว่า มันก็ไม่อยากอยู่

ต้องเข้าใจธรรมชาติของแม่เรา แม่เราผูกพันมามาก สิ่งใดที่แม่เขาต้องการ ก็ต้องให้เขา จะให้แม่จากบ้านได้ก็ต้องให้ไปปฏิบัติธรรม พอรู้จักธรรมเข้าใจธรรมะแล้ว จะมีความสุขเมื่อไปอยู่กับพระ ไปอยู่กับแม่ชี ไปอยู่กับคนที่สังคมเขาดี แล้วจะรู้สึกว่าไม่เหงา มีเพื่อน... เพื่อนธรรมะนี่ เมื่อรู้สึกอย่างนี้แล้วแม่จึงจะยอมไปจากบ้าน

อย่างแม่ของอาตมานี่ แต่ก่อนเขาก็ติดลูกติดหลานนะ แต่พอมาปฏิบัติธรรมกับหลวงพ่อสังวาลย์ เขาทิ้งบ้านเลย เขาไม่ห่วงหลานเลย ไม่ห่วงลูกเลย เขาบอกว่าเขาเบื่อแล้ว ไม่อยากเลี้ยงแล้ว มาบวชยันตายเลย นี่คือสิ่งที่แม่เป็นมา



ฉะนั้นถ้าจะให้แม่ออกจากบ้านนี่ มันต้องมีที่ที่ดีกว่าที่บ้าน อะไรจะดีกว่าบ้านล่ะโยม ไม่มีอะไรจะดีกว่าบ้าน คนอายุมากก็จะต้องมาหาทางธรรม จึงจะดีกว่าบ้าน

คุยเรื่อง... ผัวๆ เมียๆ

ถาม: *บางคนมีสามีขี้เหร่แต่ภรรยาก็รักมาก แต่สามีบางคนที่มีภรรยาสวย แต่ก็กลับไม่รัก กลับไปมีภรรยาน้อย แอบไปมีชู้ เพราะเหตุไรเจ้าคะ?*

หลวงพ่อ: คงจะทำบุญไว้ไม่มั่นคงต่อกัน ทำบุญไว้ไม่มั่นคง แล้วก็ศีลธรรมไม่แน่น ผู้หญิงก็คงไม่มีศีลธรรม ผู้ชายคงไม่มีศีลธรรม ทำบุญกันไว้อย่างนั้น ถ้าหากบุญมันทำกันไว้อย่างมั่นคงยันตาย มันจะไม่เบื่อหน่ายกัน จะมีความรู้สึกผูกพันกัน

ฉะนั้นทุกอย่างมันเกิดด้วยบุญนะ มันจะไปจบด้วยบุญ ถ้าเราเชื่อบุญ เราจะต้องทำบุญร่วมกัน ผู้หญิงก็ต้องสร้างความดี เขาทิ้งเราไปก็ช่างมันเถอะ แสดงว่าบุญเราทำกันไว้แค่นี้ เราต้องทำบุญเราก็อธิษฐานว่า เกิดชาตินี้เราลำบากเราทุกข์ก็ทำบุญให้พอ แล้วไปเกิดชาติหน้าเราจะได้ไม่เจอคู่แบบนี้ จะได้เจอคนที่รักเราจริง เสียสละเพื่อเรา ตายแทนเราได้ เราจะได้ความรักจากบุญตรงนี้

แต่ถ้าเอาจากโลก... ไม่ได้ มันเสื่อม มันไม่แน่นอน ฉะนั้นก็ต้องคิดถึงบุญ โบราณเขาเรียกว่า บุญนำกรรมแต่ง

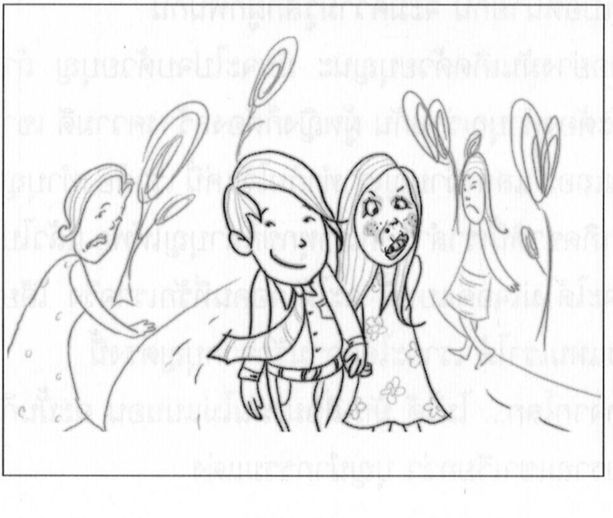
บุญนี้นำพาให้เรามาเจอกัน และกรรมที่เรากระทำอยู่ทุกวันนี้มันแต่งเติมทำให้เรารักกัน.. หรือทำให้เราเบื่อหน่ายกัน *บางทีคนเราพออยู่ด้วยกัน ถ้าเราพูดไม่ดีทุกวันๆ ก็เบื่อกันเหมือนกัน แต่ถ้าอยู่กันด้วยเหตุด้วยผลด้วยปัญญา ด้วยความน่ารักน่าสงสาร มันมีแต่ความดี มีแต่การให้ซึ่งกันและกัน มีความผูกพันห่วงใยกัน มันก็ไม่เบื่อกัน ถึงจะอยู่กันจนแก่เฒ่าก็ยังไม่เบื่อกัน เพราะสิ่งดีที่มีต่อกันมันมีมากกว่า*

เรื่องรูปร่างหน้าตานี้พอแก่แล้วก็เหมือนกันหมด แต่ความดีไม่มีแก่ มันสดชื่นตลอด ความดีนี่เป็นสิ่งที่ผูกพันและหวงแหน ไม่อยากจากกัน เพราะคุยกันรู้เรื่อง มีเหตุมีผล

ถาม: *บางคนพยายามหาคู่ครองที่ขี้เหร่จะได้ไม่มีใครมาแย่ง*

หลวงพ่อ: คู่ครองที่ขี้เหร่ก็เลยบอกว่า *“หาว่ากูขี้เหร่เหรอ?..”* ก็เลยไปหาแฟนใหม่ เพื่อจะได้รู้ว่า *“กูนี่แน่เหมือนกัน!”*

บางคนว่าถึงขี้เหร่ก็ขี้เหร่แต่ตัว แต่ใจไม่ขี้เหร่ ไปกันใหญ่เลย



ถาม: *หลวงพ่อ ผู้หญิงบางคนก็บอกว่า อุตส่าห์หาแฟนขี้เหร่แล้วนะ ยังมีคนมาแย่งอีก*

หลวงพ่อ: ขี้เหร่นั้นแหละ เขาทำบุญ... เขาเรียกว่าคารมเป็นต่อ รูปหล่อเป็นรอง!

คือผู้ชายขี้เหร่นี่ เอาอกเอาใจเก่ง แต่ที่จริงการเอาอกเอาใจนี่คนเราถ้ามีเหตุผลนะ ต้องดูว่าเขาเอาอกเอาใจเราเพื่ออะไร เขาจริงใจตลอดกาลหรือเปล่า อย่างถ้าเขามีเมียมาแล้วนี่ แสดงว่าเมื่อก่อนเขาก็เอาใจเมียแบบนี้ แต่นี่มาเอาใจเราอย่างนี้อีก เผื่อได้เราไปแล้ว เกิดมันทำอย่างนี้กับคนอื่นอีก เราก็ต้องลำบาก

ฉะนั้นผู้หญิงนี่ต้องเข้มแข็ง ต้องเป็นคนที่มีบุญมีวาสนาบารมีแล้วก็ต้องพยายามสร้างตัวเองให้อยู่เหนือธรรมชาติของความรู้สึกอย่างนี้ให้ได้ ผู้หญิงเราถ้าเข้มแข็งแล้วก็จะไม่เป็นทาสผู้ชาย ผู้หญิงบางคนเก่งสามารถควบคุมผู้ชายได้ เพราะตัวเองมีความดีพร้อม

ถาม: *แสดงว่าจะเลือกที่รูปร่างหน้าตาไม่ได้ จะเลือกรูปหล่อหรือว่าสวยงามก็ไม่ได้ จะเลือกที่ขี้เหร่ก็ไม่ได้ ต้องเลือกที่คุณความดี*

หลวงพ่อ: แต่ว่าเด็กรุ่นๆ เขาก็เลือกหล่อๆ ก่อนทั้งนั้นแหละ แต่พอแก่แล้วก็ต้องดูความดี

ถาม: *เรื่องความดีนี่เป็นคุณสมบัติอันดับหนึ่ง*

หลวงพ่อ: ใช่... ทีนี้ถ้าแก่มากๆ ก็ต้องระวังเพราะจะหลงอีก ใครพูดดีก็เอาอีกแหละ... ติด เขาพูดดีก็คิดว่าเขาดี อันนี้ก็อันตราย

มันต้องหัดดูใจตัวเอง พอเรารู้ใจเราแล้วนี่ ใครจะคิดอะไรก็เข้าใจ เราจะแก้ปัญหาทุกข์เรื่องความรักได้

คุยเรื่อง... *พระกับสตางค์*

ถาม: *คนสงสัยว่าตอนเช้าๆ เวลาตักบาตรนี่ พระบิณฑบาตผ่านมา มีพระบอกว่า ไม่เอาข้าว แต่จะเอาสตางค์ ควรทำอย่างไรดี?*

หลวงพ่อ: ท่านคงจะกลัวข้าวบูดมั้ง? เพราะบางคนเอาข้าวบูดไปใส่ ท่านคงเคยเจอข้าวบูด

บางที่แม่ค้าเขาก็ใช้เวียนเทียนเหมือนกัน ของค้างคืน กินไม่ได้แม่ค้าก็ไม่เบา... เอากับข้าวที่ขายเหลือจากเมื่อวานมาขาย

บางที... ขออภัย ไม่ใช่มาขายกันนะ! คือพระบางองค์ก็บิณฑบาตเวียนมาขาย นี่คงไม่ใช่พระ ถ้าเป็นพระคงไม่ทำอย่างนั้นหรอก แสดงว่าบิณฑบาตเวียนเอามาขาย พระก็เวียนกัน เวียนไปเวียนมา

ทีนี้พระบางองค์บิณฑบาตเพื่อจะเอาข้าวอย่างเดียว ไม่คิดจะเวียนก็เลยได้ข้าวบูดไป ได้บ่อยๆ ก็เลย *"...กูได้ข้าวบูด"* ก็ไม่ไหว ก็เลยเอาสตางค์ไปซื้อข้าวกินดีกว่า

ความเสื่อมมันก็เกิดขึ้นจากตรงนี้แหละ ตรงที่อยากได้สตางค์นี่แหละ ที่จริงจารีตประเพณีการบิณฑบาตแค่บาตรเดียวก็กลับวัด ไปกินข้าวร้อนๆ ถ้าอาหารที่ประณีตที่ญาติโยมจัดสรรมาใส่บาตรอย่างดีก็มักจะมาจากบ้านคน แต่ถ้าอย่างที่ตลาดนี่ก็ต้องเสี่ยงบุญเอา

ถาม: *ในแง่ของพระใช่ไหม?*

หลวงพ่อ: เช่นอย่างกับโยมพี่สาว พระท่านบอกโยมพี่ว่าไม่เอาหรอก มันมีข้าวบูด ทีแรกพี่สาวเขาขายของอยู่ในกรุงเทพฯ เราก็บอกว่าให้ใส่บาตรทุกวันนะ ค้าขายจะได้ร่ำรวย ใส่บาตรทุกวันจะได้รวย จะได้ขายของดี

พี่สาวบอก *"ไม่เอาหรอก พระขอสตางค์ ไม่เอาข้าว"*

พี่สาวเราอคติเสียแล้ว

ตาชูชกนะ พระพุทธเจ้าเราเมื่อครั้งเป็นพระโพธิสัตว์... พระเวสสันดรน่ะ ชูชกนี่พูดจาหยาบคาย เป็นบุรุษมีลักษณะโทษ ๑๖ ประการ มาขอลูก ท่านยังให้เลย นี่มาขอข้าวทำไมเราไม่ให้ ขอสตางค์ให้สตางค์ก็แล้วกัน เผื่อท่านมีเหตุจำเป็น ท่านไม่เอาไปกินอย่างเดียว ท่านอาจเอาไปเกื้อกูลคนอื่นก็ได้ พ่อแม่ท่านก็มีอย่างนี้ลูกหลานท่านก็มีอย่างนี้ หรือที่วัดก็มีพระแก่ๆ เฒ่าๆ หรือพระซึ่งเจ็บป่วยอยู่อย่างนี้ ท่านก็อาจจะเอาไปทำอย่างอื่น ข้าวอย่างเดียวก็กินได้คนเดียว

แต่พี่สาวก็ไม่เอาด้วย กลับมาทำบุญที่วัดสังฆทาน เราก็ไม่อยากให้ทำอย่างนั้น อยากให้เขาใจกว้าง ให้ทำบุญแบบมีปัญญา

คุยเรื่อง... โสเภณี

ถาม: *มีคำถามจากทางบ้าน "โยมยังจำเป็นต้องทำงานเป็นหญิงกลางคืน ควรจะวางตัวอย่างไร พูดจาอย่างไรจึงจะไม่มีบาปติดตัว?"*

หลวงพ่อ: เราก็ต้องวางตัวเหมือนอย่าง**นางสิริมา**สิ **นางสิริมา**ก็เป็นหญิงหากินกลางคืน กลางวันก็หากิน เพราะว่าสมัยก่อนพระเจ้าแผ่นดินอยากอวดผู้หญิงงามของประเทศตัวเอง เขาจะต้องหาผู้หญิงมาคัดเลือก ผู้หญิงคนไหนสวยที่สุด ที่ไม่ใช่เป็นคนในรั้วในวังผู้หญิงสวยที่สุดนี่เขาก็จะมาตั้งเป็นหญิงงามเมือง สมัยนี้เขาก็เอามาเป็นประกวดนางงาม รัชกาลที่ ๕ ท่านบอกว่าเมืองใดไร้หญิงงาม เมืองนั้นไม่สดใส ใช่ไหม? แสดงว่าประเทศนั้นมีความดี

พระเจ้าแผ่นดินสมัยก่อนก็ตั้งหญิงงามเมือง ผู้หญิงคนไหนสวยที่สุดก็มาแต่งตั้งให้เป็นหญิงงามเมือง เอาไว้รับแขกบ้านแขกเมือง แล้วก็ตีราคาไว้แพงมาก คนที่จะมานอนกับผู้หญิงคนนี้ จะต้องระดับเศรษฐี หรือพระเจ้าแผ่นดิน

คล้ายๆ ว่า ที่จริงโสเภณีมีมานานแล้ว เสร็จแล้วก็**นางสิริมา**นี้ก็เป็นคนสวยมากเลย เป็นคนสวยใจดี แต่ถูกบัญญัติให้เป็นหญิงงามเมือง ต้องรับแขกเมือง นางก็ใช้คุณธรรมหากิน เพราะนางได้ฟังธรรมพระพุทธเจ้า ธรรมดาผู้หญิงไม่มีธรรมะจะไร้คุณธรรม

แต่พอไปฟังธรรมพระพุทธเจ้าเข้าใจว่า *โห...! ชีวิตเรานี้ลำบากนะ เรื่องเงินตัวเดียวต้องมานอนกับผู้ชายทั้งๆ ที่ไม่ได้รักแล้วก็มาจากไหนก็ไม่รู้ บางทีมาเหมือนสัตว์ป่ามาเลยอย่างนี้ ถ้าเป็นสามีก็ต้องทะนุถนอมใช่ไหม จะต้องรู้จักว่าอยู่ด้วยกันรู้ใจกันอย่างนี้ นี่มาถึงก็จะมานอนอย่างเดียว... แล้วก็ไป แล้วก็เอาเงินมาโยนให้อย่างนี้*

นางก็เหมือนผู้หญิงมีทุกข์มาก ไม่ใช่เป็นความสุขอย่างเดียวก็เลยต้องสนใจเรื่องธรรมะ

ถ้าหากผู้ชายจะมานอนด้วย ก็จะถามผู้ชายว่า

“มีภรรยาหรือเปล่า? หรือมีพ่อแม่หวงแหนหรือเปล่า?”

“ไม่มีภรรยา ข้าพเจ้าไม่มี”

“เอ้า..! ไม่มีไม่เป็นไร”

ถ้ามี... *“ภรรยาข้าพเจ้าจะไม่ว่าอะไร เพราะข้าพเจ้านี่ภรรยาเขาไม่หวง”*

“ถ้าหวงอย่ามานอนกับฉันนะ ฉันจะบาป เธอก็เป็นบาป”

ผู้ชายก็ต้องได้รับอนุมัติมาว่า ไม่ลักลอบภรรยา ไม่ทำให้ภรรยาเดือดร้อน

ผู้ชายบางคนจองข้ามประเทศ ก็มามัดจำว่า จะขอมานอนกับนางก่อนเท่านั้นเท่านี้ บางทีให้หมื่นหนึ่ง แต่คนอื่นให้แสนอย่างนี้

นางก็บอกว่า *"มีคนมาจองไว้แล้วคืนนี้ เขาให้เงินมาแล้ว"*

นางถือสัจจะไว้ว่า ถ้าผู้ชายคนนี้จองแล้ว ให้เงินแล้ว ก็ต้องเป็นวาระของผู้ชายคนนี้ คนอื่นจะมาให้กี่ล้านก็ไม่เอา ต้องนอนกับผู้ชายที่ให้เงินเรา นางไม่ได้เห็นแก่เงิน นางเห็นแก่สัจจะตรงนี้

นางก็ใส่บาตรทุกวัน ถ้ามีโอกาสนางก็จะไปฟังธรรม เป็นผู้หญิงที่สวยมากในเมืองนั้นเลย ก็เรียกว่าเหมือนที่เขาประกวดนางงามจักรวาล หรือนางงามโลก ก็สวยขนาดนั้น อาจจะสวยกว่านั้นก็ได้ เพราะเขาทำบุญมาดี

ถาม: *คนสวยสมัยก่อนนั้นสวยมาก?*

หลวงพ่อ: ประเภทที่ถ้าเอาไปไว้บนต้นไม้เขาก็เรียกว่านางไม้เลยละ ผู้หญิงสมัยก่อนน่ะ เอาไปไว้บนต้นไม้พวกตกใจนึกว่านางไม้ สมัยนี้นึกว่าผีมั้ง?

นางสิริมาก็เลยทำบุญมาตลอด แล้วพระองค์หนึ่งก็ไปบิณฑบาต นางป่วย นางก็ลงมาใส่บาตร ให้คนใช้พยุงมาใส่บาตร ก็ซูบซีด เรียกว่าไม่แต่งตัวแล้ว หน้าตาก็ซูบซีดมาใส่บาตร พระภิกษุองค์นี้ก็เป็นพระหนุ่ม พอเห็นนางปุ๊บ! ลืมตัวเลย *"โห... นางที่เขาว่าสวย..."*

คือพระองค์นี้คิดถึงอยากจะเห็นหน้ามาตั้งนานแล้ว เขามีการจัดคิวรับบิณฑบาต พระเป็นพันรูปนี่ต้องไปรับบิณฑบาตที่บ้านนางวันละ ๘ รูป องค์นี้คอยตั้งนาน อยากเห็นหน้านาง กว่าจะถึงคิว

ผลที่สุดพอไปบิณฑบาตปุ๊บ นางก็ถูกพยุงมาใส่บาตร เกิดเห็นนางขณะป่วยยังสวยขนาดนี้ ถ้าไม่ป่วยคงสวยเป็นนางฟ้าเลย



อย่างนี้ จำภาพนั้นไปกินข้าวไม่ได้ *"ถ้าไม่ป่วยสวยกว่านี้ ทำอย่างไรจะได้เห็นหน้าอีกหนอ โห... สวยขนาดนี้"* หลงนาง คิดปรุงแต่งหมดโลกเลย คิดเป็นผัวเป็นเมียเลย

ผลที่สุดพระก็ป่วย เจ็ดวันฉันข้าวไม่ลง ข้าววางบูดอยู่นั่นเอง นอนคลุมโปงคิดถึงแต่นางสวยอย่างเดียว *"...ถ้าไม่ป่วยสวยกว่านี้..."*

ส่วน**นางสิริมา**นั้นไม่ได้คิดถึงพระหรอก คิดถึงแต่ใส่บาตรแล้วก็สบายใจ เสร็จจากใส่บาตรวันนั้นนางก็ตาย นางก็ไปเป็นนางฟ้า เทวดานี้แย่งกันเลย พวกเทวดาก็แย่งคนสวยเหมือนกัน

ถาม: *สวยเพราะว่ามีบุญ*

หลวงพ่อ: ไปบนฟ้าก็ยิ่งสวย เทวดาต้องแย่งกันนะ

ถาม: *เรื่องของกรรมที่เกิดมาทำอาชีพเป็นโสเภณี ซึ่งจะต้องนอนกับผู้ชายที่ตัวเองไม่ได้รัก นางไปทำกรรมอะไรไว้ ถึงต้อง*

เกิดมาทำอาชีพนี้ คนปัจจุบันนี้ก็เหมือนกัน ไม่ทราบมีกรรมอะไรแต่ชาติปางก่อน?

หลวงพ่อ: คนนี้เคยดูถูกคน เป็นคนแบบไฮโซ ไฮคลาส รวย สวย แต่ดูถูกคนจน

ถาม: *เขาเรียกว่าสวยแล้วหยิ่ง?*

หลวงพ่อ: สวยแล้วดูถูกคน พระพุทธเจ้าตรัสว่าอดีตที่แล้วมา**นางสิริมา**นี่ เมื่อชาติก่อนเป็นภิกษุณีสาว เห็นภิกษุณีแก่เดินวนเวียนรอบเจดีย์ แล้วภิกษุณีแก่ก็ไปบ้วนน้ำลายไม่พ้นบริเวณเจดีย์ ก็เลยถ่มไปตรงนั้น

นางภิกษุณีสาวก็ว่า... *"นางโสเภณีเอ๊ย! บ้วนไม่พ้นที่"* ด่าให้มันเจ็บ ไปด่านางภิกษุณีแก่

กรรมอันนั้นที่ด่านางภิกษุณีแก่คนนั้นโดยใช้คำชาวบ้านมาด่า ก็เลยเกิดเป็นหญิงงามเมือง เป็นโสเภณี ๕๐๐ ชาติ

ดูถูกแค่นี้ยังให้ผลขนาดนี้ คนใหญ่คนโตทั้งหลายพึงสังวรไว้ ดูถูกคนไม่ได้นะ

ถาม: *ในชาตินี้อาจจะเกิดเป็นคนหน้าตาดี เกิดในตระกูลที่สูงก็ไปดูถูกคนอื่นที่เขาด้อยกว่า*

หลวงพ่อ: ถ้าดูถูกสมณชีพราหมณ์ จะด้อยมากเลย

คุยเรื่อง... ขอ

ถาม: *เรื่องเกี่ยวกับการทำบุญของชาวพุทธนี่นะครับ บางครั้งนี่นะครับ ไปทำบุญแล้วก็หวังผลที่จะได้จากบุญที่ตัวเองได้ทำ ก็มีการอธิษฐาน และก็ขอในสิ่งต่างๆ อย่างเช่น ขอให้ถูกหวยบ้าง ขอให้รวย ขอให้มีโชคมีลาภ การที่เราทำบุญแล้วเราขอในสิ่งต่างๆ แบบนี้ ในหลักของศาสนาพุทธนี่ถือว่าถูกต้องหรือเปล่า?*

หลวงพ่อ: เรื่องการขอนี่มันมีทุกศาสนา เหมือนขอมากขอน้อย อย่างทุกศาสนาเขาก็ขอนะ ขอให้พระเจ้าช่วยเขา ขอให้เขาได้ไปเรียนเมืองนอก เขาก็ขอร่ำรวย ขอให้พระเจ้าช่วยเขา เขาขอตั้งแต่เช้ายันเย็นเลยนะ เขาขอมากกว่าเราอีก

ถาม: *อย่างนี้ก็ถือว่าทำได้?*

หลวงพ่อ: ทำได้! แต่พระพุทธศาสนานี่บอกไม่ต้องขอก็ได้ ขอให้ *"ทำ"*

ถ้าเราทำดีไม่ต้องขอ มันได้เอง

คุยเรื่อง... อธิษฐาน

ถาม: *อธิษฐานไว้ว่า ชาติต่อๆ ไปขอให้สำเร็จมรรคผล... จะสำเร็จตามที่อธิษฐานหรือเปล่า?*

หลวงพ่อ: ได้! อธิษฐานไว้นี่

พระพุทธศาสนานี่อธิษฐานไว้ได้ มันสำเร็จที่ใจ พออธิษฐานปุ๊บ! เราดีใจว่าเราอธิษฐานไว้แล้ว กรรมหรือว่านิมิตอันนี้ ที่เราจดจำไว้ในใจนี่ มันจะเป็นเหตุเป็นปัจจัย ทำให้จารึกไว้ในใจ แล้วจะสะสมไปเรื่อยๆ ทุกชาติ

เช่นนางวิสาขานี่ นางวิสาขานี่ชาติก่อนเขามีพี่น้องสองคน เขาไปทำบุญกับพระพุทธเจ้าองค์ก่อนๆ นางวิสาขาชาตินั้นก็อธิษฐาน

"ทานที่ข้าพเจ้าทำกับพระพุทธเจ้านี่ ขอให้ข้าพเจ้าไปเกิดเป็นหญิงในชาติสุดท้าย แล้วก็ขอให้เจอสามีดี ผู้ชายที่ดี หน้าตาดี สกุลดี รักเราบูชาเรา อยู่กินอย่างมีความสุข ขอให้ได้อุปการะพระพุทธเจ้า... เป็นมหาอุบาสิกา ขอให้ข้าพเจ้ามีเงินมีทองใช้จ่ายดูแลพระพุทธศาสนา พอตายไปแล้วขอให้ข้าพเจ้าไปชมสวรรค์ทุกชั้น

แล้วไปนิพพาน" ขอให้ชมให้รู้เถอะ จะได้ไม่สงสัยในโลกนี้โลกหน้า

แล้วก็ *"ขอให้เข้าถึงธรรมะพระพุทธเจ้า ให้ได้ถึงซึ่งนิพพาน"*

"ขอให้มีลูกดี ลูกอย่ามีน้อย..." คนสมัยก่อนถ้าไม่มีลูกนี้ถือว่าเป็นคนอาภัพ คนไหนมีลูกมาก คนนั้นรวย คนนั้นเป็นคนประเสริฐมีสกุลดี *"ขอให้มีลูกอย่างน้อยยี่สิบคน มีเหลนหลานเป็นพันคน มีน้อยรู้สึกมันเหงา ขอให้ลูกหลานข้าพเจ้าว่านอนสอนง่าย"*

และก็ *"ขอให้ร่างกายของข้าพเจ้านี้อย่าแก่ อย่าแก่เกินวัย เวลาข้าพเจ้าตั้งท้อง อย่าให้ท้องนูนโย้เหมือนผู้หญิงอื่นจนน่าเกลียด อยากให้เป็นคนพิเศษ อยากให้มีฟันเงางามเหมือนไข่มุก อย่าหัก อย่าโยก อยากให้มีฟันครบไปยันตาย ให้ผมดำสนิทไม่ให้ขาวหงอกเลยสักเส้นเดียวยันตาย"* ก็ปรารถนาเอามากเหลือเกิน!

เสร็จแล้ว *"ก็ขอให้ข้าพเจ้ามีกำลังอย่างช้างสาร ไม่อ่อนแอ ให้เข้มแข็ง เป็นหญิงที่งามสุดไม่มีใครจะปาน หาที่ติไม่ได้ ใครเห็นใครหลงรัก ใครเห็นใครชอบ ใครเห็นใครนิยมชมชื่น ให้มีข้าทาสบริวาร..."*

"ให้ได้ฟังธรรมพระพุทธเจ้า ให้ได้เป็นมหาอุบาสิกา ขอให้เข้าถึงธรรมะพระพุทธเจ้า ให้ได้ถึงซึ่งนิพพาน" แล้วก็อธิษฐาน

แต่พี่สาวก็ไม่เอา พี่สาวบอกว่า *"ขอให้ข้าพเจ้าถ้าไปเกิดในชาติใหม่ขอให้ข้าพเจ้าพบพระพุทธศาสนา ขอให้ข้าพเจ้าบรรลุธรรม แต่ขอให้ข้าพเจ้ามีดอกจันทน์ที่หน้าอก"* ขอให้ปรากฏดอกจันทน์ที่หน้าอก เพราะชอบดอกจันทน์มาก ขอให้เป็นหญิงที่งดงาม ขอให้มีสามีดี

แล้วสองคนนี้พระพุทธเจ้าก็อนุโมทนา

“อิจฉิตัง ปัตถิตัง ตุมหัง ขอให้สำเร็จสมปรารถนา”

พี่สาวก็มาเกิดในศาสนาพระกัสสปพุทธเจ้า ก็มีรูปร่างหน้าตาสวย แล้วก็มีดอกจันทน์ที่หน้าอก เป็นเศรษฐีเหมือนกัน แล้วก็พบพระพุทธเจ้า แล้วก็ฟังธรรม ฟังธรรมพระพุทธเจ้าก็สำเร็จเป็นพระอรหันต์ไป

แต่น้องสาวคนนี้มาเกิดในยุคของพระพุทธเจ้าพระองค์ปัจจุบัน ก็มาเกิดเป็นลูกเศรษฐี แล้วก็มาเกิดได้ทุกอย่างเลย ที่ปรารถนามามีครบสมบูรณ์หมดเลย ที่อธิษฐานไว้สำเร็จหมด นางก็ได้สมความปรารถนา นี่...แรงอธิษฐาน เหมือนคนอยากจะรวยเยอะๆ ต้องลงทุนเยอะ



ถาม: *คนที่อธิษฐานนี้ต้องมีศีล ๕ ด้วย ใช่ไหมเจ้าคะ?*

หลวงพ่อ: มีศีล ๕ ศีล ๘ แล้วต้องอธิษฐานต่อพระพุทธเจ้า ทำบุญกับพระองค์ตลอด ๗ วันจึงจะสำเร็จประโยชน์

ถาม: *ถ้าสมัยนี้ไม่มีพระพุทธเจ้าล่ะคะ?*

หลวงพ่อ: ก็ต้องนึกถึงพระพุทธเจ้า นึกถึงความบริสุทธิ์ของพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ แล้วก็ทานที่ให้ ต้องไม่เสียดาย

นางวิสาขาทำทานไม่เคยเสียดายเลย สละชีวิตเพื่อพระพุทธเจ้าได้ นางทำเพื่อพระพุทธศาสนานี้ไม่เสียดายเลย จึงว่าโสดาบันนี้ให้ทานแล้วไม่เสียดาย ยิ่งให้ยิ่งรวย เป็นหญิงมหาอุบาสิกาที่พระพุทธเจ้าทรงยกว่าเป็นบุคคลที่ฉลาด เป็นบุคคลที่ประเสริฐ หนึ่งในโลกไม่มีใครที่จะเหมือนอีกแล้ว จะทำบุญก็สร้างโลหะปราสาท สมัยพระพุทธเจ้าเอาทองคำมาทำหลังคา เอาโลหะมาทำเสา ทำปราสาท ๒ ชั้นให้พระอยู่ตั้ง ๑,๐๐๐ รูป ชื่อว่าโลหะปราสาท ลงทุน ๙ โกฏิ ก็เท่ากับ ๙๐ ล้าน ค่าที่ดินอีก ๙๐ ล้าน สร้างเสร็จฉลองอีก ๙๐ ล้าน

คือทรัพย์สมบัติตัวเองมีก็ทำให้แก่ศาสนา เป็นความสุขตัวเองและสังคม ที่เกิดมาเรียกว่ามีบุญพร้อม ทำได้เต็มที่เลย



คุยเรื่อง... *ฌาน*

ถาม: *การทำสมาธิจะทราบได้อย่างไรว่าเราได้ฌาน และมีอะไรเป็นเครื่องวัด?*

หลวงพ่อ: ฝึกสมาธิก็เหมือนการฝึกกีฬา ถ้าตัวเองเก่งก็จะรู้ตัวเอง ถ้าตัวเองชำนาญก็จะรู้

เหมือนกับการว่ายน้ำน่ะ ถ้าโดดลงไป... ตูม! มันจม... เราก็รู้ว่าว่ายไม่เป็น

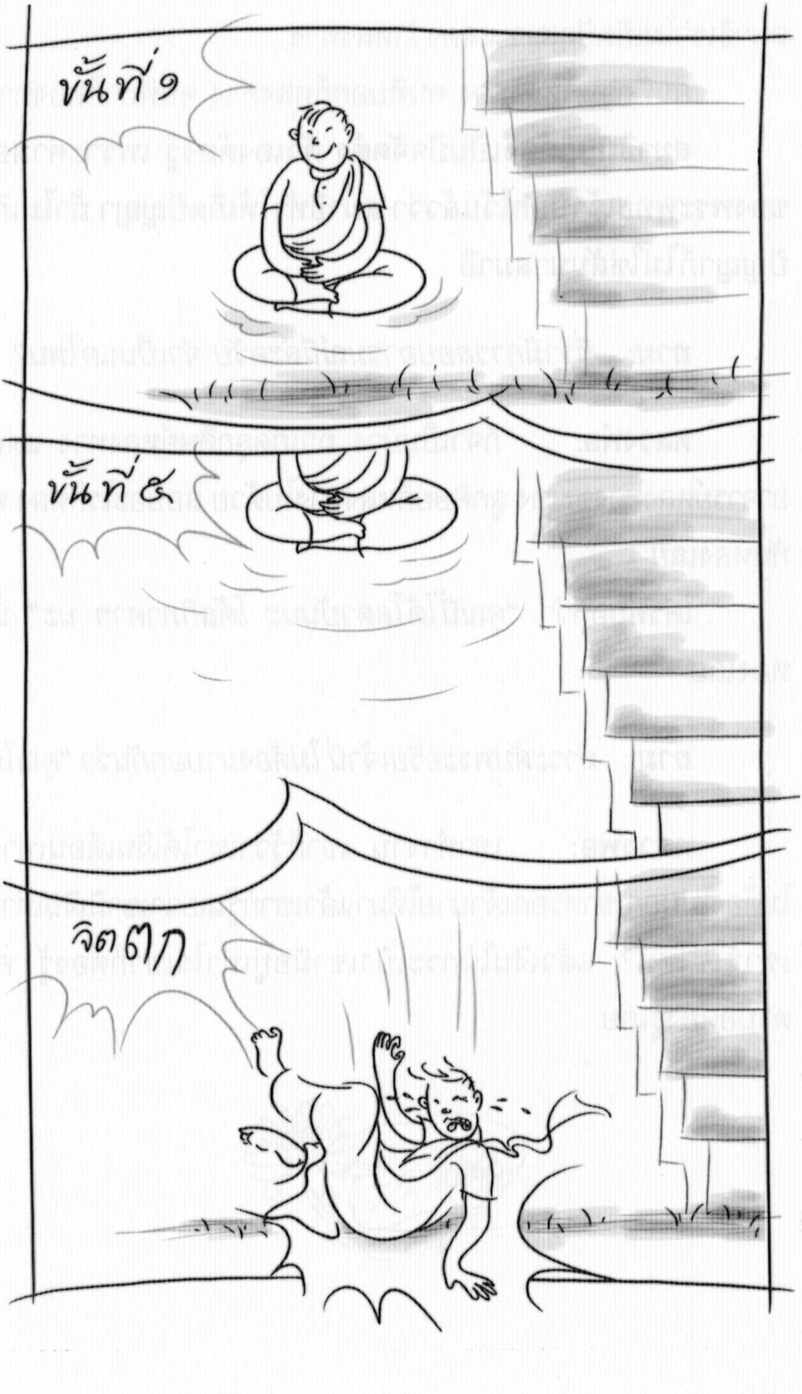
ถ้าเราโดดไป... ตูม! เราว่ายได้ เราก็รู้ว่าเราว่ายเป็น

เหมือนเราทานข้าวนี่ เรากินเข้าไปแล้ว เราจะรู้ว่ามันเป็นยังไง เปรี้ยว-หวาน-มัน-เค็ม ยังไม่อิ่มเราก็รู้ อิ่มแล้วเราก็รู้

สมาธิมันก็รู้ตัวเองอย่างนั้น

ฉะนั้นคนทำจึงจะรู้ ถ้าไม่ทำจะไม่รู้ เข้าใจไหม? พอเข้าใจนะก็ต้องทำ ทำแล้วจะรู้

เรื่องฌานเรื่องญาณ... ไม่ต้องให้ใครบอกว่า *"คุณถึงฌานขั้นนั้น..."* ถ้าเราทำสมาธิแล้วยังต้องคอยให้คนอื่นมาบอก แสดงว่า


ขั้นที่ ๑
ขั้นที่ ๔
จิตตก

สมาธิเราไม่เกิดปัญญา แสดงว่าหลงทาง

คนที่ถามก็หลงทาง คนที่บอกก็หลงทาง คนที่ทำก็หลงทาง

สมาธิมันก็ต้องเป็นปัจจัตตัง ตัวเองต้องรู้ เพราะคำสอนของพระพุทธเจ้าบอกไว้แล้วว่า สมาธิทำให้เกิดปัญญา ถ้าไม่เกิดปัญญาก็ไม่ใช่สัมมาสมาธิ

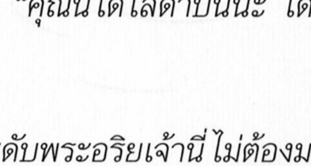
ถาม: *ที่ว่ามีการสอบอารมณ์นี่ล่ะครับ จำเป็นแค่ไหน?*

หลวงพ่อ: ก็จำเป็นบ้าง ถ้าเกิดลูกศิษย์หลงทาง แต่ถ้าอาจารย์หลงทางซะเอง ลูกศิษย์ก็หลงทางไปด้วย สอบอะไรก็หลง พากันหลงเลย

ใครที่บอกว่า *"คุณนี้ได้โสดาบันนะ ได้สกิทาคาฯ นะ"* นั้นหลงเลย

ถาม: *ถ้าระดับพระอริยเจ้านี่ ไม่ต้องมาบอกกันว่า "คุณได้"*

หลวงพ่อ: เขาทำงาน เขาก็รู้ว่าเขาได้เงินเดือนเท่าไร ไม่ต้องไปบอกเขาหรอกเจ้านายให้มาแล้วเขาก็รู้เลยว่าเขามีเงินเท่าไร เขารู้ใช่ไหม? แล้วเงินในกระเป๋าเขามีอยู่เท่าไรเขาก็ต้องรู้ คนตาบอดยังรู้เลย



คุยเรื่อง... พระสงเคราะห์ญาติ

ถาม: *พระที่สะสมเงินทองแล้วส่งให้ลูกหลานทางบ้านใช้นั้นดีหรือไม่อย่างไรเจ้าคะ?*

หลวงพ่อ: ก็ให้พอประมาณ อย่าเอามากเกินไป เพราะเด็กมันมียากจน...

บ้านนอกเด็กมันยากจน ไม่มีใครเลี้ยง พ่อแม่มันตายหมด หรือพ่อแม่มันทิ้งกัน หรือแม่ตัวเองนี้แก่ ไม่มีใครเลี้ยง ทิ้งไว้กับน้องสาวหรือพี่สาวเลี้ยง แล้วก็ญาตินี้เดือดร้อนยากจน

เราก็สมมุติเอาว่า สิ่งเหล่านี้จะนำไปสงเคราะห์ญาติ ขอพระพุทธเจ้าไปสงเคราะห์ญาติให้พออยู่ได้ ไม่ใช่ว่าไปสร้างฐานะให้ร่ำรวย หรือกอบโกยไปจากวัด

เงินตัวนี้ก็ต้องไม่ใช่เงินของวัดนะ ต้องเป็นเงินที่ได้มาโดยบุคคล แต่ว่าถ้าสะสมเอาไปสร้างให้ลูกให้หลานก็ไม่ควร แต่ถ้าเอาไปสงเคราะห์กันนี้ได้ สงเคราะห์เช่นว่า เขาไม่มีสมุดดินสอ เขาไม่มีหนังสือ ไม่มีอาหารการกิน หรือว่าพ่อแม่ลูกหลานเดือดร้อน ก็สงเคราะห์ญาติได้

แต่ที่จริงแล้วเงินของวัดจะเอาไปทำอะไรไม่ได้ ทำได้แต่วัดอย่างเดียว

ถาม: *คือเขาถวายมาเฉพาะตน เฉพาะองค์ ไม่ได้สะสมมาเพื่อตนเองจะเป็นไรไหมครับ?*

หลวงพ่อ: ใช่ อย่างนี้ต้องพิจารณานะ

เราไปบอกว่าไม่ให้ทำ... เขาก็ทำกันอยู่แล้ว

เราบอกว่าเงินเอาไปใช้ไม่ได้... เขาก็ใช้อยู่แล้ว... พูดไม่ได้

เหมือนอย่างที่เมื่อวานอาตมาตอบคำถามที่ว่า มีเมียหลายคนผิดไหมอย่างนี้ ถ้าตอบว่าผิดมันก็เป็นกำปั้นทุบดิน ใช่ไหม?

ถ้าศีลจริงๆ มันต้องฉลาด ว่ามีเมีย ๔ คน ผิดไหม? ถ้าเหมือนอย่างแต่ก่อนไม่ผิด... ไม่ผิดศีล เพราะมีคนอนุญาต ก็แบ่งเบาภาระกัน ใช่ไหมล่ะ? มีคนเดียวบอกไม่ไหว... เต็กกอรำคาญ... ทำงานไม่ไหว ต้องช่วยกันหลายๆ คน อันนี้ก็ไม่ผิดศีล เพราะเมียทุกคนอนุญาต

หรือถ้าผู้หญิงบอกอยากจะมีผัวสัก ๔ คน... นี่ก็ไม่ผิด... ถ้าผัว ๔ คนอนุญาต คนทั้ง ๔ คนมานอนด้วยกันนะ อย่าแอบไปมีบ้านโน้นบ้านนี้... ไม่ได้นะ! ไปมีบ้านเล็กบ้านน้อยผิดศีล มีกี่คนก็ผิด มีสองคนก็ผิดเลย

แต่ถ้าเมียทุกคนบอกว่า *"คุณไปขอมา... ฉันให้ ฉันไม่ว่าอะไร"* แล้วมาอยู่บ้านเดียวกัน ไม่แอบ อย่างนี้ไม่ผิดศีล

ถาม: *ทุกคนยินยอมพร้อมใจกัน จะมีเท่าไรก็ได้*

หลวงพ่อ: เท่าไรก็ได้

คุยเรื่อง... *เลิกเหล้า*

ถาม: *ตอนเช้าก็สวดมนต์อยู่เป็นประจำ แต่ก็กินเหล้าเป็นประจำเหมือนกัน ทีนี้ก็อยากจะเลิกกินเหล้านี่จะทำอย่างไร? ตอนนี้ก็ตั้งใจมาก*

หลวงพ่อ: ก็นั่งสมาธิไปเรื่อยๆ ก็ทำไป สวดมนต์ไป... กินเหล้าไปเรื่อยๆ อันไหนมันหนักก็เป็นไปเอง บุญนี้มันจะช่วยได้ไม่เป็นไร

แต่บางคนหักดิบเลย *"กูไม่กินอีกแล้ว"* ก็ได้... เลิกเลย แต่มันจะอ้วกอ้าก มันจะทรมาน เพราะเราแอลกอฮอลิซึ่มแล้วนี่ มันเหมือนร่างกายเรามันเลี้ยงด้วยแอลกอฮอล์แล้ว มันก็กลายเป็นสารชนิดหนึ่งที่เข้าไปสู่ร่างกายเรา ถ้าขาดแล้วมันจะมีอาการ มันจะทำให้เกิดอาการลงแดงหรืออ้วกอย่างนี้

ก็เลิกได้ แต่ต้องมีสัจจะ

ถ้าเราทนไม่ไหว ก็ค่อยๆ ทยอย... เขาเรียกว่าผ่อนส่งไปเรื่อยๆ ค่อยๆ ภาวนาไป เพราะจิตมันมีพลัง มันจะค่อยๆ เบาลงๆ

นานเข้ามันก็จะขาดหายไปเอง เราก็จะเลิกได้โดยปกติ

เลือกได้ ๒ อย่าง หักดิบกับค่อยๆ ทยอยไปเรื่อยๆ

สวดมนต์ ภาวนา นั่งสมาธิไปเรื่อยๆ นึกถึงบุญกุศลที่ตัวเองทำไว้อย่างนี้ นึกถึงความดี นึกถึงลูกคิดถึงเมีย เงินทุกบาททุกสตางค์นี่ ถ้าเราเอาไปให้ลูกให้เมียกินก็จะมีค่ามาก วันหนึ่งถ้าซื้อเหล้าร้อยหนึ่งอย่างนี้ เดือนหนึ่งก็ ๓,๐๐๐ บาท ปีหนึ่งก็ ๓๐,๐๐๐ ถึง ๔๐,๐๐๐ บาท สิบปีก็ ๓ - ๔ แสนอย่างนี้

"เรากินตั้ง ๓ – ๔ แสน!"

ถ้ากินตลอดชีวิตคงจะเสียหายมากกว่านี้

เราก็คิดทบทวนไปเรื่อย *"ทำไมเรากินเงินกินทอง... กินลูกกินเมีย เสียเวลา... แล้วก็ไม่ได้อะไร ร่างกายก็อ่อนล้าลง โรคภัยไข้เจ็บก็มากขึ้น อาจจะทำให้ชีวิตสั้นก็ได้ อาจจะทำให้ชีวิตที่เหลืออยู่ต้องอยู่อย่างไม่สมบูรณ์ก็ได้"*

เราต้องใช้ปัญญา ใช้สติใช้ปัญญาในการกิน พิจารณาไปเรื่อยๆ อย่างนี้

เลิกเพราะเห็นโทษของมัน นี่ก็ถือว่ามีทางเลิกได้นะ นี่ลักษณะนี้เลิกได้ เลิกได้แน่นอน ถ้าฟังธรรมะไปเรื่อยๆ เข้าใจไปเรื่อยๆ อาตมาขอให้กำลังใจ



คุยเรื่อง... คนขี้อิจฉา

ถาม: *คนที่อิจฉาริษยา เพราะอะไร? และชอบดูถูกคนอื่น เขามีกรรมอะไร?*

หลวงพ่อ: คนเบอร์ ๑ นัมเบอร์วัน จะไม่อิจฉาใคร มีแต่จะเป็นคนที่ถูกอิจฉา

เหมือนนางงามนี่ นางงามพอได้ที่ ๑ ปุ๊บ! คนที่เป็นรองมันอิจฉาเลย หาว่ากรรมการตัดสินลำเอียง

แต่นางงามคนที่ได้ที่ ๑ เขาบอกว่า เขาดีใจมาก เขาไม่ได้คิดอะไรกะใครเลย ไม่อิจฉาใครเลย ก็เหมือนว่าเรารักทุกคน รู้สึกว่าโลกนี้เป็นสีชมพู...

แต่รองนางงามกลับรู้สึกว่าโลกนี้เป็นสีดำเลย “*กูก็สวยเท่ามึง แต่กรรมการเขามองไม่ถูกต้อง ตาไม่ถึง*” อิจฉาเลย!

ถาม: *เขาทำบุญอะไรถึงมียศถาบรรดาศักดิ์ใหญ่โต?*

หลวงพ่อ: คนที่ได้ยศใหญ่โตนี่... เหมือนพระเจ้าอโศกมหาราช

พระเจ้าอโศกฯ ตอนเป็นเด็ก ในศาสนาพระกัสสปพุทธเจ้า พระสมัยก่อนตอนเย็นๆ เขาจะบิณฑบาตต้องการดิน พระจะเอาบาตรมาบิณฑบาตดินที่บ้านช่างปั้นหม้อ พวกช่างปั้นหม้อจะขยำดินให้ละเอียด สมัยก่อนพระใช้บาตรดิน ก็จะต้องไปบิณฑบาตดิน ทีนี้เด็กคนนี้เล่นอยู่หน้าบ้าน เห็นพระมาบิณฑบาตก็ดีใจ ขยำดินมาอย่างดีก็ใส่บาตรพระ

พระพุทธเจ้าก็พยากรณ์ว่า

"เด็กคนนี้ต่อไปในอนาคต จะเป็นพระราชาผู้ยิ่งใหญ่ในชมพูทวีป"

ด้วยผลทานที่ตัวเองขยำดินถวายพระพุทธเจ้า จึงได้มาเป็นพระเจ้าแผ่นดิน พระเจ้าอโศกฯ ได้เผยแพร่พระพุทธศาสนาไปทั่ว นี่คือบารมีในการให้ทาน ด้วยความเสียสละ และตั้งใจ

ฉะนั้นบุญที่ตั้งใจทำอะไรนี้มันเป็นผล คนที่มีลาภมาก มียศมาก โดยมากจะเป็นคนมีเมตตา เกื้อกูลสัตว์ที่ตกทุกข์ได้ยาก มีการให้ทาน เป็นคนที่มีการเสียสละ ไม่เบียดเบียนใคร คนที่มาเป็นบริวารเราพวกนี้ก็คือเคยช่วยเหลือกันมา ลาภมากยศมากเพราะผลทาน ทานนี้ทำให้ญาติมาก มิตรมาก บริวารมาก

พระพุทธเจ้าก่อนหน้านั้นพระองค์เสวยชาติเป็นพระเวสสันดร ท่านก็ให้ทานหมดเลย พอมาชาตินี้ขุมทรัพย์ทั้ง ๔ ก็อุบัติเป็นสหชาติ พระพุทธเจ้ามีทุกอย่าง เพราะผลทานที่ท่านให้ไว้ มีลาภมียศ มีบริวารมีมิตรทั้งหมด

คุยเรื่อง... นอนฟังธรรม

ถาม: *เวลานอนฟังเทศน์ฟังธรรมจะบาปไหม?*

หลวงพ่อ: นอน... สมมุติว่ามันเป็นลานธรรมที่วัดสังฆทาน มันต้องฟังกันทั้งคืน อย่างใหม่ๆ พอพระมาเทศน์ตอนหัวค่ำอย่างนี้ โยมคงนั่งฟังกันได้ แต่พอฟังๆ ไป ดึกแล้วมันยาว ก็เลยนอนดีกว่า



ที่จริงถ้าจะให้ดีก็ควรจะไปนอนให้ไกลสายตาพระก็แล้วกัน อย่าไปนอนขวางตา ถ้าอยู่บ้านก็ไม่เป็นไร ถือว่าพระไม่ได้เทศน์ตรงนั้น ไม่เห็น

ที่มันน่ารังเกียจก็คือว่า พระเทศน์อยู่ข้างหน้า ตัวเองไปนอนฟัง คงไม่เหมาะไม่ควร

คุยเรื่อง... *เปรต*

ถาม: *เด็กที่เคยอยู่วัดมาจนโต กินของวัด ใช้ของวัด บางทีคอยกินก่อนพระ จะบาปหรือเปล่า?*

หลวงพ่อ: อย่างนี้จะต้องฟังเรื่องเปรตญาติพระเจ้าพิมพิสาร เปรตญาติพระเจ้าพิมพิสารเป็นเครื่องตัดสิน พระพุทธเจ้าแสดงไว้ให้เป็นเครื่องตัดสิน

เรื่องเปรตญาติพระเจ้าพิมพิสาร

พระสุตตันตปิฎก ขุททกนิกาย คาถาธรรมบท

ก็ใน ๙๒ กัปแต่นี้ไป พระพุทธเจ้าทรงพระนามว่า**ผุสสะ** เสด็จอุบัติแล้ว พระราชาพระนามว่า**มหินท์***ได้เป็นพระพุทธบิดา ก็เมื่อพระองค์ทรงบรรลุพระสัมมาสัมโพธิญาณแล้ว

* ในคัมภีร์พุทธวงศ์ ปรากฏชื่อว่า **"ชยเสนะ"**

พระโอรสองค์เล็กของพระราชาได้เป็นพระอัครสาวกเบื้องขวา บุตรปุโรหิตได้เป็นพระอัครสาวกเบื้องซ้าย

พระราชาได้เสด็จไปยังสำนักพระศาสดา ทรงรำพึงว่า

"ราชโอรสองค์ใหญ่ของเราเป็นพระพุทธเจ้า ราชโอรสองค์เล็กเป็นพระอัครสาวกเบื้องขวา บุตรปุโรหิตเป็นพระอัครสาวกเบื้องซ้าย"

แล้วจึงทรงเปล่งพระอุทาน ๓ ครั้งว่า *"พระพุทธเจ้าของข้าพเจ้า พระธรรมของข้าพเจ้า พระสงฆ์ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้า... พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น"*

ดังนี้ แล้วหมอบลงแทบบาทมูลของพระศาสดา และทรงปฏิญญาว่า

"ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ในที่สุดอายุประมาณเก้าหมื่นปี ขอพระองค์อย่าเสด็จไปสู่ประตูเรือนของผู้อื่น ขอจงทรงรับปัจจัย ๔ ของหม่อมฉัน ตลอดเวลาที่หม่อมฉันยังมีชีวิตอยู่" ดังนี้แล้ว ทรงทำพุทธอุปัฏฐากเป็นประจำ

อนึ่ง พระราชาทรงมีพระราชโอรสอื่นอีก ๓ พระองค์ บรรดาพระราชโอรส ๓ พระองค์เหล่านั้น พระองค์ใหญ่มีนักรบเป็นบริวาร ๕๐๐ คน พระองค์กลางมี ๓๐๐ คน พระองค์เล็กมี ๒๐๐ คน พระราชโอรส ๓ พระองค์เหล่านั้น ทูลขอโอกาสกับพระบิดาว่า

"หม่อมฉันทั้งหลายขอโอกาสนิมนต์พระเจ้าพี่เสวย

บ้าง" แม้ทูลอ้อนวอนอยู่บ่อยๆ ก็ไม่ได้รับอนุญาตจากพระราชา

ต่อมา เมื่อปัจจันตชนบทเกิดโจรก่อความไม่สงบ พระราชโอรส ๓ พระองค์เหล่านั้นถูกส่งไประงับภัยนั้น เมื่อปราบโจรให้ราบคาบแล้ว กลับมาสู่สำนักพระราชบิดา

ครั้งนั้นพระบิดาทรงสวมกอดพระโอรสทั้ง ๓ เหล่านั้นแล้วจุมพิตที่ศีรษะ ตรัสว่า

"ลูกพ่อทั้งหลาย พวกเจ้าทำความดีความชอบไว้มาก พ่อให้พรแก่พวกเจ้า"

พระโอรสทั้ง ๓ นั้นทูลว่า *"ดีละ พระเจ้าข้า"*

แต่ก็ยังไม่กล่าวว่าจะขอพระราชทานพรอะไร

กาลเวลาผ่านไปสองสามวัน พระราชาจึงตรัสเตือนอีกว่า *"พวกเจ้าจงรับพรเสียเถิด"*

จึงกราบทูลว่า *"พระเจ้าข้า ความประสงค์ด้วยสิ่งอื่นของหม่อมฉันไม่มี ตั้งแต่บัดนี้ หม่อมฉันจะนิมนต์พระเจ้าพี่เสวยขอพระราชทานพรนี้แก่หม่อมฉันเถิด"*

"เราให้ไม่ได้" พระราชาตอบทันที

"เมื่อพระองค์ไม่พระราชทานเป็นเวลาตลอดไปได้ ก็ขอพระราชทานเพียง ๗ ปีเถิด"

"เราให้ไม่ได้"

"ถ้ากระนั้น ก็ขอพระราชทานเพียง ๖ ปี..."

แล้วก็ลดลงมาเรื่อยๆ เป็น ๕ ปี... ๔ ปี... ๓ ปี... ๒ ปี... ๑ ปี... ๗ เดือน... ๖ เดือน... ๕ เดือน... ๔ เดือน...

"ให้ไม่ได้" พระราชาก็ยังยืนยันคำตอบเดิม

"ช่างเถิด พระเจ้าข้า ขอทรงพระราชทานสัก ๓ เดือน แก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย คนละเดือนๆ"

"เออ... ถ้าอย่างนั้น เจ้าจงนิมนต์ให้พระพุทธองค์เสวยได้ ๓ เดือนเถิด"

ก็ขุนคลังของพระราชบุตรทั้ง ๓ นั้น เป็นคนเดียวกัน สมุห์บัญชีก็คนเดียวกัน ท่านทั้ง ๓ พระองค์นั้น มีบุรุษ ๑ แสน ๒ หมื่นเป็นบริวาร พระราชโอรสทั้งสามรับสั่งให้เรียกบริวารเหล่านั้นมา แล้วตรัสว่า

"เราทั้ง ๓ จะรับศีล ๑๐ นุ่งห่มผ้ากาสายะ ๒ ผืน อยู่ปฏิบัติธรรมกับพระศาสดาตลอดไตรมาสนี้ พวกท่านจงรับค่าใช้จ่ายไป เพื่อทำอาหารคาวหวานของบริโภคทุกอย่างถวายให้ทั่วถึงแก่ภิกษุเก้าหมื่นรูป และให้แก่นักรบของเราทั้งหนึ่งพันคนด้วย เพราะแต่นี้ไป พวกเราจะปิดวาจา.... ไม่พูดอะไรๆ"

พระราชโอรสทั้ง ๓ นั้น พานักรบบริวารหนึ่งพันคนสมาทานศีล ๑๐ นุ่งห่มผ้ากาสายะ ปฏิบัติธรรมอยู่แต่ในวิหาร ขุนคลังและสมุห์บัญชีได้ร่วมกันเบิกเสบียงตามวาระๆ จากเรือนคลังทั้งหลายของพระพี่น้องทั้ง ๓ ทำการถวายทานอยู่อย่างซื่อตรง

ต่อมาบุตรของพวกกรรมกรร้องไห้ ต้องการข้าวยาคูและภัตตาหารต่างๆ กรรมกรเหล่านั้น เมื่อเห็นภิกษุสงฆ์ยัง

ไม่มา ก็แอบนำอาหารคาวหวานที่เขาเตรียมไว้ถวายพระภิกษุสงฆ์ไปให้แก่บุตรเหล่านั้น จากนั้นในเวลาที่ภิกษุสงฆ์ฉันเสร็จแล้วก็ไม่เคยมีของอะไรเหลือเลย

ในกาลต่อมา พวกกรรมกรเหล่านั้นเมื่อเห็นว่าไม่มีใครว่ากล่าวอะไร ก็ใช้เล่ห์พูดอ้างกันว่า

"เราจะเอาอาหารเหล่านี้ไปให้แก่พวกเด็ก"

แล้วก็นำไปกินเสียเอง เห็นอาหารที่ชอบใจก็ไม่สามารถจะอดกลั้นได้ ก็พวกเขาเหล่านั้นมีอยู่ด้วยกันประมาณแปดหมื่นสี่พันคน พวกเขากินอาหารของสงฆ์อย่างนี้แล้ว ครั้นตาย.... ก็ไปเกิดเป็นเปรต

ฝ่ายพระราชโอรส ๓ พี่น้อง พร้อมด้วยบุรุษพันหนึ่งนั้น สิ้นอายุแล้วก็ไปเกิดในเทวโลก ท่องเที่ยวจากเทวโลกสู่เทวโลก ยังกาลให้สิ้นไป ๙๒ กัป พระราชโอรส ๓ พี่น้องนั้นปรารถนาพระอรหัตผล ทำกุศลกรรมในกาลนั้น ชาติสุดท้ายได้มาเกิดเป็นชฎิล ๓ พี่น้อง ได้รับผลที่ตนปรารถนาแล้ว

สมุห์บัญชีของพระราชโอรส ๓ พระองค์นั้น ได้เป็นพระเจ้าพิมพิสาร ขุนคลังได้เป็นวิสาขอุบาสก

ส่วนกรรมกรผู้เบียดบังของสงฆ์ทั้งหมดนั้น ท่องเที่ยวอยู่ด้วยสามารถแห่งสุคติและทุคติตลอด ๙๒ กัป ในกัปนี้ก็ยังเกิดเป็นเปรตอยู่สิ้น ๔ พุทธันดร

เปรตเหล่านั้นทุกข์ทรมานเพราะไม่ได้กินอาหาร พากันมาเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้าพระนามว่า **กกุสันธะ** ผู้ทรงพระ

ชนมายุได้สี่หมื่นปี เสด็จอุบัติขึ้นก่อนพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ในกัปนี้ ทูลว่า

"เมื่อไรข้าพระองค์จึงจะได้บริโภคอาหาร ขอพระองค์โปรดบอกกาลที่จะได้อาหารแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายด้วย"

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสว่า

"พวกท่านจะยังไม่ได้อาหารในกาลของเรา โน่น... หลังจากเราปรินิพพานแล้ว เมื่อมหาปฐพีงอกสูงขึ้นประมาณได้ ๑ โยชน์ พระพุทธเจ้าพระนามว่า ***โกนาคมนะ*** *จะอุบัติขึ้น พวกเจ้าจงไปทูลถามพระองค์เถิด"*

เปรตเหล่านั้นทนทรมานอยู่ตลอดพุทธันดร จนกระทั่งพระพุทธเจ้าทรงพระนามว่า **โกนาคมนะ** นั้นเสด็จอุบัติขึ้นแล้ว จึงได้เข้าไปทูลถามพระองค์ แม้พระพุทธเจ้าพระองค์นั้นก็ตรัสว่า

"พวกท่านจะยังไม่ได้อาหารในกาลของเรา โน่น....หลังจากเราปรินิพพานแล้ว เมื่อมหาปฐพีงอกสูงขึ้นประมาณได้ ๑ โยชน์ พระพุทธเจ้าพระนามว่า ***กัสสปะ*** *จะอุบัติขึ้น พวกเจ้าจงทูลถามพระองค์เถิด"*

เปรตเหล่านั้นต้องทรมานไปอีก ๑ พุทธันดร เมื่อพระพุทธเจ้าพระนามว่า **กัสสปะ** นั้นเสด็จอุบัติขึ้นแล้ว ก็เข้าไปทูลถามพระองค์ แม้พระพุทธเจ้าพระองค์นั้นก็ตรัสว่า

"พวกเจ้าจะยังไม่ได้อาหารในกาลของเรา หลังจาก

เราปรินิพพานแล้ว เมื่อมหาปฐพีงอกสูงขึ้นประมาณได้ ๑ โยชน์ พระพุทธเจ้าพระนามว่า ***โคดม*** *จักเสด็จอุบัติขึ้น ในกาลนั้นญาติของพวกเจ้าจะเป็นพระราชาพระนามว่า* ***พิมพิสาร พระเจ้าพิมพิสาร*** *นั้นเมื่อถวายทานแด่พระศาสดาแล้ว จะให้ส่วนกุศลทานถึงแก่พวกเจ้า พวกเจ้าจะได้อาหารในคราวนั้น”*

พุทธันดรหนึ่งได้ปรากฏแก่เปรตเหล่านั้นเหมือนจะถึงวันพรุ่งนี้ทีเดียว

เมื่อพระตถาคตเสด็จอุบัติแล้ว ครั้งที่พระเจ้าพิมพิสารถวายทานในวันแรก ตกกลางคืน เปรตเหล่านั้นปรากฏตัวให้พระราชาเห็นและเปล่งเสียงร้องน่ากลัว รุ่งขึ้นท้าวเธอเสด็จมาสู่เวฬุวัน กราบทูลเรื่องนั้นแด่พระตถาคต

พระศาสดาตรัสว่า

“มหาบพิตร ในที่สุด ๙๒ กัป นับแต่กัปนี้ไป ในกาลแห่งพระพุทธเจ้าพระนามว่า ***ผุสสะ*** *พวกเปรตนั้นเป็นพระญาติของพระองค์ กินอาหารที่เขาถวายภิกษุสงฆ์ เกิดเป็นเปรตแล้วท่องเที่ยวอยู่ ได้ทูลถามพระพุทธเจ้าหลายพระองค์ที่เสด็จอุบัติขึ้น มีพระกกุสันธะเป็นอาทิ อันพระพุทธเจ้าเหล่านั้นตรัสบอกคำนี้ๆ แล้ว หวังเฉพาะทานของพระองค์ตลอดกาลเท่านี้ วานนี้เมื่อพระองค์ทรงถวายทานแล้ว พระองค์ไม่ได้อุทิศส่วนกุศล พวกเขาไม่ได้รับส่วนบุญ จึงได้ทำอย่างนี้”*

พระราชาทูลถามว่า

"ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ถ้าหม่อมฉันจะถวายทาน แล้วอุทิศให้แม้ในบัดนี้ เปรตเหล่านั้นจะได้รับหรือไม่?"

พระศาสดาตรัสว่า *"ได้ มหาบพิตร"*

พระราชาจึงทรงนิมนต์ภิกษุสงฆ์ มีพระพุทธเจ้าเป็นประมุข ถวายมหาทานในวันรุ่งขึ้น แล้วได้พระราชทานส่วนบุญว่า

"ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ขอข้าวน้ำอันเป็นทิพย์ จงสำเร็จแก่พวกเปรตเหล่านั้น ด้วยผลแห่งมหาทานนี้"

ข้าวน้ำอันเป็นทิพย์เกิดแล้วแก่เปรตเหล่านั้น

รุ่งขึ้นเปรตเหล่านั้นเปลือยกายแสดงตนให้พระราชาเห็นอีก พระราชาทูลว่า

"วันนี้พวกเปรตนั้นมาเปลือยกายให้เห็นอีก ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น พระเจ้าข้า"

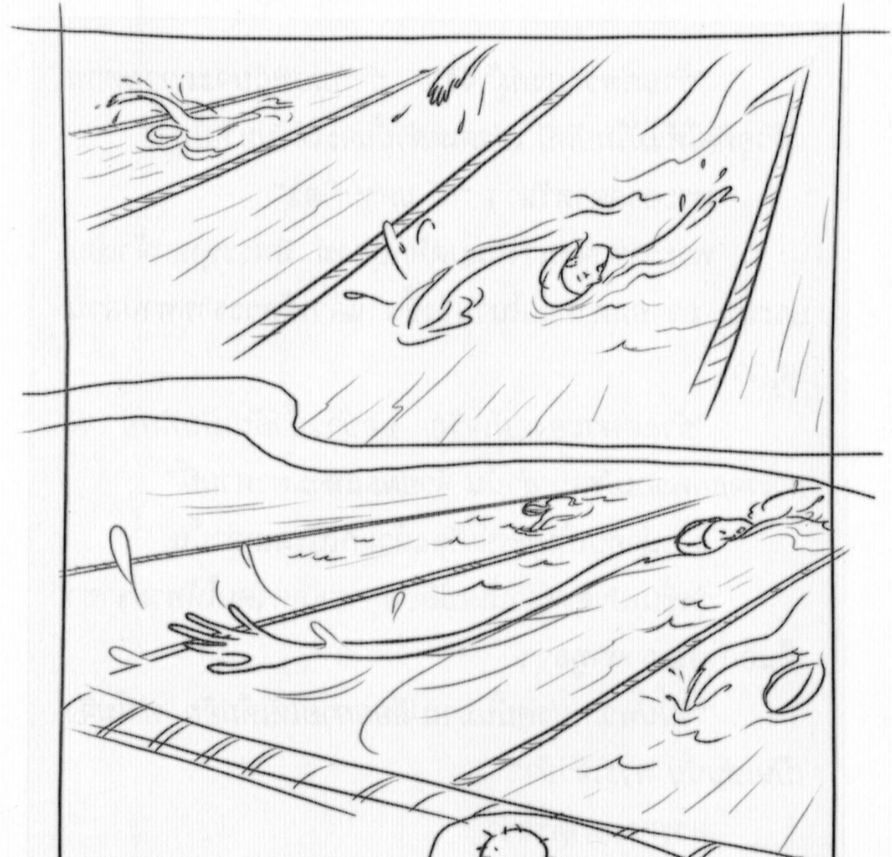
พระศาสดาตรัสว่า

"มหาบพิตร พระองค์มิได้ถวายผ้า"

รุ่งขึ้น พระราชาถวายผ้าจีวรทั้งหลายแก่ภิกษุสงฆ์มีพระพุทธเจ้าเป็นประมุข แล้วทรงพระราชทานส่วนบุญว่า

"ขอผ้าอันเป็นทิพย์ทั้งหลายจงสำเร็จแก่เปรตเหล่านั้นด้วยผลแห่งจีวรทานนี้เถิด"

ในขณะนั้นเอง ผ้าทิพย์เกิดขึ้นแก่เปรตเหล่านั้นแล้ว เปรตเหล่านั้นละอัตภาพของเปรต ดำรงอยู่โดยอัตภาพอันเป็นทิพย์แล้ว ด้วยประการฉะนี้


ใช้เปรตให้เป็นประโยชน์

เสียงเปรตนี่แม่ก็บอกว่า แม่เคยได้ยิน ตอนแม่เป็นเด็ก ที่สุพรรณฯ ที่บ้านกระเสียว คนที่แถวบ้านตาย ยายคนนี้ทำบาปอย่างเดียวไม่ไปวัดเลย หาปลากิน

แม่บอกว่ายายคนนี้ พอตายนะวันนั้นนะ พอตกกลางคืน เขาว่า สมัยก่อนไม่มีไฟฟ้า แม่บอกว่า พอมืดเท่านั้นแหละ เปรตมันจะร้องวี้ดที่ป่าช้านะ เหมือนคนที่นั่งอยู่ป่าช้าแล้วลุกขึ้นยาวไปยันต้นตาลเลย เสียงนั้นจะลอยไปยันต้นตาล แล้วก็วี้ด... ลงมานั่งอยู่ตรงนั้น

แม่บอกว่า *"หุย... ไม่เคยได้ยินเสียงอะไรที่น่ากลัวขนาดนั้นเลย"*

ควายวัวนี้ตื่นหมดเลยนะเจ้าของไปคอยจับไว้เลย ไปดูคอกไว้เลย มันแตกหนีหมดเลย มันไม่ได้ยินเฉพาะพระอย่างเดียว ทั้งหมดหมู่บ้านเลยคราวนี้ วันนั้นเปิดโลกเลย

ทุกคนเชื่อเลยนะ *"วี้ด..."*

ควายมันตื่น วัวมันตื่น เพราะมันก็ไม่เคยได้ยิน เสียงมันน่ากลัว หมานี้หอนกันหมด พระนี้ต้องเคาะระฆังเลย เคาะระฆังย่ำค่ำ เมื่อก่อนมีกลองก็ตีตุ้มๆ ต้ำๆ เคาะระฆังสวดมนต์เพื่อช่วยเปรตนั้นทั้งหมู่บ้านเลย คืนนั้นสงสัยคงไม่ได้นอนกันนะ

พูดแล้วยังขนลุกเลย แม่บอกรุ่งขึ้นเช้าก็ทำบุญกัน ทำบุญให้ยายคนนี้ เขาก็รู้เลยยายคนนี้ตายแล้วเป็นเปรต คนสมัยก่อนเขารู้จักบุญหมดทั้งหมู่บ้านเลย แล้วเสียงนั้นก็หายไป ตั้งแต่บัดนั้นก็ไม่ได้ยินอีก

แม่บอกนี้... เคยได้ยินเสียงเปรต เปรตญาติพระเจ้าพิมพิสารก็คงมาร้องแบบนี้

โบราณถึงว่า เวลาตายถึงต้องทำบุญ ๗ วัน ทำบุญ ๗ วัน เพื่อให้ได้ถึงเปรต ๗ วันครบ

แต่คนเราสมัยนี้ไม่ได้ทำบุญครบ ๗ วัน รอถึงวันที่ ๗ จึงจะทำวันเดียว ๑๐๐ วันก็ทำวันเดียว อย่างนี้เรียกว่าไม่ครบ ต้องทำทุกวัน

คนเราเดี๋ยวนี้ไม่มีเวลา จะว่าไป ทำวันที่ ๗ ก็ยังดีกว่าไม่ทำ



คุยเรื่อง... ขโมย

ถาม: *ลูกจ้างที่บ้านชอบขโมย ไม่ทราบว่าจะทำอย่างไรดี?*

หลวงพ่อ: ก็เรียกขโมยมาคุยสิ เรียกมาคุย

"ต้องการอะไรบอกนะ อย่าขโมยนะ" พูดตรงๆ

"ถ้าขโมยของไม่ดีนะ อยู่ด้วยกันเรารักกัน มีอะไรให้บอก"

ที่เขาขโมยแสดงว่าเขาไม่พอ แต่บางคนนิสัยชอบขโมยก็มี ถ้าคนรวยขโมยนี่แสดงว่าเป็นโรคจิต

ถ้าเขาไม่พอ เราต้องเกื้อกูลให้เขาพอ ถ้าพอแล้วเขาจะได้ไม่ขโมย แสดงว่าของสิ่งนี้เขามีน้อย เขาจึงต้องขโมย

คิดว่าต้องแก้ด้วยการพูดคุยกัน อย่าเกรงใจจนไม่กล้าถามไถ่กัน ถ้าเราให้เขาพอ เขาก็ไม่ขโมย ต้องแก้ด้วยการให้

เมื่อก่อนเคยมีเด็กขโมยอยู่คนหนึ่ง ขโมยของในบ้านไปขายหมดเลย มีเท่าไรขนไปขายหมด ญาติเอามาที่วัด... บอก

"หลวงพ่อ มันขโมยจนไม่มีอะไรเหลือจะกิน อยู่ที่บ้านเกลี้ยงหมดทุกอย่าง มีอะไรมันเอาไปขายเที่ยวหมด ขโมยจริงๆ ทอง

ซื้อมาก็หายหมด วิทยุ โทรทัศน์ มันขโมยหมด”

มาอยู่ที่วัด มาอยู่ในห้องอาตมา อาตมาก็บอกว่า

“นี่นะของเหล่านี้ไม่ต้องขโมยนะ เอาไปเลยนะ อยากได้เอาไปเลยนะ แต่ต้องบอกกันนะ อย่าเอาไปโดยพลการ ถ้าเรารักกันอย่าขโมย เพราะเราไม่ชอบคนขโมย”

ของในห้องอาตมาก็ไม่หาย เพราะเราบอกเขาแล้ว เขาก็ไม่เอา

แต่เขาไปเอาของคนอื่นนะ! ยกตู้เลย! รู้ไม่ทันไปอยู่กับเขาก็ยกตู้เลย แต่กับเราเขาไม่เอาอะไรเลย เพราะเราบอกเขา บอกว่าอยากได้อะไรเอาได้นะ อย่าขโมยนะ เราไม่ชอบขโมย เอาได้ทุกอย่าง หยิบได้ทุกอย่าง ให้เลย

ถาม: *พอเปิดใจกว้างแล้ว เขาก็กลับไม่กล้าขโมย*

หลวงพ่อ: เขาไม่อยากได้ เพราะเราให้เขา



คุยเรื่อง... *คนทุจริต*

ถาม: *ตอนนี้ทำงานอยู่ มีคนทุจริตต่อหน้าที่ บอกหัวหน้าแล้วไม่จัดการให้... ทำเฉย! เราจะทำอย่างไรดี ไม่สบายใจเลย ก็ขอถามหลวงพ่อว่า จะทำจิตใจอย่างไรเจ้าคะ?*

หลวงพ่อ: การทำงานจะต้องประชุมอยู่เป็นเนืองนิตย์ ต้องประชุม ต้องคุยกัน มีการประชุมกันอยู่เรื่อยๆ ทุก ๗ วัน ประชุมจนปัญหานี้หมด

การคุยกัน การพูดกัน การสะสางกัน พระพุทธเจ้าท่านบอกว่า ***"สุขา สังฆัสสะ สามัคคี ความสามัคคีทำให้เกิดความสุข"***

ถ้าเราคุยกันอยู่เรื่อยๆ ประชุมกัน พูดกันไปพูดกันมานี้ เขาก็รู้แล้วว่าทุกคนรู้เราหมด ทุกคนจะอยู่ในกรอบตรงนี้ คนเราถ้าประชุมกันแล้วอยู่ในกรอบกันนี้ การทุจริตมันจะน้อยลง เพราะว่าทุกคนรู้หมดแล้ว

บางคนที่ทุจริตก็เพราะคิดว่าคนอื่นไม่รู้ หรือว่ารู้ก็ไม่แน่ใจ แต่ถ้าเราพูดคุยกันอยู่เรื่อยๆ นี่ ตั้งโต๊ะกลมคุยกันนี่ คิดว่าการทุจริตจะน้อยลง เราจะไปแก้เขาไม่ได้ ต้องแก้ที่ตัวเรา

เมื่อเห็นเขาคิดคดทรยศต่อชาติบ้านเมืองแล้ว เราก็อย่าไปคิดคดทรยศด้วย เราถือว่า... เราไม่คิดคดทรยศต่อชาติบ้านเมืองแล้ว เราจะตายอย่างสงบ เราก็จะเอาสวรรค์สมบัติไปได้ แต่ถ้าเราคดโกงต่อชาติบ้านเมืองนี้ เราก็ไม่ได้อะไรไป

เราก็ต้องคิดรักบ้านเมืองของเรา คิดถึงในหลวงของเรา คิดถึงพ่อแม่ปู่ย่าตายายของเราที่สร้างแผ่นดินนี้มาให้เรา บางคนนี้ตายด้วยคมหอกคมดาบ สละชีวิตเพื่อบ้านเมืองไว้ให้เรา แต่เรากลับมาคดมาโกง เท่ากับไม่รู้บุญคุณของชาติตัวเอง

บางคนทำทุจริตเพราะอาจจะมีบ้านเล็กบ้านน้อยก็เป็นไปได้ทั้งนั้นนะ ทำให้เกิดอยากได้สิ่งต่างๆ มากขึ้น เอาไปอำนวยความสะดวกคนอื่น ถ้าหากว่าปากเดียวท้องเดียวก็เอาไม่มากหรอกนะ ที่มันเอากันล่มจมเพราะมันพวกเยอะ!

อันนั้นเราก็ต้องทำใจ แต่ขอให้คุยกันให้รู้เรื่อง ตั้งโต๊ะกลมคุยกันก็จะดีขึ้น

ถาม: *หมายความว่าบาปที่เขาทำนั้น ก็เป็นบาปของเขา เขาก็จะได้รับผลของบาปนั้นเอง เราไม่ได้ทำบาปนั้น เราก็ไม่ได้รับผลนั้น?*

หลวงพ่อ: ก็เหมือนคนทุจริตสมัยก่อนนะ นี่เล่าสมัยโบราณนะ สมัยนี้ก็คงไปอีกแบบ... เปรียบเทียบให้ฟัง

สมัยก่อนพระพุทธเจ้าเกิดเป็นปุโรหิต ปุโรหิตนี้เป็นอาจารย์ที่ฉลาด... สอนเจ้า แล้วก็มีคนโกงคนหนึ่ง เป็นคนตรวจอาวุธ อาวุธสมัยก่อนทำด้วยเหล็กน้ำพี้ เป็นเหล็กที่สนิมไม่กิน เป็นเหล็กที่ตัด

เหล็กธรรมดาได้ เหล็กน้ำพี้สมัยก่อนต้องทำอย่างดี ก็จะแพงมาก

สมัยก่อนอาวุธนี่ก็สำคัญที่สุดคือหอกดาบ ถ้าอย่างดีก็ต้องทำด้วยเหล็กน้ำพี้ จะต้องมีคนทำเป็นและจะต้องไปขายให้ประเทศโน้นประเทศนี้

เจ้าเมืองก็จะสั่งอาวุธ เขาก็จะมีการตั้งคนคอยตรวจอาวุธก่อนซื้อเข้าคลังแสงไว้คนหนึ่ง คอยตรวจดูว่าเหล็กอันนี้ดีไหม?... เคาะดูอย่างนี้ คนนี้เป็นคนมี sense ในเรื่องเคาะๆ ดมๆ เหล็กนี้แข็งดีหรือไม่ดี ดมดูรู้เลย! ดมตรงคมนั้นแหละ ดม... *"เอ้อ... นี้ดี เอาได้"* เอาจมูกตรวจสอบ แต่ขี้โกง ถ้าใครมาติดสินบนก็ดมว่าอันนี้ดี ถ้าใครไม่ติดสินบนดมว่านี่ไม่ดี... อย่างนี้

พอทำไปครั้งหนึ่งก็จะโลภมากขึ้นเรื่อยๆ **โกงครั้งแรกมันจะโกงแต่น้อย เหมือนขโมย... ขโมยทีแรกเหมือนขโมยสตางค์แม่พ่อก่อน จากนั้นก็ขโมยเรื่อยๆ ขโมยใหญ่ไปเรื่อย หนักเข้าๆ แล้วถึงเป็นโจร คนที่จะโกงนี่ก็โกงเล็กๆ น้อยๆ ก่อน ไม่โกงทีเดียวตูมตามหรอก!**

พ่อค้าขายเหล็กขายมีดก็ขาดทุนอยู่เรื่อยก็มาแค้นใจเสียใจว่าเอามีดดีๆ มาขาย ให้คนนี้ตรวจกลายเป็นมีดไม่ดีราคาตกไปหมด จะทำยังไงดีหนอ... ไอ้นี่มันดมเหล็กเราไม่ดีหมด

ก็เลยไปปรึกษาปุโรหิตว่า

"ทำไงหนอ... ข้าพเจ้าขายเหล็กนี่ คนอื่นเขาดมแล้วก็รู้ว่าดีทั้งนั้น แต่คนนี้ดมแล้วหาว่าไม่ดี กระหม่อมจะแก้ยังไงดี แล้วก็ยึดเอาไป ไม่ยอมคืน หาว่าเหล็กไม่ดีเป็นสนิมบ้าง" ยึดเลย!

ปุโรหิตก็บอก *"เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ไม่ยากเลย"* คนฉลาด

แก้ปัญหาได้

"ก็เอาพริกขี้หนูนี้เยอะๆ นะ ทามีดเล่มที่เขาหาว่าไม่ดีนั้นไว้ มีดอันแรกทาไปเลย"

พระเจ้าแผ่นดินก็เสด็จ ให้ไปดมหน้าพระที่นั่ง ก็เรียกคนตรวจอาวุธคลังแสงไปดม ทำไง... ให้ดมๆ พริกขี้หนูทามีด พอมันดมได้กลิ่นพริกก็จาม ฮัดเช้ย! เท่านั้นแหละ จมูกขาดเลย เลือดไหลเลย

พระเจ้าแผ่นดินก็ถามเลย *"อ้าว! ไหนว่าไม่ดีไม่คมไง?"*

พ่อค้าก็บอก *"มันโกงกระหม่อมฉัน"*

ความก็เลยแตกก็เลยต้องคืนมีดคืนเงินให้คนนั้น ตั้งแต่วันนั้นพอจมูกขาดคนตรวจอาวุธก็เลยไม่โกงอีก

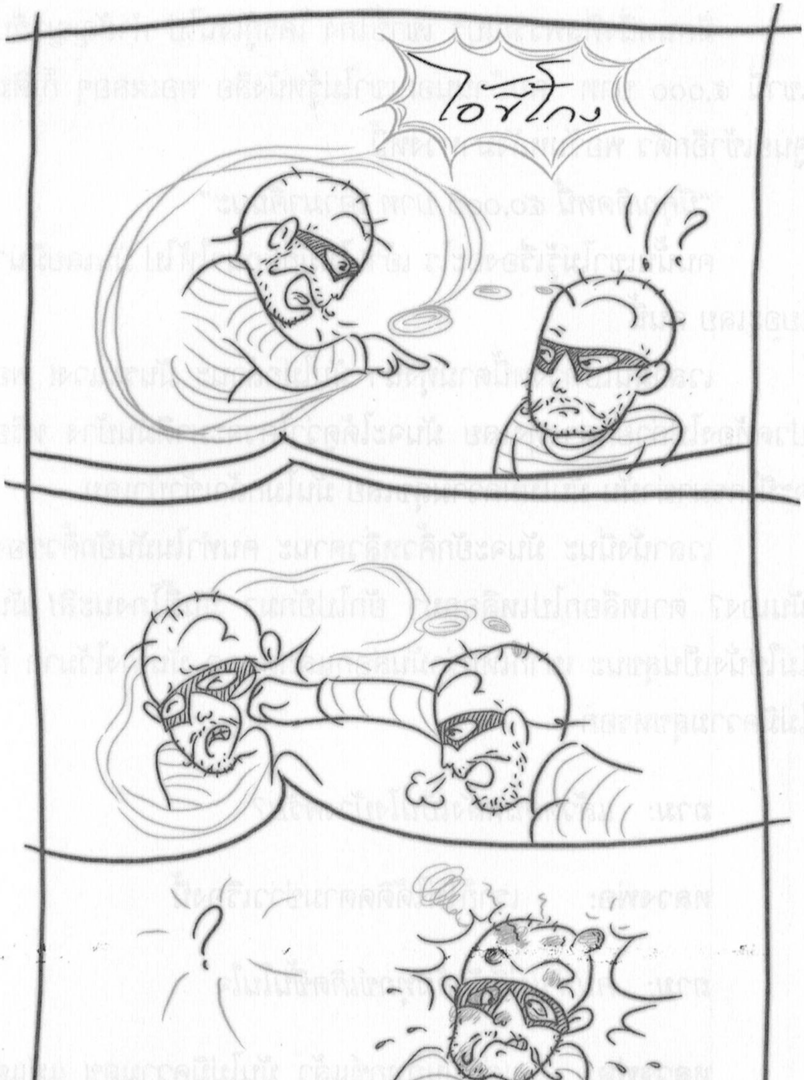
สมัยก่อนแก้ได้ง่าย สมัยนี้จะแก้คนโกง ก็ต้องแก้ด้วยอุบายหลายๆ อย่าง

แต่ที่จริงคนเราพอโกงนี่ จะไม่มีความสุขหรอก มันจะระแวง เป็นคนขี้ระแวง ล่อกแล่กๆ

เหมือนขโมยนี่จะมีความสุขไหมล่ะ?... ไม่มีความสุขหรอก คนขโมยไม่มีความสุขหรอก คนโกงก็ไม่มีความสุข ถึงจะโกงได้เงินได้ทองได้รถได้บ้าน เขาก็รู้สึกว่ามันฟ้องตัวเองเลยนะ ***"ไอ้ขี้โกง"***

มันจะด่าตัวเอง ***"ไอ้ขี้โกง"*** จะส่องกระจก ***"ไอ้ขี้โกง"*** เอ้า! มาด่ากูได้ยังไง จะเข้าห้องน้ำก็ ***"ไอ้ขี้โกง"*** นอนก็ ***"ไอ้ขี้โกง"*** มันเป็นบาปในใจ

เขาถึงว่า **"ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว"** เพราะจิตตัวนี้มันไม่ลืม จะปิดบังไม่อยู่


ไอ้ขี้โกง

มีคนหนึ่งที่สุพรรณบุรี เขาขี้โกง ใครกู้เงินไป ทำสัญญากับเขานี่ ๕,๐๐๐ บาท คนบ้านนอกเขาไม่รู้หนังสือ พอเผลอๆ ก็เติมศูนย์เข้าอีกตัว พอวันหลังมาทวงหนี้

"นี่คุณติดหนี้ ๕๐,๐๐๐ บาท เอามาคืนนะ"

คนนั้นเขาไม่รู้เรื่องอะไร เอ้า! ไม่มีก็ยกนาให้ไป มันเลยมีนาเยอะเลย คนนี้

เวลามันไปทวงหนี้ตามทุ่งนา มันไม่กล้านะ มันระแวง! พอปวดท้องไปถ่ายกลางทุ่งเลย มันจะได้ดูว่าใครจะมาตีมันบ้าง หรือจะมีใครมาฆ่ามัน มันไม่มีความสุขเลย มันไม่กล้าเข้าป่าเลย

เวลานั่งนี่นะ มันจะยักคิ้วหลิ่วตานะ คนทำไมมันยักคิ้วของมันเอง? ตาเหลือกไปเหลือกมา ยักไปยักมา มันขี้โกงนะสิ! มันไม่ใช่นั่งเป็นสุขนะ เขาก็เห็นว่ามันล่อกแล่กตลอด มันโกงไว้มาก ก็ไม่มีความสุขหรอก

ถาม: *แล้วตอนหลังเป็นไงบ้างครับ?*

หลวงพ่อ: เราก็ไม่ได้ติดตามข่าวเรื่องนี้

ถาม: *คนทำไม่ดีมันก็มีทุกข์เกิดขึ้นในใจ*

หลวงพ่อ: แค่นี้มันก็ทุกข์แล้ว มันไม่มีความสุข แม้แต่ถ่ายมันก็ไม่มีความสุข นอนก็ไม่มีความสุข ไอ้อย่างนี้เขาก็ต้องมีทุกข์ในใจ ปัญหาเขาแก้ไม่ตก

แต่คนที่ถูกโกง ก็มาร้องว่าทำความดีไม่ได้ดี คนทำชั่วทำไมไม่ได้รับผลกรรม ทำไมยังรวยเอาๆ

ถาม: *คนก็อยากให้ผลของบาปให้ผลเร็วๆ*

หลวงพ่อ: เราว่า เอานิสัยล่อกแล่กอย่างนี้มาให้คนจน คนจนมันก็ว่า *"ไม่อยากได้หรอก เพราะกูไม่อยากนั่งยักคิ้วหลิ่วตาล่อกๆ แล่กๆ"*



คุยเรื่อง... *บวชพระ*

ถาม: การบวชพระได้อานิสงส์อย่างไร?

หลวงพ่อ: บวชพระนี้มีอานิสงส์หมดโกฏิกัป เรียกว่าเราเกิดเป็นร้อยๆ ชาติอานิสงส์ก็ยังไม่หมด เป็นพันๆ ชาติอานิสงส์ก็ยังไม่หมด อานิสงส์การบวชพระตามเราไปถึงพระนิพพาน ส่งผลให้เรามีลาภ มียศ มีชื่อเสียง มีความสุข

อานิสงส์ตรงนี้ ไม่มีประมาณ ทำให้พระพุทธศาสนายืนยาวต่อไปได้อีก ทำให้มีคนสืบทอดพระพุทธศาสนา ได้เรียนรู้พระไตรปิฎก ให้มีพระมาอยู่ที่วัด เมื่อพระมาอยู่ที่วัด... วัดก็ไม่ร้าง

บางคนก็เผลอบวช คิดว่าจะบวชสัก ๑๕ วัน ๓๐ วัน กลายเป็นสมภารไปก็มี

เป็นเจ้าคุณ เป็นพระครู เป็นสมเด็จ เป็นสังฆราช ก็มาจากบวชวันเดียวเหมือนกัน นี่เท่ากับสืบทอดพระพุทธศาสนา อานิสงส์อันนี้ก็หาประมาณไม่ได้ สืบทอดศาสนาโดยเอาชีวิต เอาร่างกายเราอุทิศเข้ามา

คุยเรื่อง... พระถังซำจั๋ง

ถาม: *เรื่องพระถังซำจั๋ง กับเรื่องเห้งเจียนี่เป็นเรื่องจริงหรือแต่ง?*

หลวงพ่อ: มันคงจะมีประกอบบ้าง แต่ไม่ใช่นิยาย มันคงมีเรื่องจริง เพราะฮ่องเต้สมัยนั้นน่ะ พระไตรปิฎกของจีนเขามีน้อย คนจีนนี้รู้ธรรมะน้อย แต่คนจีนเขาก็มีวัฒนธรรมประเพณี มีกำลังภายในพวกนี้

เขาก็รู้ว่าเมืองอินเดียเป็นต้นของศาสนา แต่ก็ไกลกันเหลือเกิน สมัยก่อนไปกันไม่ถึง อุตส่าห์มาทางทิเบตก็ลำบากมาก ก็ต้องปีนเขาไป เจ้าแผ่นดินก็เลยว่า พระที่มีบุญบารมีก็เห็นมีแต่พระถังซำจั๋งเท่านั้นที่จะไปอัญเชิญเอาพระไตรปิฎกกลับมาได้ ก็เลยตัดสินใจอาราธนาให้ท่านไปอินเดีย

ก็คงส่งคนไป ส่งเสบียงไป แต่พระถังซำจั๋งก็ไปทางม้า ไปทางหลังเขาหิมาลัย ไปทางอัฟกานิสถาน ไปถึงอินเดีย ก็ไปศึกษาพระไตรปิฎกอยู่เป็นสิบปี เรียนรู้ภาษาสันสกฤต ภาษาบาลีได้จบ แล้วก็รู้จักกับพระเจ้าแผ่นดิน พระเจ้าแผ่นดินรักชอบก็เลยถวายลูกสาว



ท่านก็เป็นนักโต้วาที โต้วาทีกับคนแขกได้ ชนะคนแขก เพราะท่านเรียนรู้ลึกซึ้ง

ที่ไปนาลันทาอาตมาก็ยังเห็นเก๋งจีน เขาทำที่นาลันทาที่ถูกมุสลิมเผาหมด เป็นมหา - วิทยาลัยที่ถูกเผา พระสงฆ์เป็นหมื่นๆ รูป อิสลามเข้ามาครั้งแรกในอินเดียก็ฆ่าพระสงฆ์ตายไปเยอะ แต่ว่าที่พระถังซำจั๋งเขายังสร้างอนุสรณ์อยู่

แต่เรื่องตือโป๊ยก่าย เห้งเจีย ซัวเจ๋ง มันเป็นเรื่องของโลภ โกรธ หลง เห้งเจียเป็นตัวปัญญา พอมีปัญหาอะไร... ตัวจิตเหมือนลิง ก็ตั้งให้เป็นเห้งเจีย

ส่วนตือโป๊ยก่ายเป็นอะไร ตัวอ้วนๆ เป็นหมู ตัวหมูคือตัวโลภ กิเลสของท่านพอเห็นอะไรก็หิว จะกินโน่นกินนี่ คือตัวโลภ แล้วก็อินเดีย ไปเห็นอะไรก็ชอบ อันนี้ก็ดี เห็นผู้หญิงก็สวยเหลือเกิน อาหารตรงนั้นก็น่ากิน ตัวโลภเห็นอะไรดีหมด

เพราะเห้งเจียเป็นตัวกำหนดว่าเราจะต้องทำอย่างนั้นอย่างนี้ ตือโป๊ยก่ายก็หลง กินแล้วก็จะนอนอย่างนี้ นั้นก็คือท่านก็คงจะพูดเรื่องจิตเจตสิก จิตคนเราก็เหมือนเห้งเจีย ตือโป๊ยก่าย ซัวเจ๋ง

ตัวพระถังซำจั๋งมีจริง แต่ว่าเห้งเจีย ตือโป๊ยก่าย ซัวเจ๋ง และปีศาจต่างๆ มันเป็นเรื่องของบุคคลาธิษฐาน สมมุติขึ้นมาให้เป็นเรื่องเป็นราวเปรียบเทียบให้คนอ่านแล้วไม่เบื่อ

คุยเรื่อง... *ศาสนาอื่น*

ถาม: *ศาสนาอื่นมีการทำสมาธิไหมครับ?*

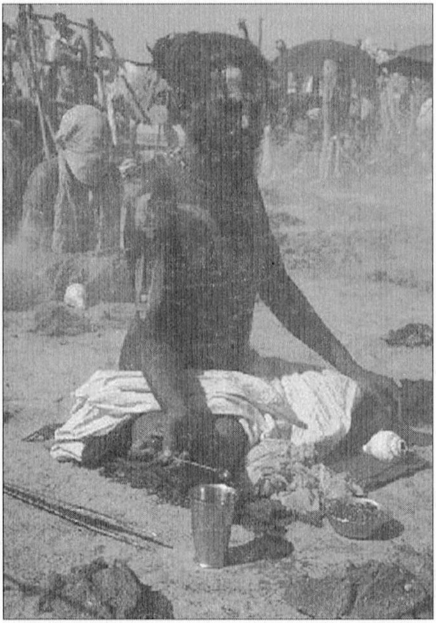
หลวงพ่อ: ศาสนาอื่นก็มีการทำสมาธิ ศาสนาพราหมณ์มีการทำสมาธิมากกว่าศาสนาอื่น

แสดงว่าเรื่องสมาธินี้มีมาก่อนพระพุทธเจ้าจะอุบัติ สมาธินี้เป็นหลักของธรรมชาติ ทุกคนต้องมี แต่ไม่รู้วิธีทำสมาธิ

สมาธินี้แปลว่าตั้งใจ... ตั้งใจทำ เราทำอะไรก็ต้องมีสมาธิ เช่นขับรถนี่... ถ้าคนมันไม่ตั้งใจนะ ไม่มีสมาธิขับรถก็ไม่ได้ แต่ที่คนขับรถได้ก็เพราะคนมีสมาธิ มีสติมีสมาธิ ทำงานทุกอย่าง

ที่ว่าสมาธิสั้น อย่างที่เด็กสมัยนี้เป็น... เยอะเลย ฝรั่งก็เป็น คนไทยก็เป็น ที่เกิดมานี้ สอนอะไรเขาก็จะทำได้นิดเดียว แล้วเขาก็จะเล่นโน่นเล่นนี่ เขาเรียกว่าเด็กสมาธิสั้น นี่แสดงว่าสมาธิเขามีเหมือนกัน แต่สั้นมาก

สมาธินี้มีเป็นธรรมชาติ ธรรมชาติจิตมันจะมีว่างอยู่ขณะหนึ่งๆ คือมีตัวรู้อยู่ขณะหนึ่ง แต่พอมาฝึกแล้วกลายมา



เป็นตัวรู้ รู้มากขึ้นๆ จนชัดแจ้ง เรียกว่าสมาธิมั่นคง ทำให้เกิดรู้ ทำให้เกิดปัญญา

สมาธิของพระพุทธศาสนานี้เป็นสมาธิที่ทำให้เกิดบรรลุ หรือว่าหลุดพ้นจากความยึดมั่นถือมั่นตัวเราตัวเขาได้ คือปล่อยวางเป็น

แต่สมาธิโลกีย์ของศาสนาอื่นเป็นสมาธิที่ยึดมั่นถือมั่นว่าเราว่าเขา เป็นนั่นเป็นนี่ เชื่อว่าพระเจ้ามีจริง พระเจ้าสร้างโลก หรือตรงนี้ต้องเป็นอยู่อย่างนี้ เป็นอย่างอื่นไม่ได้

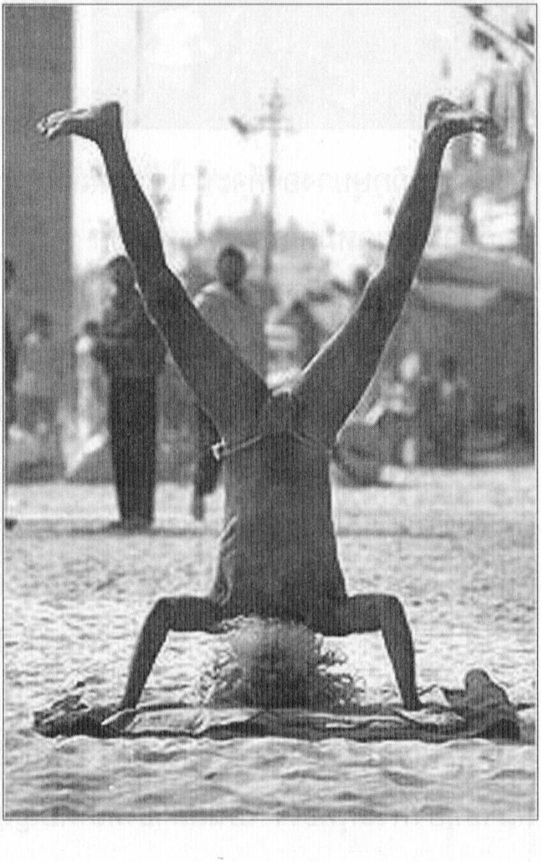
ศาสนาอื่นไม่เชื่อวิทยาศาสตร์ ไม่ยอมพิสูจน์เหมือนหลักวิทยาศาสตร์ที่มีการพิสูจน์ว่าอะไรจริงไม่จริง วิทยาศาสตร์ทุกอย่างต้องเชื่อฉัน ฉันว่าพระเจ้าสร้างโลกก็ต้องเชื่อฉัน เป็นสมาธิเหมือนบังคับให้เชื่อ แล้วก็ให้เชื่ออย่างนั้นอย่างเดียว

บางศาสนานี่ เขามีสมาธิมาก ทำสมาธินี้ไม่ต้องนุ่งผ้าเลย นอนอยู่บนน้ำแข็งได้ นั่งสมาธิอยู่บนหนาม บนตะปู หรือบางทีก็นั่งสมาธิแล้วให้คนยกเอาไปใส่ไว้ในน้ำเป็นชั่วโมงก็ไม่ตาย แล้วก็เอาหัวฝังดิน อย่างที่อินเดียน่ะนะ

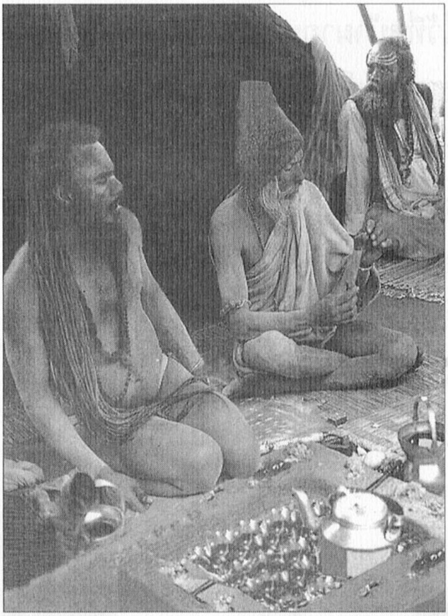
อินเดียทุกวันนี้ก็ยังมีพวกฤาษีชีไพร เขานั่งสมาธิด้วยการเอาลมหายใจให้หมดไป เขาจะต้องหัดฝึกกลั้นลม จิตสงบแล้วเอา

จิตรวมไว้ที่หน้าผาก พอจิตรวมไว้ที่หน้าผากแล้วเขาก็จะดับลมหายใจค่อยๆ ให้ลมหมดไปเรื่อยๆ บางคนก็กลั้นไป พอสมาธิเกิด ลมหายใจจะหยุดนะ ลมหายใจจะหยุดทีละ ๑ นาที ๒ นาที ๓ นาที เหมือนไม่หายใจ หายใจเบามาก แล้วก็ดับไปเรื่อยๆ หนึ่งชั่วโมง สองชั่วโมง สามชั่วโมง ถ้าดับเป็นวันได้ถือว่าใช้ได้ ถือว่าสมาธิสำเร็จแล้ว

ทีนี้ก็ลองเอาหัวตัวเองไปฝัง ไปฝังดินหนึ่งชั่วโมง เอ้า! ขุดขึ้นมา... ไม่เป็นไร บางคนฝังได้เป็นครึ่งๆ วัน ไม่ต้องกลัวเลยว่าลมหายใจจะหมด สมาธิเหล่านี้จะได้สมาบัติ หรือว่าสมาธิโลกีย์ เขาก็นับถือพวกนี้ว่าเป็นผู้วิเศษ แต่พวกนี้ยังมีความโลภ โกรธ หลงอยู่นะ



ฤาษีบางตนฝังหัวเพื่อ... เพื่อขอทาน! พอฝังหัวก็ไปฝังตามทางคนเดิน ใกล้ทางคนเดิน แล้วลูกศิษย์ลูกหาก็ไปปูผ้าทำพิธี ถือว่าพระเจ้าประทานให้แล้ว นับถือพระศิวะนะ ฝังหัวกลับ เอาผ้าแดงปูข้างหน้าคน



ที่ฝังน่ะ เวลาคนเอาสตางค์ให้... คว้าหมับเลย! เห็นด้วยนะ! เห็นสตางค์คว้าเลย ทั้งที่หัวอยู่ในดิน มันไม่หมดกิเลส

พระพุทธเจ้าตรัสว่า วิธีนี้มันเป็นอัตตกิลมถานุโยค ทำไปเท่าไรก็ไม่หมดกิเลส มันทำเพื่อแลกข้าวแลกน้ำ ทำเพื่อลาภสักการะ พระพุทธเจ้าไม่ให้ภิกษุทำ แม้ว่าพระภิกษุบางองค์จะทำได้ แต่ถ้าให้พระเอาหัวไปฝังดินอย่างนั้นก็น่าเกลียดหมดเลย ไม่เหมาะอีก

ถ้าเกิดพระภิกษุบอกว่า *"เออ... กูไม่ไปบิณฑบาตแล้ว วันนี้ไปฝังหัวตรงข้างบ้านโยม โยมจะได้ศรัทธาเอาข้าวมากองๆ ไว้"* หนักเข้าๆ ข้าวเก็บไว้ได้ไม่นาน เอาเงินดีกว่า

ที่จริงเจตนาครั้งแรกพวกนี้ก็ทำเพื่อจะแลกข้าวแลกน้ำเพราะอินเดียข้าวน้ำหายาก หนักเข้าๆ ข้าวน้ำตุนไว้ไม่ได้ เลยเอาเงิน เกิดกิเลส... ไม่หมดกิเลส

สมาธิพวกนี้ไม่ใช่ทางดับทุกข์ที่แท้จริง เป็นดับทุกข์ขณะหนึ่งเหมือนหินทับหญ้า

ศาสนาอื่นมีสมาธิทุกศาสนา จึงบอกว่าสมาธินี้มีอยู่คู่โลก แต่สมาธิของพระพุทธเจ้าเป็นสมาธิให้เกิดปัญญา รู้แจ้งเห็นจริง เข้าใจ

ในธรรม เข้าใจในการปฏิบัติ

สมาธิจะให้ผลต้องเป็นคนบริสุทธิ์ใจ เป็นคนมีเมตตา ต้องเจริญพรหมวิหาร ๔ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา ทำให้เพื่อทุกคนมีความสุข และเข้าใจธรรมชาติ

คนเรานี่... ละเอียดอ่อน ตาทุกคนรักมาก ไม่มีใครอยากให้ผงเข้าตาตัวเอง หูก็ละเอียดอ่อน เอาไว้ฟัง จมูกก็เอาไว้ดม ปากก็เอาไว้ลิ้มรส ไว้กินไว้พูดใช่ไหมล่ะ หน้าที่ของอวัยวะ... ที่ตาก็ดี หูก็ดี จมูกก็ดี ปากก็ดี ทวารเหล่านี้เป็นของละเอียดอ่อน ประสาทอันนี้ละเอียดอ่อน เขาไม่ทำลายหรอก

คนที่มีสมาธิ คนที่มีศาสนา คนที่มีปัญญา คนที่มีปรัชญาที่มีจิตอันประเสริฐ พอเข้ามาสัมผัส โอ้โฮ..! ตาเรานี่กระทบหน่อยก็ปวดก็ฝ้าฟาง หูพอโดนหน่อยก็ปวด หูก็ตึงไม่ได้ยิน ทำอะไรกระทบจมูกก็จะหายใจไม่ออก เป็นไซนัสอย่างนี้ ต้องไปหาหมอ คอก็เจ็บปากก็เจ็บ เขาจะรู้เลยว่า ธรรมชาติของร่างกายนี้ละเอียดอ่อน หัวใจเต้นไม่ปกติ หายใจไม่สะดวก ก็จะตายอีกแล้ว...

ผิวของคนเราเกิดมานี่นะ เกิดมาแบบเบาะ โดนอะไรหน่อยนี่มดกัดหน่อย ยุงกัดหน่อยก็ร้อง สมาธินี้เกิดปัญญารู้ธรรมชาติของมนุษย์ว่าละเอียดอ่อนมาก อย่าไปทุบไปตี อย่าไปฆ่า เป็นสัตว์ประเสริฐเขาใช้สมอง มนุษย์นี้เขาประเสริฐเพราะใช้สมอง ไม่ได้ใช้กำลัง

เมื่อเป็นเช่นนี้จึงเข้าใจสมาธิ จะเป็นของศาสนาเราหรือของศาสนาไหน ก็ต้องเข้าใจธรรมชาติ มนุษย์นี้เป็นผู้มีปัญญามีความคิดที่ประเสริฐละเอียดอ่อน ไม่มาทุบมาตีกันหรอก เขาแก้กัน

ด้วยปัญญา ฉะนั้นคนเรามันต้องคุยกันรู้เรื่อง พระพุทธเจ้านี่ให้ใช้ปัญญาแก้ปัญหา ไม่ต้องรบราฆ่าฟัน

ถ้ามนุษย์นี้มีศาสนาก็ต้องเข้าใจตัวเอง นึกถึงความละเอียดอ่อนของกายตัวเอง

"โห... จะไปตีทำไมให้เจ็บ" ใช่ไหม?

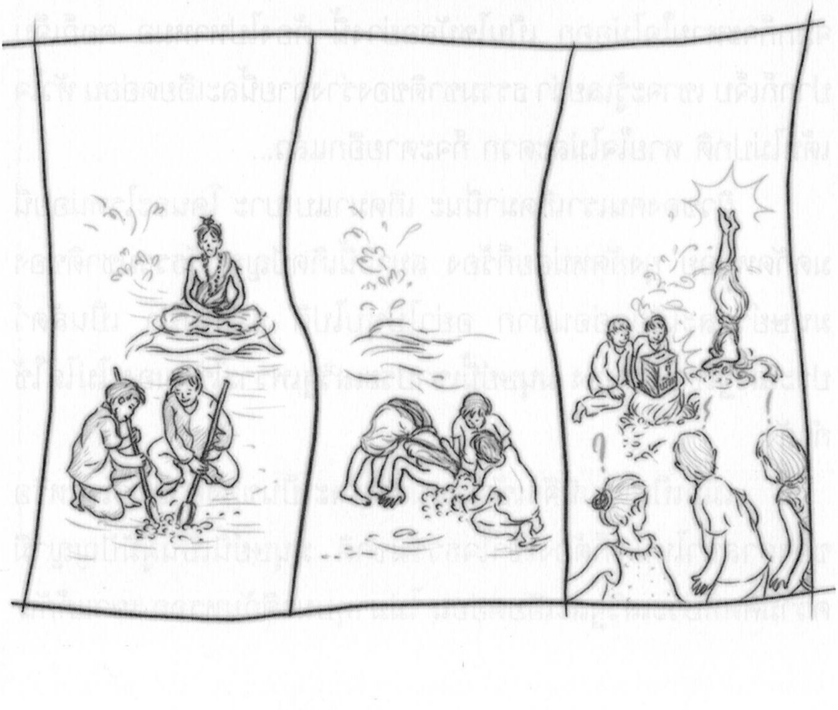
แค่ผงเข้าตาหน่อยก็จะตาย... ต้องวิ่งไปหาหมอ

หูเป็นหนองก็ปวดจะตายแล้วนี่

ฟันเป็นรำมะนาดเป็นหนองก็ปวดจะตาย... มันทุกข์จะตาย

เราต้องช่วยกันสิ! เพราะทุกคนอยู่ในกองของทุกข์

พระพุทธเจ้าตรัสว่ามนุษย์นี่อยู่ในกองแห่งทุกข์ คนมีทุกข์ทั้งนั้นแหละ ตอนเช้าทำอะไร ลูบหน้าแปรงฟัน ถ่ายหนักถ่ายเบา กินแล้วต้องไปถ่าย ทกข์จะตายไป เดี๋ยวไม่นอนหลับป่วย เดี๋ยวกิน



ไม่ได้ ไม่ออกกำลังกายเดี๋ยวป่วย คิดมากก็ป่วยแล้ว มันมีทุกข์ตลอดเวลา

เราอยู่คนเดียวก็ยังป่วย ไปอยู่หลายๆ คนก็ป่วยหนักอีกล่ะ ห้องนี้ไปอยู่กันเยอะๆ อากาศเสียแล้วนี่

ฉะนั้นถ้าเราเข้าใจพระพุทธศาสนา สมาธิทำให้เกิดปัญญา คือเกิดปัญญารู้จักทุกข์ของร่างกาย รู้จักทุกข์ของจิตใจ เพื่อจะช่วยกันดับทุกข์ตัวเรา เมื่อดับทุกข์ตัวเราได้ก็อยากจะดับทุกข์พ่อแม่พี่น้องของเราให้ไม่มีทุกข์ อยากเห็นคนทั้งโลกมีความสุข

ถาม: เห็นทุกข์ของตัวเองแล้วก็สงสารคนอื่น

หลวงพ่อ: เหมือนเรารักพ่อแม่เรานี่ ทำไมไม่รักพ่อแม่คนอื่นล่ะ เราลำเอียงใช่ไหม?



แต่ถ้าพระพุทธเจ้าล่ะ...? ท่านรักทุกคนเท่ากันเลย

นี่คือยอดมนุษย์

พวกเรารักแต่พ่อแม่ตัวเอง และที่เรารักพ่อแม่ก็ยังไม่เท่าพ่อแม่รักเรานะ! พ่อแม่รักเราท่านให้เราหมดเลย แต่เราให้ไม่หมดหรอก มีเวลาแบ่งให้คนอื่นอีก เพราะเรายังลำเอียงอยู่

แต่พระพุทธเจ้าให้ทุกคนในโลกนี้อย่าทิ้งกันอย่าเบียดเบียนกัน ให้คิดถึงพ่อแม่เหมือนพระอรหันต์ เหมือนพระพรหม อย่าทอดทิ้งพ่อแม่ ใครทำดีให้.. ใครเคยให้อะไรก็ให้ตอบ จงกตัญญูรู้คุณ

เขาจึงได้ยกให้ในหลวงเป็นพระเจ้าอยู่หัว คนไทยเรามีพระพุทธศาสนาจึงนึกถึงบุญคุณพระเจ้าแผ่นดินว่าเป็นผู้สร้างชาติไทยจึงต้องทรงไว้ว่า พระมหากษัตริย์มีบุญคุณอย่างไร แต่ต่อไปถ้าไม่รู้จักพระพุทธศาสนาก็จะไม่รู้จักบุญคุณพระมหากษัตริย์ ละเอียดอ่อนมาก...

พระพุทธศาสนา สอนสูงกว่าจิตวิทยาอีก มันเป็นปัญญา

จิตวิทยามันเป็นแค่รู้ เพียงรู้การกระทำ แต่ปัญญาจิตนี่รู้ธรรมเห็นธรรม เข้าใจจิตตัวเองและสภาพจิตคนอื่น สุขไม่ต่างกัน ทุกข์ไม่ต่างกัน ดีใจเสียใจไม่ต่างกัน กิเลสไม่ต่างกัน

ถาม: *แสดงว่าการทำสมาธิ.... ถ้าเกิดทำแล้วไปคิดร้ายคนอื่น แสดงว่าผิดทาง*

หลวงพ่อ: ผิดเลย สมาธิต้องให้โลกมีความสุข ไม่ใช่โลกเราคนเดียว โลกทั้งโลกนั้นแหละ... ต้องให้มีความสุข ไม่ใช่



ครอบครัวเรามีความสุขแล้วคนอื่นก็ช่างเขา

ดังนั้นถึงว่าสมาธิที่พระพุทธเจ้าค้นพบทำให้เกิดความเมตตาอันยิ่งใหญ่ โลกธาตุต้องหวั่นไหวเลย ทั้งมนุษย์และเทวดาอินทร์พรหมทั้งหลายนี่ เกิดความสว่าง เกิดจากเมตตาของพระพุทธเจ้า เมตตาของพระองค์ลงหยั่งลึกถึงอเวจี พระองค์ทรงแผ่เมตตาไปถึงอเวจีนรก ดูอย่างวันที่เปิดโลกน่ะ

ตอนที่พระพุทธเจ้าเปิดโลกที่ลงจากดาวดึงส์นี่ ที่ไปเทศน์โปรดพุทธมารดา ๓ เดือน อเวจีมหานรกนี่ไฟไม่เคยดับ แต่วันที่พระพุทธเจ้าเปิดโลกนั้นไฟนรกดับเลย สัตว์นรกทั้งหลาย เปรตทั้งหลายสงบเลย ฟังธรรมพระพุทธเจ้ารู้เลย ได้เห็นพระพุทธเจ้าปรารถนาขอให้มาเกิดเป็นมนุษย์ *"ขอให้ได้เป็นพระพุทธเจ้าบ้างเถิด"* อย่างนี้

นรกทุกชั้นเย็นหมดเลย เพราะความเมตตาของพระพุทธเจ้า เทวดา อินทร์ พรหมทั้งหลาย ถึงกันหมด มนุษย์เห็นเทวดา เทวดาเห็นมนุษย์ นรกเห็นสวรรค์ เห็นมนุษย์ โลกร่มเย็นได้เพราะความเมตตาของพระพุทธเจ้า

คุยเรื่อง... *กรวดน้ำ*

ถาม: *ตามหลักของศาสนาพุทธนี่นะครับ เวลาไปทำบุญกันนี่มักจะมีการกรวดน้ำอุทิศส่วนกุศลให้กับผู้ที่ล่วงลับไป อาจจะเป็นเจ้ากรรมนายเวรสรรพสัตว์ทั้งหลาย หรืออะไรก็แล้วแต่ แล้วทีนี้ถามว่ามีความจำเป็นหรือไม่ ถ้าเกิดว่าเราทำบุญแล้วไม่ได้กรวดน้ำนี่ จะมีผลต่างกันอย่างไรครับ?*

หลวงพ่อ: คือวันหนึ่ง ตอนนั้นอาตมาออกจากป่าช้าใหม่ๆ ปฏิบัติใหม่ๆ กำลังแบบว่า... จิตมันก็เหมือน... พอเจออะไรก็เหมือนอยากจะลองนะ

วันนั้นคนเขาไปเที่ยวข้างนอกมา... กลับมาวัด เขามีอาการขาดสติ เหมือนเขาไม่รู้ตัวเขาเอง เป็นแม่ชี เขาไม่รู้ตัวเขาเอง เขาเป็นเหมือนวิญญาณมาเข้าสิง เขาก็พูดไปตามที่เขารู้เห็น เขาไม่เป็นตัวของเขาเอง อาตมาก็นึกว่า เราก็เชื่อเรื่องวิญญาณมีจริง มันเหมือนคนคนนี้มีคนมาแฝงอยากได้บุญ

เราก็เลยกรวดน้ำ **"อิมินา..."** ให้เขา แล้วก็เอาน้ำใส่ขัน บอก

"กินซะ! ถ้าจะมาเอาบุญก็กินซะ"

เขาบอก เขาไม่กิน เขากลัวมาก เอาน้ำให้เขานี่ พอจะกรวดน้ำ **"อิมินา..."** เอาน้ำบังคับให้เขากิน ผลที่สุดเขาก็หงายหลังไปแล้วก็หลับ พอฟื้นขึ้นมาเขาบอก

"ทุกคนมาล้อมเขาเยอะแยะ มีอะไรกันเหรอ...?"

เอ้า...! เขาไม่รู้หรอก เขานึกว่าเขาหลับไป

กรวดน้ำ **"อิมินา..."** ให้เขา มันไปนะ ให้วิญญาณที่เข้ามาแฝงออกไป เพราะว่า **"อิมินา..."** นี่เขาบอกว่าถ้าผีเข้าเจ้าถือนี่ อะไรต่ออะไรนี่ ให้กรวดน้ำ **"อิมินา..."** นี่วิญญาณจะรับรู้ เพราะอุทิศให้ตั้งแต่พระอินทร์ พระพรหม ยมบาล



ทำไมพระถึงจัดสวด **"อิมินา..."** เพราะบทนี้เป็นบทให้วิญญาณ ให้บุญกุศลที่เราทำ

ดังนั้นจึงว่ากรวดน้ำนี้หมายถึงว่าเป็นการอุทิศใจที่ดีของเรา เผื่อว่าญาติของเราที่ยังไม่ได้มาเกิดเป็นมนุษย์ หรือญาติเรามารอรับบุญ เราไม่เห็นผีแต่ผีเห็นเราอย่างนี้ ถ้าอย่างสมัยพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าหรือพระอรหันต์ ท่านมีตาทิพย์เห็นวิญญาณพวกนี้ เขาก็เลยตั้งบทสวด **"อิมินา..."** ไว้

ถาม: *คือบทที่เรานำมาสวดตอนทำวัตรเย็น?*

หลวงพ่อ: ทำวัตรเช้าก็สวดให้เทวดา ตอนเย็นก็สวดให้หมดทุกอย่าง **"อิมินา..."** บท

ใหญ่นี่...

สมัยก่อนเกิดพวกวิญญาณเข้ามาสิงอะไรนี่ กรวดน้ำบทนี้เขาจะอยู่ไม่ได้ มันเป็นอำนาจของจตุโลกบาลทั้งสี่ พระอินทร์ พระพรหม มีหมดทุกอย่าง

แต่ว่ากรวดน้ำนี่ก็คือการแผ่เมตตาให้เขามีความสุข... จากที่เรามีความสุข เป็นพลังจิต

แต่กรวดก็ได้ ไม่กรวดก็ได้นะ เพราะบุญมันได้อยู่แล้ว

ถาม: *คือได้กับตัวเราอยู่แล้ว?*

หลวงพ่อ: ได้อยู่แล้ว ถ้าไม่กรวดให้เขา เราก็ได้เอง

ถาม: *การกรวดน้ำคือการอุทิศให้กับผู้อื่น*

หลวงพ่อ: ถ้าเราไม่ให้ เราก็เป็นเจ้าของบุญ ถ้าเราให้เท่ากับเราแบ่งบุญ

ถาม: *แบ่งไปนี้หมดไหมครับ?*

หลวงพ่อ: เรามีมากกว่าเก่า บุญเหมือนกับจุดเทียน แบ่งกันจุดคนละเล่มๆ ก็สว่างมากขึ้น ถ้าจุดคนเดียวก็สว่างคนเดียว

ถาม: *แสดงว่าอุทิศบุญให้กับคนอื่น ผลบุญกลับมากขึ้น*

หลวงพ่อ: เหมือนเราหุงข้าวนี่ เรื่องอะไรเราจะมากินคนเดียวล่ะ เราก็ต้องกินทั้งบ้านสิ จึงจะอิ่มทั้งบ้าน กินคนเดียวก็ต้องเหลือบูดไปสิ... ข้าวมันตั้งเยอะ

คุยเรื่อง... พระศรีอารย์

ถาม: *ยุคพระศรีอริยเมตไตรยเป็นอย่างไร ขอให้หลวงพ่ออธิบายให้ฟัง เพราะว่าอยากจะเกิดในยุคพระศรีอริยเมตไตรย*

หลวงพ่อ: ยังมีคนคิดอย่างนี้อยู่เนาะ...! ก็ดีแล้วล่ะ

เมื่อสมัยอาตมาเป็นเด็ก ป้านี่ชอบพูดเรื่องยุคพระศรีอารย์ เราก็บอกว่า *"ป้า... ใครเขาจะเชื่อ"*

ป้าบอก *"ไอ้หนอง! มันมีจริงๆ นะ บุญบาปสวรรค์นรก"*

เราก็บอกป้า *"มันงมงาย... ป้า โบราณจัง ฉันไม่เชื่อ"* เราสงสัย เราเป็นคนชอบโต้แย้งคนนะ ชอบขัดคอคน

แต่ตอนหลังเราไม่ขัดคอคนแล้ว เพราะแม่บอกว่าขัดคอคนไม่ขาว ขัดหม้อขัดไหขาว แต่ตอนนั้นเราก็ไม่ขัดใคร... ขัดญาติๆ สมัยก่อนเป็นเด็กโต้แย้ง ก็เลยกลายเป็นคนดื้อ แต่ไม่คิดโต้แย้งให้เขาเดือดร้อน แต่ถ้าคนอื่น เรากรงใจนะ กับคนสนิทจึงโต้แย้ง

พอมาเป็นหนุ่ม ป้าก็บอกว่า

"พระโสดาบันยังมีจริงอยู่นะ พระอรหันต์ยังมีอยู่นะ"

เราบอก *"ป้า... ตั้งแต่ไปนั่งกรรมฐานกับหลวงพ่อสังวาลย์นี่กลับมารู้สึกไปใหญ่เลย ป้า... ไม่มีหรอก"*

ต่อมาเราก็เรียนนักธรรม สอบนักธรรมได้... แต่ก็ยังไม่เชื่อเพราะเราสงสัย

"เนี่ย...! ทำบุญไปเกิดในยุคพระศรีอริยเมตไตรยนะ ยุคพระศรีอารย์หรือพระศรีอริยเมตไตรยนี่ไม่ลำบากเลยนะ มีทุกสิ่งทุกอย่างมีอุดมสมบูรณ์ มีต้นกัลปพฤกษ์เงินต้นกัลปพฤกษ์ทอง จะปรารถนาอะไรก็ได้ ทุกคนออกจากบ้านสวยเสมอกันหมดเลย ศาสนาพระศรีอริยเมตไตรยเป็นศาสนาเจริญมาก ใครทำบุญถือศีล ๘ ศีล ๕ จะไปเกิดเป็นคนยุคพระศรีอริยเมตไตรย" ป้าก็สอนอาตมา

สมัยนั้นนะ อาตมาก็ไม่ค่อยเชื่อเท่าไร ตอนหลังเราก็มาลองปฏิบัติกรรมฐาน ก็เลยเข้าใจว่า ที่ป้าเขาเชื่อเพราะเขามีเหตุเพราะเขาได้ปฏิบัติ เขาได้ทดสอบ คือป้านี่ได้มีการศึกษาและมีการปฏิบัติมายาวนาน แล้วโดยเหตุโดยผล... ป้าก็เชื่อตามที่พระพุทธเจ้าทรงพยากรณ์

พระพุทธเจ้าพยากรณ์ว่า ในศาสนานี้ที่มีพระพุทธเจ้ามาอุบัติเรียกว่ากลียุค ยุคพระศรีอริยเมตไตรยนี้เรียกอริยยุค พระพุทธเจ้านี่สร้างบารมีไม่เหมือนกัน บางองค์นี่ยิ่งด้วยศรัทธา บางองค์ยิ่งด้วยความเพียร บางองค์ยิ่งด้วยปัญญา

ถ้ายิ่งด้วยศรัทธานี้ต้องสร้างบารมีถึง ๑๖ อสงไขยกำไรแสนมหากัป พระศรีอริยเมตไตรยเป็นพระพุทธเจ้าที่ยิ่งด้วยศรัทธา สร้างบารมีตั้ง ๑๖ อสงไขยกำไรแสนมหากัป แต่ถ้าเป็นพระพุทธเจ้าจะมีอายุถึง ๘๐,๐๐๐ ปี

ตอนอายุ ๘๐,๐๐๐ ปีเสด็จขึ้นรถไปอุทยาน เห็นนิมิต ๔ ประการ ก็เกิดสังเวช เสด็จกลับขึ้นสู่ปราสาท น้อมพระทัยจะไปบรรพชา ปราสาทนั้นก็ลอยพาพระองค์ไป ท้าวมหาพรหมมาถวายบริขาร ๘ และทรงบำเพ็ญเพียรอยู่ ๗ วัน จึงตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าที่โคนต้นกากะทิง

พระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์เป็นพระพุทธเจ้าเหมือนกันก็จริง แต่มีรายละเอียดบางอย่างต่างกัน เช่น พระชนมายุต่างกัน บางพระองค์พระชนมายุ ๑๖,๐๐๐ ปี บางพระองค์ ๒๔,๐๐๐ ปี บางพระองค์ ๘๐,๐๐๐ ปี ไม่เท่ากัน พระพุทธเจ้าของเรามีพระชนมายุน้อยที่สุด เพียง ๘๐ ปี


พระปางทุกรกิริยา ถ้ำดงคสิริ อินเดีย

ตระกูลที่เกิดก็ต่างกัน แต่จะเกิดได้เพียง ๒ ตระกูลเท่านั้น คือตระกูลพราหมณ์กับตระกูลกษัตริย์ ส่วนใหญ่จะเป็นกษัตริย์

เวลาที่ใช้ในการบำเพ็ญเพียรของแต่ละพระองค์ก็ไม่เท่ากัน อย่างพระศรีอริยเมตไตรยนี่แค่ ๗ วัน พระกัสสปพุทธเจ้านี่ ๗ เดือน พระทีปังกร ๑๐ เดือน พระพุทธเจ้าของเรา ๖ ปี

ขนาดพระวรกาย

ส่วนสูง หรือยานพาหนะที่ใช้ออกผนวชก็ต่างกัน พระศรีอริยเมตไตรยขึ้นปราสาทลอยไปเลย บางพระองค์ขึ้นช้าง ขึ้นราชรถ พระพุทธเจ้าของเราขี่ม้าชื่อกัณฐกะ

ต้นไม้ตรัสรู้ก็ต่างกัน บางพระองค์ก็ตรัสรู้ใต้ต้นไทร บางพระองค์ก็ต้นจิก ต้นจำปา ต้นกุ่ม ต้นสน ต้นประดู่ ต้นมะเดื่อ ต้นไผ่ มีทั้งนั้นแหละ แต่พระพุทธเจ้าของเราตรัสรู้ใต้ต้นโพธิ์ บาลีเรียกว่า **อัสสัตถพฤกษ์**

ถาม: คือตรัสรู้ใต้ต้นไม้ชนิดไหนก็เรียกต้นไม้ชนิดนั้นว่าต้นโพธิ์

หลวงพ่อ: ก็คือต้นศรีมหาโพธิ์

พระศรีอริยเมตไตรยตอนสมัยพุทธกาลท่านก็มาเป็นโอรสของพระเจ้าอชาตศัตรู เลื่อมใสในพระพุทธศาสนาก็ออกบวช ชื่อพระอชิตะ

ครั้งหนึ่งพระนางมหาปชาบดีโคตมีตั้งใจทอผ้าถวายพระพุทธเจ้า แต่พระพุทธองค์ไม่ทรงรับ พระนางฯ ก็ขยับมาถวายพระสารีบุตร ท่านก็ไม่รับ ก็ขยับมาถวายพระโมคคัลลาน์ พระอานนท์ พระมหาสาวกก็ไม่มีรูปใดรับ จนสุดท้ายพระอชิตะบวชใหม่อยู่ท้ายแถวรับไว้

พระนางฯ ก็มาเสียใจ น้อยใจว่าพระพุทธองค์ไม่รับ แต่จริงๆ พระพุทธองค์ทรงสงเคราะห์พระนางฯ ให้พระนางฯ ได้มีโอกาสถวายทุกองค์เลย เป็นการถวายสังฆทานที่มีพระพุทธเจ้าเป็นประธานเลย

แต่พระนางฯ ก็ยังน้อยใจว่าพระใหม่รับผ้าเรา พระพุทธเจ้ารู้ใจ ก็เลยจะแสดงความสำคัญของพระอชิตะให้พระนางฯ รู้ พระองค์ก็อธิษฐานโยนบาตรลอยหายไปในกลีบเมฆเลย ให้สาวกองค์ไหนไปหาก็หาไม่เจอ พระโมคคัลลาน์ พระสารีบุตรก็หาไม่เจอ เพราะพระพุทธเจ้าทรงอธิษฐานไว้ไม่ให้เจอ เหลือแต่พระอชิตะพระใหม่ พระพุทธองค์ก็ตรัสสั่งให้ไปเอาบาตรมา

พระอชิตะก็มานึก

"เอ... เรื่องนี้ไม่ธรรมดา พระโมคคัลลาน์ พระสารีบุตร พระสาวกทั้งหลายล้วนแต่มีฤทธิ์มีอานุภาพมากยังนำบาตรมาไม่ได้ เราเองก็ไม่ใช่พระอรหันต์ กิเลสก็ยังอยู่เต็มหัวใจ ทำไงดี..?"

ก็เลยมองขึ้นไปบนอากาศ แล้วตั้งสัตย์อธิษฐาน

"ข้าพเจ้าบวชมา ไม่ได้หวังลาภ ยศ สรรเสริญ แต่บวชเพื่อสร้างบารมีไปเป็นพระพุทธเจ้า เพื่อช่วยสัตว์โลกให้พ้นทุกข์ หากว่าศีลของข้าพเจ้าบริสุทธิ์เป็นอย่างดี ขอให้บาตรของพระผู้มีพระภาคเจ้า จงลอยมาอยู่ในมือข้าพเจ้าด้วยเทอญ"

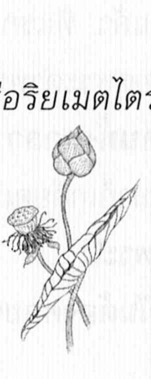
พออธิษฐานเสร็จก็เหยียดมือออกไป บาตรก็ลอยมาอยู่ในมือเลย

พระพุทธเจ้าก็ทรงพยากรณ์เลย

"พระอชิตะนี้จะมาตรัสรู้เป็นพระศรีอริยเมตไตรยปลายภัทรกัปนี้"

พระนางมหาปชาบดีก็ดีพระทัย

"โอ... บุญของเรา"



คุยเรื่อง... *ศีลก่อนตาย*

ถาม: *ได้ยินมาว่า ถ้ามีศีลก่อนตายนี้ก็พ้นนรก ไปสวรรค์ได้ อย่างนั้นเราก็ยังไม่ต้องรักษาศีลทั้งสิ้นในขณะนี้ก็ได้ คิดอย่างนี้ถูกหรือเปล่าครับ?*

หลวงพ่อ: ผิดสิ อย่างกินเหล้าตอนจะตายดีกว่าเลิกได้ไหม บาปมันต้องติดอยู่แล้ว มันจะเลิกยาก จะให้สมาทานศีลเอาตอนใกล้ๆ ตาย กิเลสมันหนาขึ้นมันจะไม่ชอบ

เหมือนกับเรา... คนเคยมาวัดอย่างนี้คุยกับพระดีๆ พอไปคบคนขี้เหล้าเมายา มาด่าพระเสียแล้ว ทีแรกก็ชมพระว่าดี พอเมามาก็เกลียดพระด่าพระ **พระเทศน์เรื่องศีลก็หาว่าคนทั้งศาลาว่ากูคนเดียว** พอพระว่าเรื่องเมาก็เกลียดเสียแล้ว ทั้งๆ ที่แรกๆ มาคุย ก็ว่าพระดี



มันต้องค่อยๆ ขัดเกลาไปตั้งแต่ตอนนี้

คุยเรื่อง... *หวย*

ถาม: *หวยใต้ดินเป็นอบายมุข แล้วหวยบนดินล่ะครับ?*

หลวงพ่อ: เป็นอบายมุขทั้งหมด แต่ไม่ผิดกฎหมาย

การพนันเป็นอบายมุข ไม่มีโทษติดคุก ไม่มีโทษปรับจำ แต่มีโทษทางธรรมชาติเช่นว่า ซื้อถูกก็ดี ผิดก็เป็นโทษ มันจะเดือดร้อน

ถาม: *แล้วคนขายล่ะครับ?*

หลวงพ่อ: คนขายก็น่าจะดีกว่าคนซื้อนะ เพราะโทษน้อยกว่า ยังมีกำไร!

ถาม: *แต่จะเป็นการสนับสนุนคนเล่นอบายมุขหรือเปล่า?*

หลวงพ่อ: มันเป็นเรื่องกลไกของรัฐไปแล้ว เป็นเรื่องภาษีอากร รายได้ที่เอาไปช่วยคนหูหนวกตาบอด โรงเรียน ฯลฯ มันเป็นสงเคราะห์ไปแล้ว

รายได้เล็กๆ น้อยๆ ของคนจนๆ นี่แหละ คนจนๆ ที่คิดรวย

วันเดียว คนที่ฝันว่าจะรวย เป็นวัฏจักรที่พูดยาก เป็นกลไกหักล้างไม่ออกแล้ว ซึ่งมันเป็นมอมเมาไปแล้ว ไม่มีใครแก้ได้ เพราะคนเราพอไม่ให้เล่นอย่างนี้ ก็ไปเล่นอย่างโน้น

มันโลภ... มันก็หาอุบายไปจนได้ หาเรื่องเสียเงินจนได้

รัฐก็เลยเห็นว่า ไม่ต้องไปเล่นอะไร เล่นของรัฐไปเลย อาตมาว่ามันเป็นการเสี่ยงทาย

เรื่องหวย... เคยมีโยมเขาซื้อให้อาตมาฉบับหนึ่งแล้วไม่ถูก อาตมาไม่มีลาภหรอก อาตมาไม่มีวาสนาจะรวยเรื่องหวย อาตมาไม่เอา ให้ซื้อยกร้านก็ไม่ถูกหรอก

ถาม: *จะต้องทำบุญอย่างไหนจึงจะซื้อหวยถูกรางวัล?*

หลวงพ่อ: คนต้องมีบุญเก่าจึงจะซื้อถูก สงเคราะห์โลก สงเคราะห์ศาสนา คือต้องเป็นทานบารมีที่สงเคราะห์กันมา บุญเก่าที่เคยช่วยเหลือเกื้อกูลกันมา มาชาตินี้บุญนั้นมันเป็นพลังมาให้เรามีลาภลอย

ถาม: *ถ้าเราไม่ได้ทำบุญมา ซื้อเท่าไรก็คงไม่ถูก ผมว่าอันนี้เป็นเรื่องอัศจรรย์ ใครซื้อถูกคือคนอัศจรรย์ เคยทำบุญเก่าไว้ คนไม่มีบุญเสี่ยงโชคคงไม่ถูก เพียงแต่ลุ้นไปวันๆ ลุ้นไปทุกงวด*

หลวงพ่อ: เพื่อความสบายใจเป็นเศรษฐีตามงวด แต่พอผลออกมา... ก็จนต่อไป...

คุยเรื่อง... *ปัญหาชีวิต*

ถาม: *ผมมีครอบครัวแล้ว ก็ยังมีปัญหามากอีก ครอบครัวผมแบ่งกันอยู่ ที่บ้านอยู่กัน ๓ ครอบครัว แล้วที่โรงงานผมก็เป็นช่างอยู่คนเดียว ปัญหาที่โรงงานก็เยอะ ปัญหาที่บ้านก็เยอะ เวลากลับจากที่ทำงานมา ผมก็มาลงที่ลูก ก็ด่าลูกอยู่บ่อยๆ แล้วผมก็ดื่มเหล้า ทำไมผมต้องดื่มเหล้าด้วยครับ ปัญหาเหล่านี้ผมจะต้องแก้ยังไง?*

หลวงพ่อ: เรื่องดื่มเหล้าไม่น่าถามพระ น่าจะถามตัวเอง ที่ถามแสดงว่าโยมแก้ปัญหาใจไม่ตก ใช่ไหมล่ะ? เพราะความเครียด เพราะโยมไม่สงบ เพราะโยมคิดว่ากินเหล้าแล้วคลายความทุกข์ได้ **แต่ที่จริงกินเหล้าแล้วกลับเพิ่มทุกข์ ทำให้เป็นคนอ่อนแอมาก ทำให้สุขภาพอ่อนแอ ทำให้สมองและประสาทอ่อนแอ ทำให้สติปัญญาหายไป ทำให้ปัญหายิ่งไกลไปทุกที**

ฉะนั้นโยมจะต้องกลับมาแก้ปัญหาให้ได้ ต้องเข้มแข็ง ต้องต่อสู้ ต้องอดทน เพราะปัญหามันมีอยู่แค่เล็กน้อยเท่านั้นเอง แค่เราทำใจให้ได้ แค่ถ้าโยมทำใจให้ยอมรับสภาพที่เป็นจริงได้ เช่นว่ามนุษย์ก็เป็นอย่างนี้แหละ บ้านอื่นเดือดร้อนกว่าเราอีก



โยมไปเกิดที่อัฟริกาไหมล่ะ?

ต้องไปหาผักผลไม้ในป่ามากินเองอย่างนี้ ลำบากแค่ไหนใช่ไหม?

นี่โยมเกิดเมืองไทย... มาถึงก็กดสวิชต์แป๊ก! ก็ได้กิน ร้อนหน่อยกดสวิชต์ปุ๊บ! ก็เย็นอย่างนี้ ไปไหนก็ขับรถไป หรือไม่ก็มีคนขับให้ สบายแสนสบายก็ยังคิดว่าเป็นทุกข์

ฉะนั้นมนุษย์นี้มันทุกข์ที่ใจเพราะไม่ได้แก้ให้ตรงจุด ถ้าไปเปรียบเทียบกับคนอื่น จะเห็นว่าเขาเดือดร้อนกว่าเรายอะแยะ

เลย แต่เราไม่แก้ปัญหา ไม่ทำความเข้าใจซึ่งกันและกัน คนเรามีปัญญา แต่ไม่เอาปัญญามาแก้ปัญหา

การกินเหล้านี่อาตมาไม่สามารถตอบว่าทำไมจึงต้องกิน คิดว่าโยมคงไม่มีทางออก

สมมุติว่าโยมมีทางออก เห็นโทษว่ากินแล้วแก้ปัญหาก็ไม่ได้ สุขภาพกายก็เสีย สุขภาพจิตก็เสีย

"เอ๊ะ..! นี่ไม่ใช่วิธีแก้ปัญหา"

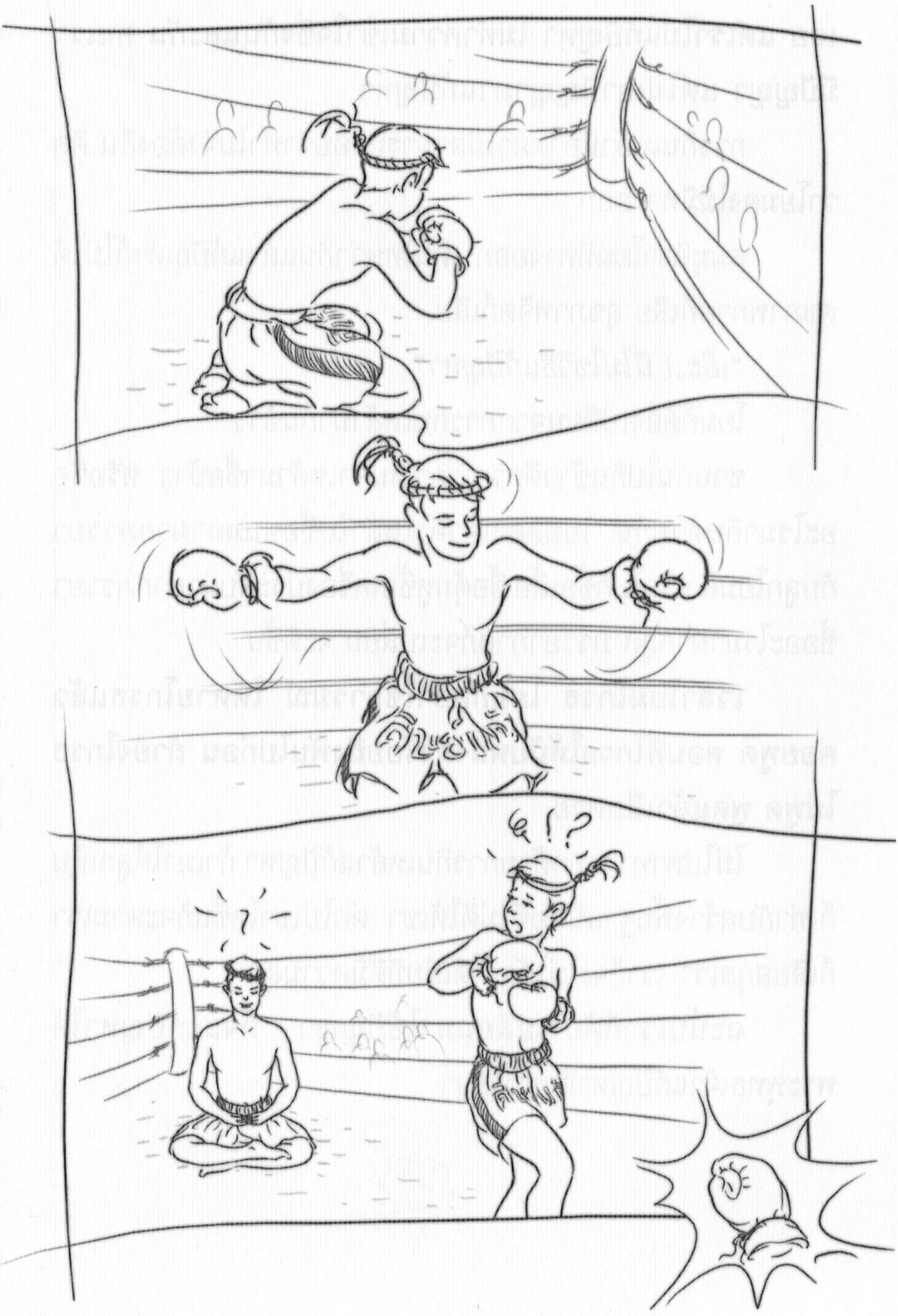
โยมก็ต้องเปลี่ยนจากการกินเหล้ามากินข้าว

ชวนกันไปกินข้าวดีกว่า เอาเงินค่าเหล้ามาซื้อข้าว หรือซื้ออะไรมากินด้วยกัน โยมลองเอาค่าเหล้าไปซื้อขนมมาฝากภรรยากับลูกโยมสิ หรือไม่ก็ซื้อเสื้อ ซื้อตุ้มหูซื้อเครื่องประดับมาฝากภรรยา ซื้ออะไรมาฝากลูก บรรยากาศก็จะเปลี่ยน จะดีขึ้น

เวลาโยมโกรธ โยมก็อย่าใช้อารมณ์ ให้หายโกรธแล้วค่อยพูด ตอนที่โกรธให้นับหนึ่งถึงร้อยถึงพันไปก่อน ถ้ายังโกรธไม่พูด พูดแล้วเสียหาย

ไม่ไปหาทางออกด้วยการกินเหล้าแก้ปัญหา ถ้าเมาให้ลูกเห็นก็เท่ากับสร้างพื้นฐานนิสัยที่ไม่ดีให้เขา ต่อไปเขาโตขึ้นก็จะตามเรา ก็เสียสกุลเรา เราก็จะไม่ได้ลูกได้เมียที่ดีมีความสุข

ฉะนั้นเราก็ต้องเปลี่ยนมาใช้ปัญญา ก็จะแก้ปัญหาได้ พระพุทธเจ้าแก้ปัญหาด้วยปัญญา



คุยเรื่อง... กีฬา

ถาม: *มีโยมสงสัยว่า การใช้สมาธิของนักกีฬานี่ ควรฝึกถึงระดับไหน?*

หลวงพ่อ: *ระดับรวมจิตได้ รวมจิตให้ไม่ตื่นเต้น หัดรวมจิตจนถึงว่าเฉยๆ เวลาเกิดเรื่องเกิดราวอะไร เข้าในสนามก็เฉยๆ ใจไม่ตื่นเต้น หมายถึงว่ามันเป็นเรื่องธรรมดา* คล้ายๆ ว่า พอระงับความตื่นเต้น จิตเราจะเข้าสนามไหน ไปสนามไหนประเทศไหน เวลาแข่ง จะแพ้ชนะอะไรนี่ จิตไม่ตื่นเต้น ไม่วอกแวก ถือว่าเป็นสมาธิ

เวลาฝึกนี่ควรฝึกในอิริยาบถ ๔ แบบสติปัฏฐานสี่ การฝึกจนเป็นสมาธิ ไม่ใช่ว่านั่งสมาธิอย่างเดียว ยืน เดิน นั่ง นอน ควรใช้สติให้มากขึ้น



คุยเรื่อง... วัดสังฆทาน

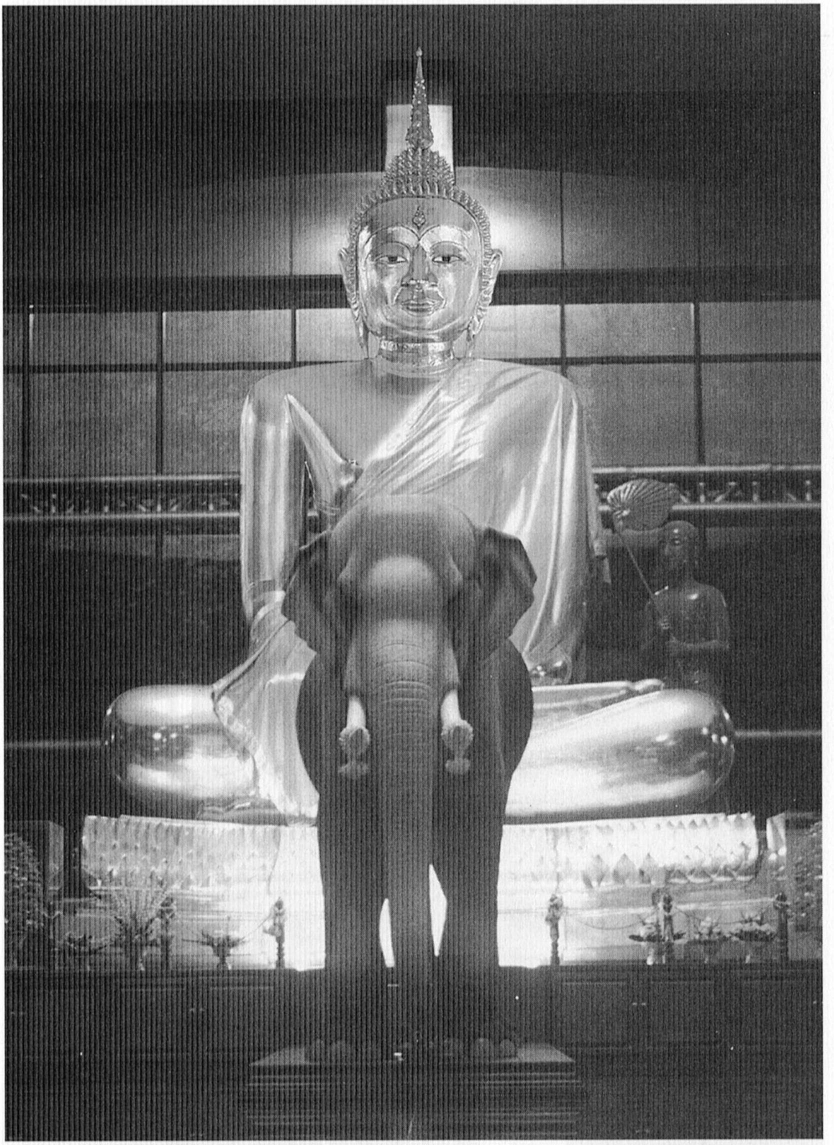
ถาม: ความเป็นมาของวัดสังฆทาน ทำไมถึงเรียกว่าวัดสังฆทาน?

หลวงพ่อ: วัดสังฆทานนี้อาตมาเข้ามาครั้งแรกเขาก็เรียกว่าวัดสังฆทาน หลวงพ่อโตเขาก็เรียกว่าหลวงพ่อโต เป็นวัดร้างอยู่ในกลางสวนลึก ไม่มีทางรถยนต์เข้ามา

คิดว่าคำว่า **"สังฆทาน"** นี้ คงเป็นชื่อที่คนรุ่นเรานี้ตั้งขึ้นเพราะว่าวัดนี้มันร้างมานานแล้ว คนรุ่นเก่าตาย หรือโยกย้ายไปอื่นแล้ว แล้วพระก็อยู่ในกลางสวน

ตอนหลังๆ นี้ทราบว่าหลวงพ่อโตนี้ศักดิ์สิทธิ์ คนก็บนบานศาลกล่าวอะไรกันเรื่อยๆ คนก็เลยมาทำสังฆทาน พอถึงปีก็จะมีสลากภัตที่วัดสังฆทาน ก็จะมาถวายสังฆทาน และอุทิศให้กับดวงวิญญาณที่นั่น แล้วก็บนบานศาลกล่าวมีการเล่นอย่างนี้

พออาตมาได้มาอยู่ก็ให้หยุดการเล่น ไม่ให้เอาเหล้ามากินในวัด ทานก็ทำอยู่ทุกปี ธรรมดาก็จะนิมนต์พระมารับสังฆทานวันเกิด



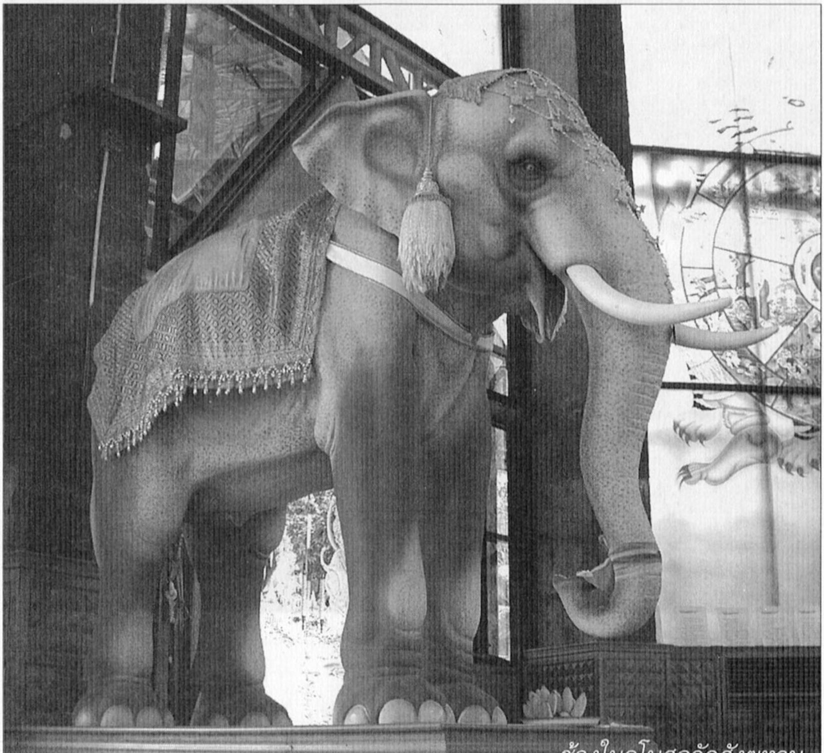
ทุกปี ก็เรียกว่าวัดสังฆทาน

ถาม: *ทำไมถึงสร้างช้างไว้ในโบสถ์วัดสังฆทาน?*

หลวงพ่อ: เรื่องช้าง... ความเป็นจริงอาตมาก็ไม่คิดจะทำช้าง

อย่างพระพุทธรูป... ตอนมาอยู่สังฆทาน ก็ไม่คิดจะทำ คิดว่ามีหลวงพ่อโตองค์เดียวก็พอแล้ว อยากมีพระไว้ในใจองค์เดียว ไม่อยากมีภาระมาก

เราไปเห็นพระในโบสถ์บางแห่ง ก็มานึก *"เอ พระพุทธเจ้าก็องค์เดียว แต่ทำไมเต็มโบสถ์หมดอย่างนี้ กราบไม่หวาดไม่ไหว"* ก็รู้สึกว่าไม่อยากสร้างพระมาก อยากสร้างแค่องค์เดียว บางวัดเขาสร้างให้เต็มโบสถ์เต็มวิหารเราคิดว่าพระพุทธเจ้าน่าจะมีแค่องค์เดียว



ช้างในอุโบสถวัดสังฆทาน


หลวงปู่สังวาลย์ เขมโก

แล้วเรื่องวัตถุแปลกปลอมอาตมาก็ไม่อยากสร้างอะไรให้มันเกะกะ ถ้าเป็นศิลปะก็ทำได้

แต่พอเราถวายวัดให้หลวงพ่อใหญ่ *(หลวงปู่สังวาลย์ เขมโก)* ให้ครูบาอาจารย์ ให้ท่านมาอยู่วัดสังฆทาน ท่านเป็นเจ้าของวัดแล้ว เราสร้างถวายท่านไปแล้ว ตอนนี้เราก็ไปอยู่เขาใหญ่ประมาณ ๕-๖ ปีแล้ว ถวายให้ท่านมาอยู่ แต่ตำแหน่งหน้าที่เรายังหาคนแทนไม่ได้ ก็เหมือนเป็นวัดของครูบาอาจารย์

หลวงพ่อใหญ่ท่านก็มาดำริสร้างช้าง

คือหลวงปู่สังวาลย์ท่านนิมิตไปว่า ท่านเคยไปเกิดเป็นช้าง คงเป็นช้างที่สร้างบารมี ท่านก็เลยชอบช้าง ท่านก็ให้สร้างช้างตามนิมิตของท่าน

แล้วท่านก็ไปเอางา ก็ได้งาจริงๆ มา ก็อยากสร้างถวายหลวงพ่อโตบ้าง คงเป็นเพื่อนิมิตที่ท่านเห็น

หลวงพ่อใหญ่นี้ท่านเห็นมาก่อนแล้วท่านจะทำตามที่ท่านเห็น เราก็เลยหาช่างมาทำ

ช่างทำเสร็จแล้วก็เขามาตั้ง เราก็ไม่ได้ไปดูว่าเขาตั้งตรงไหน

เขาก็เลยไปตั้งกลางโบสถ์พอดี แต่เราก็ถามว่า

"หลวงพ่อใหญ่ให้ตั้งตรงไหน"

หลวงพ่อใหญ่บอกว่า

"ตั้งตรงมุมโบสถ์หันหน้าทางหลวงพ่อโต"

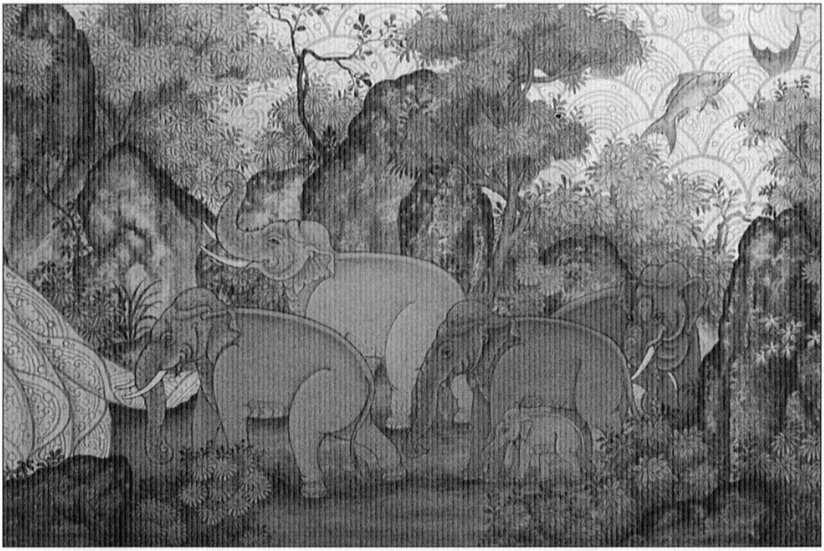
เราก็บอกว่าให้ทำตามที่หลวงพ่อใหญ่สั่ง เราไม่ขัดครูบาอาจารย์ ท่านเห็นอย่างไรก็ให้ท่านทำอย่างนั้น เพราะท่านจะรู้มากกว่าเรา ทีนี้ผู้ที่ยกมาไม่รู้ว่าตั้งตรงไหนก็เลยตั้งไว้กลางโบสถ์ แต่ที่จริงให้ตั้งตรงมุมโบสถ์ ตรงเสา เรียกว่าถวายตัวกับพระพุทธเจ้า

ท่านก็คงเห็นว่าช้างนี่เป็นสัตว์ประเสริฐ คู่บ้านคู่เมืองเราพระเจ้าแผ่นดินสมัยก่อนก็อาศัยช้างสู้รบตบมือ ถือว่าเป็นคู่บารมีเป็นสัตว์มีบุญ และพระพุทธเจ้าก็เคยเกิดเป็นพญาช้าง เรื่องพญาฉัททันต์ ช้างนาฬาคิรีโพธิสัตว์ที่เป็นพระพุทธเจ้าในอนาคตอย่างนี้ ช้างปาลิไลยกะอย่างนี้ พระพุทธเจ้าท่านก็ตรัสพยากรณ์ไว้

ช้างถ้ากลับมาเกิดเป็นมนุษย์ก็เป็นพระพุทธเจ้าได้ ท่านคงให้เห็นว่าสัตว์ทั้งหลายก็เข้าถึงพระพุทธเจ้าได้ มาอยู่ในโบสถ์นี้ได้มาถวายตัวได้ คงจะเป็นการสอนว่าช้างเป็นสัตว์ที่ว่านอนสอนง่ายไม่ดื้อ ท่านก็คงจะสอนให้คนเห็นว่าช้างไม่ดื้อ

ถาม: *แม้เกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานแต่ก็ยังมีจิตมุ่งหมายสร้างความดี*

หลวงพ่อ: ช้างเป็นสัตว์กตัญญูและไม่ดื้อ เป็นสัตว์ที่รักพวกรักพ้อง เป็นชุมชนใหญ่ เป็นสัตว์ที่มีความคิดใกล้เคียงกับคน ถ้าเจ้าของตายจะร้องไห้เสียใจ ไม่กินอะไรเลย เขาเป็นสัตว์ที่



ซื่อสัตย์มาก เรียกว่าชีวิตคล้ายคน

ท่านคงจะสอนคนให้ว่านอนสอนง่าย รู้ภาษาเหมือนช้าง คนดื้อก็สู้กับสัตว์ไม่ได้ หลวงปู่สังวาลย์ท่านชอบคนที่ว่านอนสอนง่าย

ถาม: *ก็คือให้คนที่มาดูแล้วก็ย้อนมาสอนตัวเอง*

หลวงพ่อ: หรือมองอีกแง่หนึ่งว่าชาติภพมีจริง ตายแล้วเกิดมีจริง หรือว่าบุญบาปมีจริง สวรรค์นรกมีจริง

อดีตท่านเคยเกิดเป็นช้าง ท่านบอกว่าช้างขี้ตกใจง่าย เวลากินไม้กินอะไรอยู่ พออะไรแกร๊ก! ก็ตกใจ... ท่านบอก ตัวใหญ่แต่ขี้ตกใจ ท่านคงไปจำความรู้สึกตอนเป็นช้างได้



ดูกรภิกษุทั้งหลาย ธรรม ๗ ประการนี้ ย่อมเป็นไปเพื่อความไม่เสื่อมแก่อุบาสก

๗ ประการเป็นไฉน คือ

อุบาสกไม่ขาดการเยี่ยมเยียนภิกษุ ๑

ไม่ละเลยการฟังธรรม ๑

ศึกษาในอธิศีล ๑

มากด้วยความเลื่อมใสในภิกษุทั้งที่เป็นเถระ ทั้งเป็นผู้ใหม่ ทั้งปานกลาง ๑

ไม่ตั้งจิตติเตียน ไม่คอยเพ่งโทษฟังธรรม ๑

ไม่แสวงหาเขตบุญภายนอกศาสนานี้ ๑

กระทำสักการะก่อนในเขตบุญในศาสนานี้ ๑

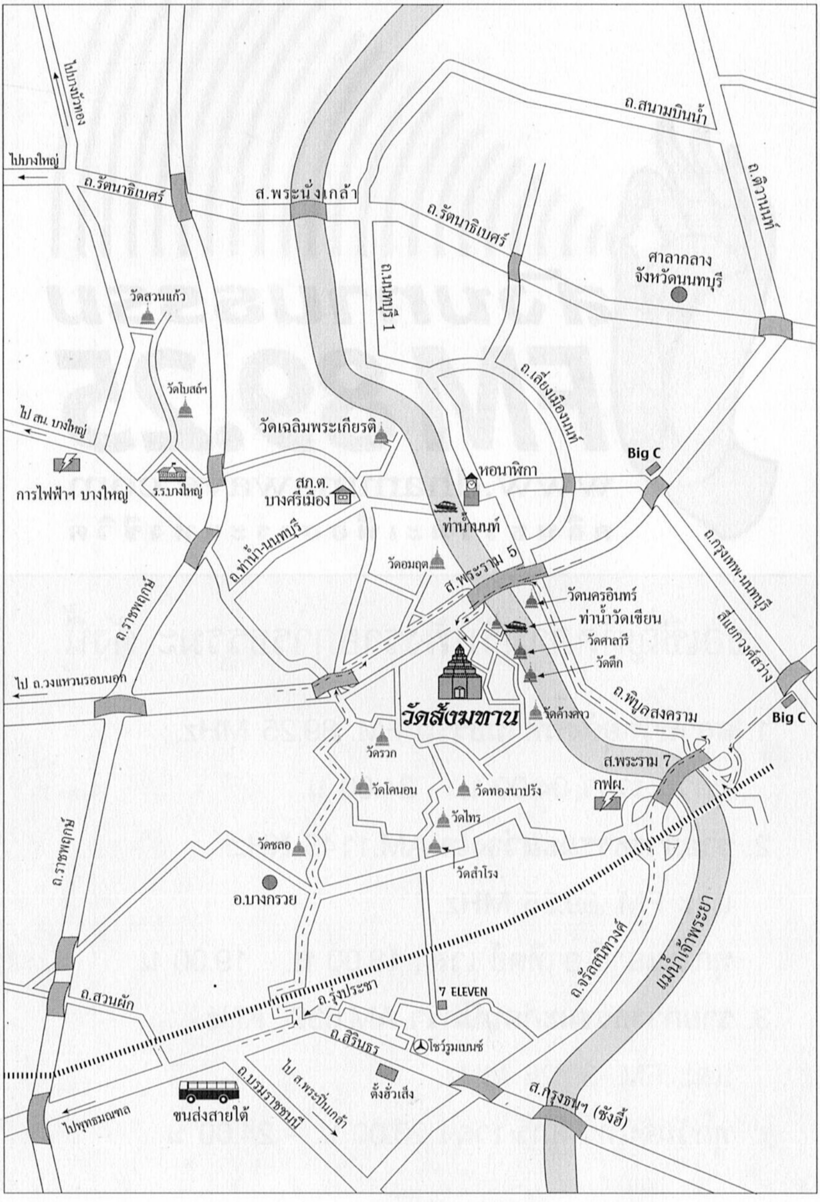
ดูกรภิกษุทั้งหลาย ธรรม ๗ ประการนี้แล ย่อมเป็นไปเพื่อความไม่เสื่อมแก่อุบาสก ฯ

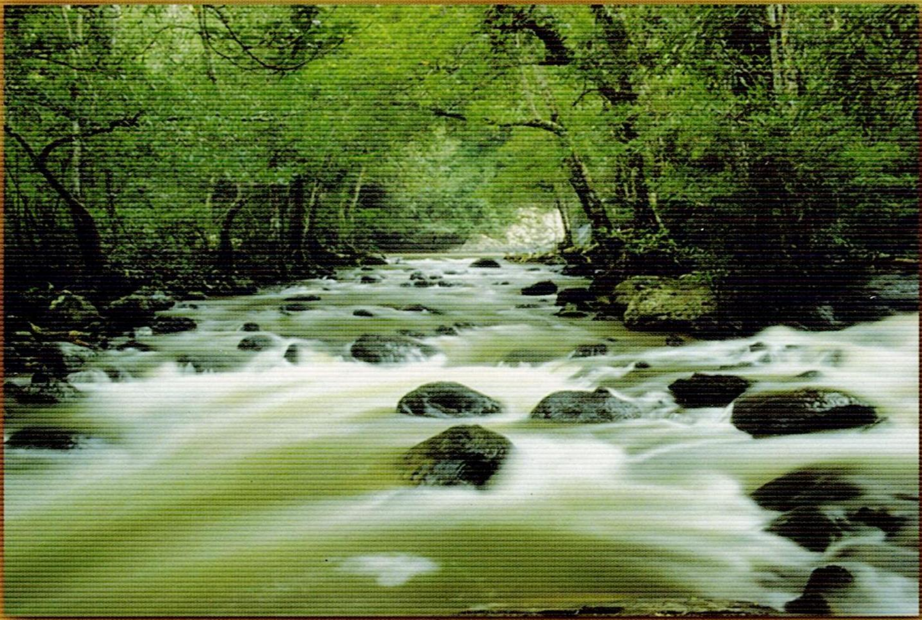
อังคุตตรนิกาย สัตตกนิบาต

วัดสังฆทาน

ต.บางไผ่ อ.เมือง จ.นนทบุรี 11000
โทร. 0-2447-0799, 0-2447-0800 Fax. 0-2447-2784

ผู้ที่เดินทางโดยเรือด่วน ให้ขึ้นท่าน้ำวัดเขียน





ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย

กาล ๔ นี้ อันบุคคลบำเพ็ญโดยชอบ ให้เป็นไปโดยชอบ

ย่อมให้ถึงความสิ้นอาสวะโดยลำดับ

กาล ๔ เป็นไฉน คือ

การฟังธรรมตามกาล ๑ การสนทนาตามกาล ๑

การสงบตามกาล ๑ การพิจารณาตามกาล ๑...

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เมื่อฝนเม็ดใหญ่ตกลงสู่ภูเขา น้ำไหลไปตามที่ลุ่ม

ย่อมยังซอกเขา ลำธารและห้วยให้เต็มแล้ว

ย่อมยังหนอง...บึง...แม่น้ำน้อย...แม่น้ำใหญ่...สมุทรสาครให้เต็มแม้ฉันใด

กาล ๔ นี้ อันบุคคลบำเพ็ญโดยชอบ ให้เป็นไปโดยชอบ

ย่อมให้ถึงความสิ้นอาสวะโดยลำดับ ฉันนั้นเหมือนกันแล ฯ

อังคุตตรนิกาย จตุกกนิบาต

คู่กับหลวงพ่อ

หลวงพ่อสนอง กตปุญโญ